

Uitgave
in de Nederlandse taal

Wetgeving

Inhoud

I *Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing*

Verordening (EG) nr. 2033/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1887/96 inzake de levering van plantaardige olie als voedselhulp	1
* Verordening (EG) nr. 2034/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot wijziging van de bijlagen I, II en III bij Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong	2
* Verordening (EG) nr. 2035/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de uniforme verminderingscoëfficiënt om, bij wijze van maatregel, te bepalen welke voorlopige hoeveelheid bananen in 1997 aan elke marktdeelnemer van de categorieën A en B kan worden toegewezen in het kader van het tariefcontingent ⁽¹⁾	6
* Verordening (EG) nr. 2036/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van een indieningstermijn voor de terugbetalingsaanvragen van marktdeelnemers die in 1995 produkten van GN-code 2309 90 31 van oorsprong uit Noorwegen hebben ingevoerd in het kader van een tariefcontingent	8
Verordening (EG) nr. 2037/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van forfaitaire invoerwaarden voor de bepaling van de invoerprijzen van bepaalde soorten groenten en fruit	10
Verordening (EG) nr. 2038/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer in de sector melk en zuivelprodukten	12
Verordening (EG) nr. 2039/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor granen en meel, gries en griesmeel van tarwe of van rogge	21

⁽¹⁾ Voor de EER relevante tekst

Verordening (EG) nr. 2040/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van het op de restitutie voor granen toe te passen correctiebedrag.....	24
Verordening (EG) nr. 2041/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij de produktie in de sectoren granen en rijst.....	26
Verordening (EG) nr. 2042/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen	27
Verordening (EG) nr. 2043/96 van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer van op basis van granen en rijst verwerkte produkten	29
★ Richtlijn 96/66/EG van de Commissie van 14 oktober 1996 tot wijziging van Richtlijn 70/524/EEG van de Raad betreffende toevoegingsmiddelen in de diervoeding ⁽¹⁾	32
★ Richtlijn 96/67/EG van de Raad van 15 oktober 1996 betreffende de toegang tot de grondaafhandelingsmarkt op de luchthavens van de Gemeenschap	36

II *Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing*

Commissie

96/614/EG:

- ★ Beschikking van de Commissie van 29 mei 1996 betreffende overheidsmaatregelen van Italië ten gunste van Breda Fucine Meridionale SpA ⁽¹⁾..... 46

96/615/EG:

- ★ Beschikking van de Commissie van 29 mei 1996 inzake de verlenging van de heffing op sommige olieprodukten ten behoeve van het Institut Français du Pétrole voor de periode 1993-1997 ⁽¹⁾

53

⁽¹⁾ Voor de EER relevante tekst

I

(Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing)

VERORDENING (EG) Nr. 2033/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

**tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1887/96 inzake de levering van
plantaardige olie als voedselhulp**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1292/96 van de Raad van
27 juni 1996 betreffende het voedselhulpbeleid en het
beheer van de voedselhulp en van de specifieke actie ter
ondersteuning van de voedselzekerheid⁽¹⁾, en met name
op artikel 24, lid 1, onder b),

Overwegende dat in het raam van Verordening (EG) nr.
1887/96 van de Commissie⁽²⁾ een inschrijving is openge-
steld voor de levering van plantaardige olie als voedsel-
hulp; dat bepaalde punten van de bijlage bij die verorde-
ning moeten worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

In de bijlage van Verordening (EG) nr. 1887/96 wordt
punt 21 voor wat betreft partijen C, D, en E vervangen
door de volgende tekst:

„21. Bij tweede inschrijving:

- a) uiterste datum voor de indiening van de offer-
tes: 29. 10. 1996 om 12.00 uur (plaatselijke tijd
Brussel)
- b) periode van beschikbaarstelling in de laadha-
ven: C: 2-15. 12. 1996; D: 16-29. 12. 1996; E:
30. 12. 1996-12. 1. 1997
- c) uiterste datum voor de levering: —”.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag van haar
bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese
Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in
elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 166 van 5. 7. 1996, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 249 van 1. 10. 1996, blz. 24.

VERORDENING (EG) Nr. 2034/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot wijziging van de bijlagen I, II en III bij Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad van 26 juni 1990 houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2010/96⁽²⁾ van de Commissie, inzonderheid op de artikelen 6, 7 en 8,

Overwegende dat er krachtens Verordening (EEG) nr. 2377/90 geleidelijk maximumwaarden moeten worden vastgesteld voor residuen van alle farmacologisch werkzame substanties die in de Gemeenschap worden gebruikt in aan voedselproducerende dieren toegediende geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik;

Overwegende dat, alvorens maximumwaarden voor residuen worden vastgesteld, alle relevante gegevens betreffende de veiligheid van de residuen van de stof in kwestie voor de consument van levensmiddelen van dierlijke oorsprong, alsmede het effect van residuen op de industriële verwerking van de levensmiddelen, door het Comité voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik moeten zijn onderzocht;

Overwegende dat er bij het vaststellen van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong dient te worden omschreven in welke diersoorten residuen mogen worden aangetroffen, welke concentraties daarvan in elk voor consumptie in aanmerking komend weefsel van een behandeld dier toelaatbaar zijn (te onderzoeken weefsel) en welk type residu voor de controle van de residuen van belang is (indicatorresidu);

Overwegende dat er, voor de controle van residuen zoals door de desbetreffende communautaire wetgeving wordt voorgeschreven, meestal maximumwaarden voor residuen in de te onderzoeken weefsels, de lever of de nieren zullen moeten worden vastgesteld; dat lever en nieren evenwel vaak uit voor de internationale handel bestemde karkassen worden verwijderd, en dat bijgevolg ook steeds maximumwaarden voor residuen in spier- of vetweefsel moeten worden vastgesteld;

Overwegende dat, wat geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik betreft die aan legpluimvee, melkvee of honingbijen worden toegediend, ook maximumwaarden

moeten worden vastgesteld voor residuen in eieren, melk en honing;

Overwegende dat penethamaat (voor runderweefsel) in bijlage I van Verordening (EEG) nr. 2377/90 dient te worden opgenomen;

Overwegende dat op basis van het momenteel toegelaten gebruik in de diergeneeskunde boorzuur en boraten, glycosaminoglycaan-polysulfaat, rifaximine en taufluvalinaat in bijlage II van Verordening (EEG) nr. 2377/90 dienen te worden opgenomen;

Overwegende dat sommige stoffen reeds eerder via procedures van de Europese Unie, bij voorbeeld via het Wetenschappelijk comité voor de menselijke voeding, zijn beoordeeld; dat sommige van deze stoffen als aanvaardbaar voor toevoeging aan voor de mens bestemde voedingsmiddelen zijn beschouwd en een E-nummer hebben gekregen; dat het onwaarschijnlijk is dat de toediening van deze stoffen aan voedselproducerende dieren als bestanddeel van diergeneesmiddelen zal leiden tot residuen en levensmiddelen van dierlijke oorsprong die aanzienlijk verschillen van het additief of in concentraties die hoger liggen dan die van het additief waar dit direct aan levensmiddelen is toegevoegd; dat deze stoffen, die als additieven in voor consumptie door de mens bestemde levensmiddelen zijn toegelaten en een geldig E-nummer hebben, op basis van het momenteel toegelaten gebruik in de diergeneeskunde in bijlage II van Verordening (EEG) nr. 2377/90 dienen te worden opgenomen;

Overwegende dat om de afronding van wetenschappelijk onderzoek mogelijk te maken rifaximin (voor melk van runderen) in bijlage III van Verordening (EEG) nr. 2377/90 dient te worden opgenomen;

Overwegende dat moet worden voorzien in een termijn van 60 dagen alvorens deze verordening van kracht wordt, teneinde de Lid-Staten toe te laten om, met het oog op de bepalingen van deze verordening, eventueel de nodige aanpassingen aan te brengen in de reeds eerder overeenkomstig Richtlijn 81/851/EEG van de Raad⁽³⁾, gewijzigd bij Richtlijn 93/40/EEG⁽⁴⁾, verleende vergunningen voor het op de markt brengen van de bedoelde geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik;

Overwegende dat de in deze verordening vervatte maatregelen in overeenstemming zijn met het advies van het Permanent Comité voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik,

⁽¹⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 269 van 22. 10. 1996, blz. 5.

⁽³⁾ PB nr. L 317 van 6. 11. 1981, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 214 van 24. 8. 1993, blz. 31.

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De bijlagen I, II en III en bij Verordening (EEG) nr. 2377/90 worden gewijzigd zoals bepaald in de bijlage bij deze verordening.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de zestigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Martin BANGEMANN

Lid van de Commissie

BIJLAGE

Verordening (EEG) nr. 2377/90 wordt als volgt gewijzigd:

A. Bijlage I wordt als volgt gewijzigd:

1. Infectiewerende middelen
- 1.2. Antibiotica
- 1.2.1. Penicillines

Farmacologisch werkzame substantie(s)	Indicatorresidu	Diersoorten	Maximum-waarden voor residuen	Te onderzoeken weefsels	Overige bepalingen
„1.2.1.7. Penethamaat	Benzylpenicilline	Runderen	50 µg/kg	Nieren, lever, spier, vetweefsel	
			4 µg/kg	Melk	

B. Bijlage II wordt als volgt gewijzigd:

1. Anorganische stoffen

Farmacologisch werkzame substantie(s)	Diersoorten	Overige bepalingen
„1.8. Boorzuur en boraten	Alle voedselproducerende soorten	

2. Organische stoffen

Farmacologisch werkzame substantie(s)	Diersoorten	Overige bepalingen
„2.34. Glycosaminoglycaanpolysulfaat	Paarden	
2.35. Rifaximine	Runderen	Uitsluitend voor intramammair gebruik — behalve als de uier als voeding voor de mens kan worden gebruikt — en intra-uterien gebruik
2.36. Tau-fluvalinaat	Honingbijen	

5. Stoffen die als levensmiddelenadditieven in voor consumptie door de mens bestemde voedingsmiddelen worden gebruikt

Farmacologisch werkzame substantie(s)	Diersoorten	Overige bepalingen
„5.1. Stoffen met een E-nummer	Alle voedsel-producerende soorten	Uitsluitend stoffen die als additieven in voor consumptie door de mens bestemde voedingsmiddelen zijn toegelaten, met uitzondering van de in deel C van bijlage III van Richtlijn 95/2/EG van de Raad (*) opgenomen conserveermiddelen
(*) PB nr. L 61 van 18. 3. 1995, blz. 1.”		

C. Bijlage III wordt als volgt gewijzigd:

1. Infectiewerende middelen
- 1.2. Antibiotica
- 1.2.7. Ansamycines met een naftaleenring

Farmacologisch werkzame substantie(s)	Indicatorresidu	Diersoorten	Maximum-waarden voor residuen	Te onderzoeken weefsels	Overige bepalingen
„1.2.7.1. Rifaximine	Rifaximine	Runderen	60 µg/kg	Melk	De voorlopige maximumwaarden voor residuen zijn slechts van toepassing tot 1. 6. 1998”

VERORDENING (EG) Nr. 2035/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van de uniforme verminderingcoëfficiënt om, bij wijze van maatregel, te bepalen welke voorlopige hoeveelheid bananen in 1997 aan elke marktdeelnemer van de categorieën A en B kan worden toegewezen in het kader van het tariefcontingent

(Voor de EER relevante tekst)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad van
13 februari 1993 houdende een gemeenschappelijke orde-
ning der markten in de sector bananen⁽¹⁾, laatstelijk
gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 3290/94 van de
Commissie⁽²⁾, en met name op artikel 20,

Overwegende dat de Commissie op grond van artikel 6
van Verordening (EEG) nr. 1442/93 van de Commissie
van 10 juni 1993 houdende bepalingen ter toepassing van
de regeling voor de invoer van bananen in de Gemeen-
schap⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr.
1409/96⁽⁴⁾, naar gelang van het volume van het jaarlijkse
tariefcontingent en van de totale omvang van de op grond
van artikel 3 en volgende van bovengenoemde verorde-
ning vastgestelde referentiehoeveelheden van de markt-
deelnemers, zo nodig voor elke categorie marktdeelnem-
ers de uniforme verminderingcoëfficiënt vaststelt die
op de referentiehoeveelheid van elke marktdeelnemer
moet worden toegepast om de voor het betrokken jaar aan
hem toe te wijzen hoeveelheid te bepalen;

Overwegende dat de Commissie op 4 april 1995 bij de
Raad een voorstel heeft ingediend voor een verordening
tot aanpassing, in verband met de Toetreding van
Oostenrijk, Finland en Zweden, van Verordening (EEG)
nr. 404/93 voor wat betreft het volume van het jaarlijkse
tariefcontingent voor de invoer van bananen in de
Gemeenschap; dat de Raad, ondanks de moeite die de
Commissie zich heeft getroost, tot dusverre geen besluit
over de verhoging van het tariefcontingent op basis van
bovengenoemd voorstel heeft genomen;

Overwegende dat, zonder vooruit te lopen op de door de
Raad vast te stellen maatregelen, bij wijze van voorlopige
maatregel voor 1997 referentiehoeveelheden moeten
worden vastgesteld voor de marktdeelnemers van de cate-
gorieën A en B teneinde invoercertificaten te kunnen
afgeven uit hoofde van het eerste kwartaal van dat jaar, dat
het daartoe dienstig lijkt voor elke categorie deelnemers
de in artikel 6 van Verordening (EEG) nr. 1442/93
bedoelde verminderingcoëfficiënt te berekenen op basis
van een tariefcontingent van 2 200 000 ton en van de in
artikel 19, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 404/93 vastge-
stelde verdeling;

Overwegende dat de aldus berekende referentiehoeveel-
heden van de marktdeelnemers in totaal uitkomen op
2 433 274 ton voor categorie A en 1 403 126 ton voor
categorie B;

Overwegende dat blijkens de door de Lid-Staten op grond
van artikel 5, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 1442/93
meegedeelde gegevens over de totale omvang van de refe-
rentiehoeveelheden voor de bij hen geregistreerde markt-
deelnemers en over de totale hoeveelheid bananen die
deze marktdeelnemers in het kader van elke commerciële
functie hebben afgezet, in verscheidene Lid-Staten
hoeveelheden voor dezelfde functie voor verschillende
marktdeelnemers tweemaal zijn geteld;

Overwegende dat, als de door bepaalde Lid-Staten meege-
deelde gegevens zonder meer in aanmerking worden
genomen, een gezien de omvang van de dubbeltellingen
te hoge verminderingcoëfficiënt zou worden vastgesteld,
die sommige categorieën marktdeelnemers zou benade-
len; dat voor de bepaling van de verminderingcoëfficiënt
de door de Commissie als dubbeltellingen beschouwde
hoeveelheden in mindering moeten worden gebracht op
de door de Lid-Staten medegedeelde hoeveelheden,
teneinde te voorkomen dat sommige marktdeelnemers
door een zeer ongelijke behandeling een moeilijk te
herstellen nadeel wordt berokkend;

Overwegende dat moet worden bepaald dat deze verorde-
ning onmiddellijk van toepassing wordt, opdat de markt-
deelnemers zo spoedig mogelijk van deze regeling
gebruik kunnen maken;

Overwegende dat het Comité van beheer voor bananen
geen advies heeft uitgebracht binnen de door zijn voor-
zitter bepaalde termijn,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

In het kader van het in de artikelen 18 en 19 van Veror-
dening (EEG) nr. 404/93 bedoelde tariefcontingent wordt
de aan elke marktdeelnemer van de categorieën A en B
voor de periode van 1 januari tot en met 31 december
1997 voorlopig toe te wijzen hoeveelheid berekend door
op de volgens artikel 5 van Verordening (EEG) nr.
1442/93 vastgestelde referentiehoeveelheid de volgende
uniforme verminderingcoëfficiënt toe te passen:

— voor marktdeelnemers van categorie A: 0,601248;

— voor marktdeelnemers van categorie B: 0,470378.

⁽¹⁾ PB nr. L 47 van 25. 2. 1993, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 349 van 31. 12. 1994, blz. 105.

⁽³⁾ PB nr. L 142 van 12. 6. 1993, blz. 6.

⁽⁴⁾ PB nr. L 181 van 20. 7. 1996, blz. 13.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening geldt onverminderd enerzijds de aanpassingen ten gevolge van aanvullende verificaties en anderzijds eventuele maatregelen voor de toepassing van latere besluiten van de Raad.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

VERORDENING (EG) Nr. 2036/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van een indieningstermijn voor de terugbetalingsaanvragen van marktdeelnemers die in 1995 produkten van GN-code 2309 90 31 van oorsprong uit Noorwegen hebben ingevoerd in het kader van een tariefcontingent

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Besluit 95/582/EG van de Raad van 20
december 1995 betreffende de sluiting van overeenkom-
sten in de vorm van een briefwisseling tussen de Europese
Gemeenschap enerzijds en de Republiek IJsland, het
Koninkrijk Noorwegen en de Zwitserse Bondsstaat ander-
zijds betreffende bepaalde landbouwprodukten ⁽¹⁾, en met
name artikel 2,

Overwegende dat naar aanleiding van de Overeenkomst
tussen de Gemeenschap en het Koninkrijk Noorwegen
met ingang van 1 januari 1995 is gegarandeerd dat alle
importeurs van de Gemeenschap toegang hebben tot het
jaarlijks tariefcontingent van 1 177 ton visvoer van
oorsprong uit Noorwegen; dat voor dit contingent een
douanerecht van 0 ecu per ton geldt;

Overwegende dat bij Besluit 95/582/EG is bepaald dat het
tariefcontingent met terugwerkende kracht wordt
geopend; dat de uitvoeringsbepalingen voor het tariefcon-
tingent zijn vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 306/96
van de Commissie ⁽²⁾; dat sommige importeurs uit de
Gemeenschap in 1995 de genoemde produkten van
oorsprong uit Noorwegen hebben ingevoerd en daarbij
het buiten het contingent geldende volle recht hebben
betaald; dat sommige importeurs daarna terugbetaling van
de rechten hebben gevraagd waarbij zij ter staving de
douanedocumenten voor de betrokken invoertransacties
hebben overgelegd;

Overwegende dat de op deze manier ingevoerde hoeveel-
heden het betrokken contingent overtreffen; dat de
rechten bijgevolg alleen kunnen worden terugbetaald na
toepassing van een verminderingcoëfficiënt;

Overwegende dat met het oog op de terugbetaling aan de
importeurs precies bekend moet zijn hoeveel in 1995 is
ingevoerd in het kader van het betrokken tariefcontin-

gent; dat het derhalve dienstig is alle importeurs van deze
produkten te vragen binnen een redelijke termijn aan de
bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar de invoercer-
tificaten voor 1995 zijn afgegeven, mee te delen hoeveel
zij in dit verband hebben ingevoerd en hoeveel daarvoor
aan invoerrechten is betaald; dat bovendien voor het door-
geven van de vorenbedoelde gegevens door de betrokken
Lid-Staten aan de diensten van de Commissie een termijn
moet worden vastgesteld;

Overwegende dat de in deze verordening vervatte maatre-
gelen in overeenstemming zijn met het advies van het
Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Marktdeelnemers die in 1995 produkten van
GN-code 2309 90 31 van oorsprong uit Noorwegen in de
Gemeenschap hebben ingevoerd en daarvoor een invoer-
recht hebben betaald, kunnen bij de voor de afgifte van
certificaten bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar de
invoercertificaten zijn afgegeven, uiterlijk op 15 november
1996 een van bewijsstukken vergezeldde aanvraag tot terug-
betaling van de invoerrechten indienen.

Marktdeelnemers die deze formaliteit reeds hebben
vervuld, hoeven geen aanvraag meer in te dienen.

2. Uiterlijk tien werkdagen na het verstrijken van de in
lid 1, eerste alinea, bedoelde termijn geven de bevoegde
autoriteiten van de betrokken Lid-Staten aan de diensten
van de Commissie, en met name aan het Directoraat-
generaal Landbouw (VI-C-2), de ingevoerde hoeveelheden
en het bedrag van de betaalde invoerrechten door.

3. Aanvragen die zijn ingediend of doorgegeven na het
verstrijken van de in de voorgaande leden bedoelde
termijn, worden afgewezen.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag
volgende op die van haar bekendmaking in het *Publika-
tieblad van de Europese Gemeenschappen*.

⁽¹⁾ PB nr. L 327 van 30. 12. 1995, blz. 17.

⁽²⁾ PB nr. L 43 van 21. 2. 1996, blz. 1.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

VERORDENING (EG) Nr. 2037/96 VAN DE COMMISSIE**van 24 oktober 1996****tot vaststelling van forfaitaire invoerwaarden voor de bepaling van de
invoerprijzen van bepaalde soorten groenten en fruit**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3223/94 van de
Commissie van 21 december 1994 houdende uitvoerings-
bepalingen van de invoerregeling voor groenten en
fruit⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG)
nr. 1890/96⁽²⁾, en met name op artikel 4, lid 1,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 3813/92 van de Raad van
28 december 1992 betreffende de rekeneenheid en de
omrekeningskoersen die in het kader van het gemeen-
schappelijk landbouwbeleid moeten worden toegepast⁽³⁾,
laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 150/95⁽⁴⁾,
en met name op artikel 3, lid 3,

Overwegende dat in Verordening (EG) nr. 3223/94 op
grond van de multilaterale handelsbesprekingen in het
kader van de Uruguay-Ronde de criteria zijn vastgesteld
aan de hand waarvan de Commissie voor de produkten en

de periodes die in de bijlage bij die verordening zijn
vermeld, de forfaitaire waarden bij invoer uit derde landen
vaststelt;

Overwegende dat op grond van de bovenvermelde criteria
de forfaitaire invoerwaarden moeten worden vastgesteld
op de in de bijlage bij deze verordening vermelde niveaus,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De in artikel 4 van Verordening (EG) nr. 3223/94
bedoelde forfaitaire invoerwaarden worden vastgesteld
zoals aangegeven in de tabel in de bijlage bij deze veror-
dening.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in
elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 337 van 24. 12. 1994, blz. 66.

⁽²⁾ PB nr. L 249 van 1. 10. 1996, blz. 29.

⁽³⁾ PB nr. L 387 van 31. 12. 1992, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 22 van 31. 1. 1995, blz. 1.

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van forfaitaire invoerwaarden voor de bepaling van de invoerprijzen van bepaalde soorten groenten en fruit

(in ecu/100 kg)

GN-code	Code derde landen ⁽¹⁾	Forfaitaire invoerwaarde
0702 00 40	204	51,0
	999	51,0
ex 0707 00 30	052	82,2
	999	82,2
0709 90 79	052	98,7
	999	98,7
0805 30 30	052	65,7
	388	66,4
	512	53,8
	524	71,8
	528	62,2
	600	59,8
	999	63,3
0806 10 40	052	95,3
	400	227,1
	999	161,2
0808 10 92, 0808 10 94, 0808 10 98	052	68,3
	060	62,6
	064	46,6
	400	70,5
	404	73,7
	804	94,2
	999	69,3
0808 20 57	052	73,6
	064	79,4
	999	76,5

⁽¹⁾ Landennomenclatuur vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 68/96 van de Commissie (PB nr. L 14 van 19. 1. 1996, blz. 6). De code „999” staat voor „andere oorsprong”.

VERORDENING (EG) Nr. 2038/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van de restituties bij uitvoer in de sector melk en zuivelprodukten

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad van
27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening
der markten in de sector melk en zuivelprodukten ⁽¹⁾, laat-
stelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1587/96 ⁽²⁾,
inzonderheid op artikel 17, lid 3,

Overwegende dat krachtens artikel 17 van Verordening
(EEG) nr. 804/68 het verschil tussen de in de internatio-
nale handel geldende prijzen van de produkten als
bedoeld in artikel 1 van genoemde verordening en de
prijzen van deze produkten in de Gemeenschap over-
brugd kan worden door een restitutie bij de uitvoer voor
zover de akkoorden gesloten overeenkomstig artikel 228
van het Verdrag dat toestaan;

Overwegende dat krachtens Verordening (EEG)
nr. 804/68 de restituties voor de produkten als bedoeld in
artikel 1 van die verordening, die als zodanig worden
uitgevoerd, moeten worden vastgesteld rekening houdend met:

- de situatie en de verwachte ontwikkeling op de markt
van de Gemeenschap met betrekking tot de prijzen
voor melk en zuivelprodukten en de beschikbare
hoeveelheden, evenals met de prijzen voor melk en
zuivelprodukten in de internationale handel,
- de afzetkosten en de meest gunstige vervoerkosten,
berekend vanaf de markten van de Gemeenschap tot
aan de havens of andere plaatsen van uitvoer van de
Gemeenschap, evenals met de aanvoerkosten tot aan
de landen van bestemming,
- de doelstellingen van de gemeenschappelijke ordening
der markten in de sector melk en zuivelprodukten,
zijnde het verzekeren van een evenwichtige en een
natuurlijke ontwikkeling van de prijzen en het
handelsverkeer op deze markten,
- de beperkingen die resulteren uit de akkoorden
gesloten overeenkomstig artikel 228 van het Verdrag,
- het belang dat erin gelegen is om verstoringen op de
markt van de Gemeenschap te voorkomen,
- het economisch aspect van de beoogde uitvoer;

Overwegende dat krachtens artikel 17, lid 5, van Verorde-
ning (EEG) nr. 804/68 de prijzen in de Gemeenschap
worden bepaald met inachtneming van de toegepaste
prijzen die met het oog op de uitvoer het gunstigst
blijken te zijn; dat bij de bepaling van de prijzen in de
internationale handel met name rekening wordt
gehouden met:

- a) de prijzen die op de markten in derde landen worden
toegepast,
- b) de gunstigste prijzen bij invoer in de derde landen van
bestemming uit andere derde landen,
- c) de producentenprijzen die in de uitvoerende derde
landen worden geconstateerd en, in voorkomend
geval, met inachtneming van de subsidies die door
deze landen worden toegekend,
- d) de aanbiedingsprijzen franco grens van de Gemeen-
schap;

Overwegende dat krachtens artikel 17, lid 3, van Verorde-
ning (EEG) nr. 804/68 de situatie op de wereldmarkt of
de specifieke eisen van bepaalde markten het noodzake-
lijk kunnen maken dat voor de produkten als bedoeld in
artikel 1 van genoemde verordening naar gelang van hun
bestemming een verschillend restitutiebedrag wordt vast-
gesteld;

Overwegende dat artikel 17, lid 3, van Verordening (EEG)
nr. 804/68 erin voorziet dat de lijst van produkten waar-
voor een restitutie wordt verleend bij uitvoer, en het
bedrag van deze restitutie ten minste eenmaal per vier
weken worden vastgesteld; dat echter het bedrag van de
restitutie gedurende meer dan vier weken op hetzelfde
niveau gehandhaafd kan blijven;

Overwegende dat krachtens artikel 12 van Verordening
(EG) nr. 1466/95 van de Commissie van 27 juni 1995 tot
vaststelling van de bijzondere uitvoeringsbepalingen
inzake de restituties bij uitvoer in de sector melk en
zuivelprodukten ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening
(EG) nr. 1875/96 ⁽⁴⁾, de verleende restitutie voor zuivel-
produkten met toegevoegde suiker gelijk is aan de som
van twee elementen waarvan het ene dient om rekening
te houden met de hoeveelheid zuivelprodukten en het
andere om rekening te houden met de hoeveelheid toege-
voegde sacharose; dat dit laatste element echter alleen in
aanmerking wordt genomen wanneer de toegevoegde
sacharose van in de Gemeenschap geoogste suikerbieten
of van in de Gemeenschap geoogst suikerriet is vervaar-
digd; dat voor de produkten van de GN-codes ex
0402 99 11, ex 0402 99 19, ex 0404 90 51, ex 0404 90 53,
ex 0404 90 91 en ex 0404 90 93, met een vetgehalte van
9,5 gewichtspercenten of minder en een gehalte aan niet
vette, van melk afkomstige droge stof van 15 gewichtsper-
centen of meer, het eerstgenoemde element wordt vastge-
steld voor 100 kg van het gehele produkt; dat dit element
voor de andere produkten met toegevoegde suiker van de
GN-codes 0402 en 0404 wordt berekend door het basis-
bedrag te vermenigvuldigen met het gehalte aan zuivel-
produkten van het betrokken produkt; dat dit basisbedrag
gelijk is aan de vast te stellen restitutie voor 1 kg zuivel-
produkten in het gehele produkt;

⁽¹⁾ PB nr. L 148 van 28. 6. 1968, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 206 van 16. 8. 1996, blz. 21.

⁽³⁾ PB nr. L 144 van 28. 6. 1995, blz. 22.

⁽⁴⁾ PB nr. L 247 van 28. 9. 1996, blz. 36.

Overwegende dat het tweede element wordt berekend door het basisbedrag van de restitutie die op de dag van uitvoer geldt voor de produkten als bedoeld in artikel 1, lid 1, onder d), van Verordening (EEG) nr. 1785/81 van de Raad van 30 juni 1981 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1599/96⁽²⁾, te vermenigvuldigen met het sacharosegehalte van het produkt;

Overwegende dat de hoogte van de restitutie voor kazen wordt berekend voor produkten die zijn bestemd voor onmiddellijke consumptie; dat de korsten en het afval van de kaas geen produkten zijn die aan deze bestemming beantwoorden; dat het, om iedere onduidelijkheid in de opvatting te vermijden, nodig is te preciseren dat voor kaas met een waarde franco grens van minder dan 230,00 ecu per 100 kg geen restitutie wordt verleend;

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 896/84 van de Commissie⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 222/88⁽⁴⁾, aanvullende bepalingen zijn ingesteld inzake de toekenning van de restituties in geval van wijziging van het verkoopseizoen; dat deze bepalingen voorzien in de mogelijkheid de restituties naar gelang van de datum waarop de produkten zijn vervaardigd te differentiëren;

Overwegende dat voor de berekening van het restitutiebedrag voor smeltkaas moet worden bepaald dat de eventueel toegevoegde hoeveelheid aan caseïne en/of caseïnen niet in aanmerking wordt genomen;

Overwegende dat de toepassing van deze regels op de huidige marktsituatie in de zuivelsector, in het bijzonder op de prijzen van deze produkten in de Gemeenschap en op de wereldmarkt, leidt tot het vaststellen van de restitutie voor de produkten op de bedragen aangegeven in de bijlage;

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 990/93 van de Raad⁽⁵⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1380/95⁽⁶⁾,

een verbod is vastgesteld voor handelsverkeer tussen de Europese Gemeenschap en de Federatieve Republiek Joegoslavië (Servië en Montenegro); dat dit verbod niet geldt voor bepaalde omstandigheden die limitatief zijn opgesomd in de artikelen 2, 4, 5 en 7 en in Verordening (EG) nr. 462/96 van de Raad⁽⁷⁾; dat daarmee rekening moet worden gehouden bij de vaststelling van de restituties;

Overwegende dat de restitutie voor de uitvoer van bepaalde soorten kaas naar bepaalde bestemmingen wordt verlaagd om de uitvoer van kaas beter te beheren, gezien de nieuwe beperkingen op de gesubsidieerde uitvoer;

Overwegende dat de in deze verordening vervatte maatregelen in overeenstemming zijn met het advies van het Comité van beheer voor melk en zuivelprodukten,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. De restituties bedoeld in artikel 17 van Verordening (EEG) nr. 804/68 voor de uitgevoerde produkten in ongewijzigde staat worden vastgesteld op de bedragen als aangegeven in de bijlage.
2. Voor de uitvoer naar bestemming nr. 400 wordt voor de produkten van de GN-codes 0401, 0402, 0403, 0404, 0405 en 2309 geen restitutie vastgesteld.
3. Voor de uitvoer naar de bestemmingen nrs. 022, 024, 028, 043, 044, 045, 046, 052, 404, 600, 800 en 804 wordt voor de produkten van GN-code 0406 geen restitutie vastgesteld.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 177 van 1. 7. 1981, blz. 4.

⁽²⁾ PB nr. L 206 van 16. 8. 1996, blz. 43.

⁽³⁾ PB nr. L 91 van 1. 4. 1984, blz. 71.

⁽⁴⁾ PB nr. L 28 van 1. 2. 1988, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 102 van 28. 4. 1993, blz. 14.

⁽⁶⁾ PB nr. L 138 van 21. 6. 1995, blz. 1.

⁽⁷⁾ PB nr. L 65 van 15. 3. 1996, blz. 1.

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties
bij uitvoer in de sector melk en zuivelprodukten

(in ecu/100 kg nettogewicht, tenzij anders aangegeven)

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
0401 10 10 000	+	4,748	0402 21 99 600	+	131,29
0401 10 90 000	+	4,748	0402 21 99 700	+	137,24
0401 20 11 100	+	4,748	0402 21 99 900	+	143,96
0401 20 11 500	+	7,340	0402 29 15 200	+	0,6300
0401 20 19 100	+	4,748	0402 29 15 300	+	0,9530
0401 20 19 500	+	7,340	0402 29 15 500	+	1,0040
0401 20 91 100	+	9,775	0402 29 15 900	+	1,0802
0401 20 91 500	+	11,39	0402 29 19 200	+	0,6300
0401 20 99 100	+	9,775	0402 29 19 300	+	0,9530
0401 20 99 500	+	11,39	0402 29 19 500	+	1,0040
0401 30 11 100	+	14,62	0402 29 19 900	+	1,0802
0401 30 11 400	+	22,55	0402 29 91 100	+	1,0878
0401 30 11 700	+	33,87	0402 29 91 500	+	1,1851
0401 30 19 100	+	14,62	0402 29 99 100	+	1,0878
0401 30 19 400	+	22,55	0402 29 99 500	+	1,1851
0401 30 19 700	+	33,87	0402 91 11 110	+	4,748
0401 30 31 100	+	40,34	0402 91 11 120	+	9,775
0401 30 31 400	+	63,00	0402 91 11 310	+	14,00
0401 30 31 700	+	69,47	0402 91 11 350	+	17,15
0401 30 39 100	+	40,34	0402 91 11 370	+	20,85
0401 30 39 400	+	63,00	0402 91 19 110	+	4,748
0401 30 39 700	+	69,47	0402 91 19 120	+	9,775
0401 30 91 100	+	79,18	0402 91 19 310	+	14,00
0401 30 91 400	+	116,37	0402 91 19 350	+	17,15
0401 30 91 700	+	135,80	0402 91 19 370	+	20,85
0401 30 99 100	+	79,18	0402 91 31 100	+	19,31
0401 30 99 400	+	116,37	0402 91 31 300	+	24,65
0401 30 99 700	+	135,80	0402 91 39 100	+	19,31
0402 10 11 000	+	63,00	0402 91 39 300	+	24,65
0402 10 19 000	+	63,00	0402 91 51 000	+	22,55
0402 10 91 000	+	0,6300	0402 91 59 000	+	22,55
0402 10 99 000	+	0,6300	0402 91 91 000	+	79,18
0402 21 11 200	+	63,00	0402 91 99 000	+	79,18
0402 21 11 300	+	95,30	0402 99 11 110	+	0,0475
0402 21 11 500	+	100,40	0402 99 11 130	+	0,0978
0402 21 11 900	+	108,00	0402 99 11 150	+	0,1336
0402 21 17 000	+	63,00	0402 99 11 310	+	16,14
0402 21 19 300	+	95,30	0402 99 11 330	+	19,37
0402 21 19 500	+	100,40	0402 99 11 350	+	25,75
0402 21 19 900	+	108,00	0402 99 19 110	+	0,0475
0402 21 91 100	+	108,78	0402 99 19 130	+	0,0978
0402 21 91 200	+	109,53	0402 99 19 150	+	0,1336
0402 21 91 300	+	110,88	0402 99 19 310	+	16,14
0402 21 91 400	+	118,51	0402 99 19 330	+	19,37
0402 21 91 500	+	121,15	0402 99 19 350	+	25,75
0402 21 91 600	+	131,29	0402 99 31 110	+	0,2094
0402 21 91 700	+	137,24	0402 99 31 150	+	26,81
0402 21 91 900	+	143,96	0402 99 31 300	+	0,4034
0402 21 99 100	+	108,78	0402 99 31 500	+	0,6947
0402 21 99 200	+	109,53	0402 99 39 110	+	0,2094
0402 21 99 300	+	110,88	0402 99 39 150	+	26,81
0402 21 99 400	+	118,51	0402 99 39 300	+	0,4034
0402 21 99 500	+	121,15			

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
0402 99 39 500	+	0,6947	0404 90 29 160	+	136,02
0402 99 91 000	+	0,7918	0404 90 29 180	+	142,66
0402 99 99 000	+	0,7918	0404 90 81 100	+	0,6194
0403 10 11 400	+	4,748	0404 90 81 910	+	0,0475
0403 10 11 800	+	7,340	0404 90 81 950	+	16,00
0403 10 13 800	+	9,775	0404 90 83 110	+	0,6194
0403 10 19 800	+	14,62	0404 90 83 130	+	0,9445
0403 10 31 400	+	0,0475	0404 90 83 150	+	0,9950
0403 10 31 800	+	0,0734	0404 90 83 170	+	1,0703
0403 10 33 800	+	0,0978	0404 90 83 911	+	0,0475
0403 10 39 800	+	0,1462	0404 90 83 913	+	0,0978
0403 90 11 000	+	61,94	0404 90 83 915	+	0,1462
0403 90 13 200	+	61,94	0404 90 83 917	+	0,2255
0403 90 13 300	+	94,45	0404 90 83 919	+	0,3387
0403 90 13 500	+	99,50	0404 90 83 931	+	16,00
0403 90 13 900	+	107,03	0404 90 83 933	+	19,20
0403 90 19 000	+	107,83	0404 90 83 935	+	25,52
0403 90 31 000	+	0,6194	0404 90 83 937	+	26,55
0403 90 33 200	+	0,6194	0404 90 89 130	+	1,0783
0403 90 33 300	+	0,9445	0404 90 89 150	+	1,1746
0403 90 33 500	+	0,9950	0404 90 89 930	+	0,4843
0403 90 33 900	+	1,0703	0404 90 89 950	+	0,6947
0403 90 39 000	+	1,0783	0404 90 89 990	+	0,7918
0403 90 51 100	+	4,748	0405 10 11 500	+	185,37
0403 90 51 300	+	7,340	0405 10 11 700	+	190,00
0403 90 53 000	+	9,775	0405 10 19 500	+	185,37
0403 90 59 110	+	14,62	0405 10 19 700	+	190,00
0403 90 59 140	+	22,55	0405 10 30 100	+	185,37
0403 90 59 170	+	33,87	0405 10 30 300	+	190,00
0403 90 59 310	+	40,34	0405 10 30 500	+	185,37
0403 90 59 340	+	63,00	0405 10 30 700	+	190,00
0403 90 59 370	+	69,47	0405 10 50 100	+	185,37
0403 90 59 510	+	79,18	0405 10 50 300	+	190,00
0403 90 59 540	+	116,37	0405 10 50 500	+	185,37
0403 90 59 570	+	135,80	0405 10 50 700	+	190,00
0403 90 61 100	+	0,0475	0405 10 90 000	+	196,95
0403 90 61 300	+	0,0734	0405 20 90 500	+	173,78
0403 90 63 000	+	0,0978	0405 20 90 700	+	180,73
0403 90 69 000	+	0,1462	0405 90 10 000	+	240,00
0404 90 21 100	+	61,94	0405 90 90 000	+	190,00
0404 90 21 910	+	4,748	0406 10 20 100	+	—
0404 90 21 950	+	13,87	0406 10 20 230	037	—
0404 90 23 120	+	61,94		039	—
0404 90 23 130	+	94,45		099	24,03
0404 90 23 140	+	99,50		400	24,72
0404 90 23 150	+	107,03		...	36,05
0404 90 23 911	+	4,748		037	—
0404 90 23 913	+	9,775		039	—
0404 90 23 915	+	14,62		099	22,36
0404 90 23 917	+	22,55		400	22,99
0404 90 23 919	+	33,87		...	33,54
0404 90 23 931	+	13,87	0406 10 20 290	037	—
0404 90 23 933	+	17,00		039	—
0404 90 23 935	+	20,66		099	22,36
0404 90 23 937	+	24,43		400	22,99
0404 90 23 939	+	25,54		...	33,54
0404 90 29 110	+	107,83		037	—
0404 90 29 115	+	108,54	0406 10 20 610	037	—
0404 90 29 120	+	109,89		039	—
0404 90 29 130	+	117,46		099	41,70
0404 90 29 135	+	120,05		400	50,04
0404 90 29 150	+	130,11		...	62,55

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
0406 10 20 620	037	—	0406 30 10 150	037	—
	039	—		039	—
	099	45,73		099	5,885
	400	54,87		400	5,885
	...	68,59		...	8,824
0406 10 20 630	037	—	0406 30 10 200	037	—
	039	—		039	—
	099	51,63		099	12,55
	400	61,95		400	12,55
	...	77,44		...	18,82
0406 10 20 640	037	—	0406 30 10 250	037	—
	039	—		039	—
	099	60,59		099	12,55
	400	72,70		400	12,55
	...	90,88		...	18,82
0406 10 20 650	037	—	0406 30 10 300	037	—
	039	—		039	—
	099	63,07		099	18,41
	400	38,26		400	18,41
	...	94,61		...	27,62
0406 10 20 660	+	—	0406 30 10 350	037	—
0406 10 20 810	037	—		039	—
	039	—		099	12,55
	099	9,820		400	12,55
	400	11,78		...	18,82
	...	14,73	0406 30 10 400	037	—
0406 10 20 830	037	—		039	—
	039	—		099	18,41
	099	16,77		400	18,41
	400	20,12		...	27,62
	...	25,15	0406 30 10 450	037	—
0406 10 20 850	037	—		039	—
	039	—		099	26,79
	099	20,33		400	26,79
	400	24,39		...	40,18
	...	30,49	0406 30 10 500	+	—
0406 10 20 870	+	—	0406 30 10 550	037	—
0406 10 20 900	+	—		039	—
0406 20 90 100	+	—		099	12,55
0406 20 90 913	037	—		400	12,55
	039	—		...	18,82
	099	39,59	0406 30 10 600	037	—
	400	47,50		039	—
	...	59,38		099	18,41
0406 20 90 915	037	—		400	18,41
	039	—		...	27,62
	099	52,78	0406 30 10 650	037	—
	400	63,34		039	—
	...	79,17		099	26,79
0406 20 90 917	037	—		400	26,79
	039	—		...	40,18
	099	56,07	0406 30 10 700	037	—
	400	67,29		039	—
	...	84,11		099	26,79
0406 20 90 919	037	—		400	26,79
	039	—		...	40,18
	099	62,67		037	—
	400	75,21		039	—
	...	94,01		099	26,79
0406 20 90 990	+	—		400	26,79
0406 30 10 100	+	—		...	40,18

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
0406 30 10 750	037	—	0406 30 39 700	037	—
	039	—		039	—
	099	31,78		099	26,79
	400	31,78		400	26,79
	...	47,66		...	40,18
0406 30 10 800	037	—	0406 30 39 930	037	—
	039	—		039	—
	099	31,78		099	26,79
	400	31,78		400	26,79
	...	47,66		...	40,18
0406 30 31 100	+	—	0406 30 39 950	037	—
0406 30 31 300	037	—		039	—
	039	—		099	31,78
	099	5,885		400	31,78
	400	5,885		...	47,66
	...	8,824	0406 30 90 000	037	—
0406 30 31 500	037	—		039	—
	039	—		099	31,78
	099	12,55		400	31,78
	400	12,55		...	47,66
	...	18,82	0406 40 50 000	037	—
0406 30 31 710	037	—		039	—
	039	—		099	58,96
	099	12,55		400	49,60
	400	12,55		...	88,44
	...	18,82	0406 40 90 000	037	—
0406 30 31 730	037	—		039	—
	039	—		099	58,96
	099	18,41		400	49,60
	400	18,41		...	88,44
	...	27,62	0406 90 07 000	037	—
0406 30 31 910	037	—		039	—
	039	—		099	68,69
	099	12,55		400	97,72
	400	12,55		...	103,03
	...	18,82	0406 90 08 100	037	—
0406 30 31 930	037	—		039	—
	039	—		099	72,30
	099	18,41		400	102,86
	400	18,41		...	108,45
	...	27,62	0406 90 08 900	+	—
0406 30 31 950	037	—		037	—
	039	—	0406 90 09 100	039	—
	099	26,79		099	68,69
	400	26,79		400	97,72
	...	40,18		...	103,03
0406 30 39 100	+	—	0406 90 09 900	+	—
0406 30 39 300	037	—		037	—
	039	—		039	—
	099	12,55		099	68,69
	400	12,55		400	97,72
	...	18,82		...	103,03
0406 30 39 500	037	—	0406 90 14 100	037	—
	039	—		039	—
	099	18,41		099	72,30
	400	18,41		400	102,86
	...	27,62		...	108,45
			0406 90 14 900	+	—

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
0406 90 16 100	037	—	0406 90 35 190	037	30,47
	039	—		039	30,47
	099	68,69		099	75,47
	400	97,72		400	79,25
	...	103,03		...	113,21
0406 90 16 900	+	—	0406 90 35 990	037	—
0406 90 21 900	037	—		039	—
	039	—		099	57,56
	099	70,69		400	60,44
	400	66,96		...	86,34
	...	106,04	0406 90 37 000	037	—
0406 90 23 900	037	—		039	—
	039	—		099	74,25
	099	48,04		400	102,86
	400	27,93		...	111,38
	...	72,06	0406 90 61 000	037	42,75
0406 90 25 900	037	—		039	42,75
	039	—		099	82,02
	099	58,34		400	86,12
	400	31,81		...	123,03
	...	87,51	0406 90 63 100	037	39,07
0406 90 27 900	037	—		039	39,07
	039	—		099	67,25
	099	48,04		400	100,88
	400	27,93		...	100,88
	...	72,06	0406 90 63 900	037	31,07
0406 90 31 119	037	—		039	31,07
	039	—		099	46,62
	099	45,07		400	69,93
	400	34,60		...	69,93
	...	67,61	0406 90 69 100	+	—
0406 90 31 151	037	—		037	—
	039	—		039	—
	099	42,01	0406 90 73 900	099	51,51
	400	32,34		400	77,27
	...	63,02		...	77,27
0406 90 31 159	+	—		037	—
	037	—	0406 90 75 900	039	—
	039	—		099	58,71
	099	45,07		400	33,48
	400	34,60		...	88,06
0406 90 33 119	...	67,61	0406 90 76 100	037	—
	037	—		039	—
	039	—		099	43,06
	099	45,07		400	27,27
	400	34,60	0406 90 76 300	...	64,59
0406 90 33 151	...	67,61		037	—
	037	—		039	—
	039	—		099	52,73
	099	42,01		400	30,26
	400	32,34	0406 90 76 500	...	79,09
0406 90 33 919	...	63,02		037	—
	037	—		039	—
	039	—		099	52,73
	099	39,83		400	34,92
	400	30,57		...	79,09
0406 90 33 951	...	59,74		037	—
	037	—		039	—
	039	—		099	52,73
	099	39,08		400	34,92
	400	30,08		...	79,09
	...	58,62			

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
0406 90 78 100	037	—	0406 90 86 400	037	—
	039	—		039	—
	099	43,06		099	49,09
	400	27,27		400	51,54
	...	64,59		...	73,63
0406 90 78 300	037	—	0406 90 86 900	037	—
	039	—		039	—
	099	52,73		099	57,63
	400	30,26		400	60,52
	...	79,09		...	86,45
0406 90 78 500	037	—	0406 90 87 100	+	—
	039	—		037	—
	099	52,73		039	—
	400	34,92		099	36,61
	...	79,09		400	38,44
0406 90 79 900	037	—	0406 90 87 200	...	54,92
	039	—		037	—
	099	53,45		039	—
	400	28,91		099	40,13
	...	80,17		400	42,13
0406 90 81 900	037	—	0406 90 87 300	...	60,19
	039	—		037	—
	099	57,56		039	—
	400	60,44		099	45,41
	...	86,34		400	47,68
0406 90 85 910	037	30,47	0406 90 87 400	...	68,11
	039	30,47		037	—
	099	75,47		039	—
	400	79,25		099	66,49
	...	113,21		400	69,82
0406 90 85 991	037	—	0406 90 87 951	...	99,74
	039	—		037	—
	099	57,56		039	—
	400	60,44		099	55,36
	...	86,34		400	51,74
0406 90 85 995	037	—	0406 90 87 971	...	83,04
	039	—		099	21,09
	099	59,92		400	20,55
	400	31,81		...	31,64
	...	89,88		037	—
0406 90 85 999	+	—	0406 90 87 979	039	—
0406 90 86 100	+	—		099	55,36
0406 90 86 200	037	—		400	36,22
	039	—		...	83,04
	099	39,59	0406 90 88 100	+	—
	400	41,57		037	—
	...	59,38		039	—
0406 90 86 300	037	—		099	39,59
	039	—		400	41,57
	099	43,39		...	59,38
	400	45,56	0406 90 88 200	037	—
	...	65,08		039	—
				099	43,39
				400	45,56
				...	65,08

Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)	Produktcode	Bestemming (*)	Bedrag van de restitutie (**)
2309 10 15 010	+	—	2309 90 35 010	+	—
2309 10 15 100	+	—	2309 90 35 100	+	—
2309 10 15 200	+	—	2309 90 35 200	+	—
2309 10 15 300	+	—	2309 90 35 300	+	—
2309 10 15 400	+	—	2309 90 35 400	+	—
2309 10 15 500	+	—	2309 90 35 500	+	—
2309 10 15 700	+	—	2309 90 35 700	+	—
2309 10 19 010	+	—	2309 90 39 010	+	—
2309 10 19 100	+	—	2309 90 39 100	+	—
2309 10 19 200	+	—	2309 90 39 200	+	—
2309 10 19 300	+	—	2309 90 39 300	+	—
2309 10 19 400	+	—	2309 90 39 400	+	—
2309 10 19 500	+	—	2309 90 39 500	+	—
2309 10 19 600	+	—	2309 90 39 600	+	—
2309 10 19 700	+	—	2309 90 39 700	+	—
2309 10 19 800	+	—	2309 90 39 800	+	—
2309 10 70 010	+	—	2309 90 70 010	+	—
2309 10 70 100	+	14,58	2309 90 70 100	+	14,58
2309 10 70 200	+	19,44	2309 90 70 200	+	19,44
2309 10 70 300	+	24,30	2309 90 70 300	+	24,30
2309 10 70 500	+	29,16	2309 90 70 500	+	29,16
2309 10 70 600	+	34,02	2309 90 70 600	+	34,02
2309 10 70 700	+	38,88	2309 90 70 700	+	38,88
2309 10 70 800	+	42,77	2309 90 70 800	+	42,77

(*) De bestemmingscodes zijn die welke zijn vermeld in de bijlage bij Verordening (EG) nr. 68/96 van de Commissie (PB nr. L 14 van 19. 1. 1996, blz. 6). Codenummer „099” omvat alle bestemmingscodes van 053 tot en met 096.

Het restitutiebedrag voor andere landen van bestemming dan die welke voor iedere „produktcode” zijn aangegeven, is aangeduid met (**).

Ingeval de bestemming („+”) niet is aangegeven, geldt het restitutiebedrag dat van toepassing is voor alle andere landen van bestemming dan die welke in artikel 1, leden 2 en 3, zijn vermeld.

(**) De restituties voor uitvoer naar de Federatieve Republiek Joegoslavië (Servië en Montenegro) mogen slechts worden toegekend met inachtneming van het bepaalde in de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 990/93 en Verordening (EG) nr. 462/96.

NB: Produktcodes en voetnoten: zie de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 3846/87 van de Commissie (PB nr. L 366 van 24. 12. 1987, blz. 1).

VERORDENING (EG) Nr. 2039/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor granen en meel, gries en griesmeel van tarwe of van rogge

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1766/92 van de Raad van
30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening
der markten in de sector granen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij
Verordening (EG) nr. 923/96 van de Commissie ⁽²⁾, en
met name op artikel 13, lid 2,

Overwegende dat volgens artikel 13 van Verordening
(EEG) nr. 1766/92 het verschil tussen de noteringen of de
prijzen op de wereldmarkt van de in artikel 1 van die
verordening bedoelde produkten en de prijzen van deze
produkten in de Gemeenschap kan worden overbrugd
door een restitutie bij uitvoer;

Overwegende dat de restituties moeten worden vastgesteld
met inachtneming van de elementen als bedoeld in
artikel 1 van Verordening (EG) nr. 1501/95 van de
Commissie van 29 juni 1995 tot vaststelling van toepas-
singsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 1766/92 van
de Raad voor de toekenning, in de graansector, van
uitvoerrestituties en van bij verstoring van de graanmarkt
te treffen maatregelen ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verorde-
ning (EG) nr. 95/96 ⁽⁴⁾;

Overwegende dat voor meel, gries en griesmeel van tarwe
of van rogge de restitutie moet worden berekend met
inachtneming van de hoeveelheid granen benodigd voor
de vervaardiging van de betreffende produkten; dat deze
hoeveelheden zijn vastgesteld in Verordening (EG)
nr. 1501/95;

Overwegende dat de situatie op de wereldmarkt of de
specifieke eisen van bepaalde markten voor sommige
produkten een differentiatie van de restitutie naar bestem-
ming nodig kunnen maken;

Overwegende dat de restitutie eenmaal per maand moet
worden vastgesteld; dat de restitutie tussentijds kan
worden gewijzigd;

Overwegende dat de toepassing van deze regelen op de
huidige situatie in de sector granen en met name op de
noteringen of prijzen van deze produkten in de Gemeen-
schap en op de wereldmarkt voert tot het vaststellen van
de bedragen van de restitutie zoals vermeld in de bijlage;

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 990/93 van
de Raad ⁽⁵⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1380/95 ⁽⁶⁾,
een verbod is vastgesteld voor handelsverkeer tussen de
Europese Gemeenschap en de Federatieve Republiek
Joegoslavië (Servië en Montenegro); dat dit verbod niet
geldt voor bepaalde omstandigheden die limitatief zijn
opgesomd in de artikelen 2, 4, 5 en 7 van die verordening
en in Verordening (EG) nr. 462/96 van de Raad ⁽⁷⁾; dat
daarmee rekening moet worden gehouden bij de vaststel-
ling van de restituties;

Overwegende dat de in deze verordening vervatte maatre-
gelen in overeenstemming zijn met het advies van het
Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De restituties bij uitvoer in ongewijzigde staat van de in
artikel 1, onder a), b) en c), van Verordening (EEG)
nr. 1766/92 bedoelde produkten, met uitzondering van
mout, worden op de in de bijlage aangegeven bedragen
vastgesteld.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

⁽¹⁾ PB nr. L 181 van 1. 7. 1992, blz. 21.

⁽²⁾ PB nr. L 126 van 24. 5. 1996, blz. 37.

⁽³⁾ PB nr. L 147 van 30. 6. 1995, blz. 7.

⁽⁴⁾ PB nr. L 18 van 24. 1. 1996, blz. 10.

⁽⁵⁾ PB nr. L 102 van 28. 4. 1993, blz. 14.

⁽⁶⁾ PB nr. L 138 van 21. 6. 1995, blz. 1.

⁽⁷⁾ PB nr. L 65 van 15. 3. 1996, blz. 1.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor granen en meel, gries en griesmeel van tarwe of van rogge

(in ecu / ton)			(in ecu / ton)		
Produktcode	Bestemming (1)	Bedrag van de restitutie (2)	Produktcode	Bestemming (1)	Bedrag van de restitutie (2)
0709 90 60 000	—	—	1101 00 11 000	—	—
0712 90 19 000	—	—	1101 00 15 100	01	17,00
1001 10 00 200	—	—	1101 00 15 130	01	16,50
1001 10 00 400	—	—	1101 00 15 150	01	15,00
1001 90 91 000	—	—	1101 00 15 170	01	14,00
1001 90 99 000	01	0	1101 00 15 180	01	13,00
1002 00 00 000	01	0	1101 00 15 190	—	—
1003 00 10 000	—	—	1101 00 90 000	—	—
1003 00 90 000	01	0	1102 10 00 500	01	41,00
1004 00 00 200	—	—	1102 10 00 700	—	—
1004 00 00 400	—	—	1102 10 00 900	—	—
1005 10 90 000	—	—	1103 11 10 200	01	17,00 (3)
1005 90 00 000	—	—	1103 11 10 400	—	— (3)
1007 00 90 000	—	—	1103 11 10 900	—	—
1008 20 00 000	—	—	1103 11 90 200	01	17,00 (3)
			1103 11 90 800	—	—

(1) De bestemmingen zijn de volgende:

01 alle derde landen,

(2) De restituties voor uitvoer naar de Federatieve Republiek Joegoslavië (Servië en Montenegro) mogen slechts worden toegekend met inachtneming van het bepaalde in de gewijzigde Verordeningen (EEG) nr. 990/93 en (EG) nr. 462/96.

(3) Als dit produkt geagglomereerd griesmeel bevat, wordt geen restitutie verleend.

NB: De zones zijn die welke worden omschreven door de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 2145/92 van de Commissie (PB nr. L 214 van 30. 7. 1992, blz. 20).

VERORDENING (EG) Nr. 2040/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van het op de restitutie voor granen toe te passen correctiebedrag

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1766/92 van de Raad van
30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening
der markten in de sector granen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij
Verordening (EG) nr. 923/96 van de Commissie ⁽²⁾, en
met name op artikel 13, lid 8,

Overwegende dat krachtens artikel 13, lid 8, van Verorde-
ning (EEG) nr. 1766/92 bij uitvoer van granen de op de
dag van indiening van de aanvraag van een certificaat
geldende restitutie op verzoek moet worden toegepast op
uitvoer die tijdens de geldigheidsduur van het certificaat
moet plaatsvinden; dat in dat geval op de restitutie een
correctiebedrag kan worden toegepast;

Overwegende dat op grond van Verordening (EG)
nr. 1501/95 van de Commissie van 29 juni 1995 tot vast-
stelling van toepassingsbepalingen van Verordening (EEG)
nr. 1766/92 van de Raad voor de toekenning, in de graan-
sector, van uitvoerrestituties en van bij verstoring van de
graanmarkt te treffen maatregelen ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd
bij Verordening (EG) nr. 95/96 ⁽⁴⁾, een correctiebedrag
kan worden vastgesteld voor de in artikel 1, lid 1, onder
c), van Verordening (EEG) nr. 1766/92 bedoelde produk-
ten; dat dit correctiebedrag moet worden berekend met
inachtneming van de in artikel 1 van Verordening (EG)
nr. 1501/95 genoemde elementen;

Overwegende dat het op grond van de situatie op de
wereldmarkt of de specifieke eisen van bepaalde markten
noodzakelijk kan zijn het correctiebedrag naar gelang van
de bestemming te differentiëren;

Overwegende dat het correctiebedrag samen met de resti-
tutie en volgens dezelfde procedure moet worden vastge-
steld; dat het tussentijds kan worden gewijzigd;

Overwegende dat de in artikel 1 van Verordening (EEG)
nr. 3813/92 van de Raad ⁽⁵⁾, laatstelijk gewijzigd bij Veror-
dening (EG) nr. 150/95 ⁽⁶⁾, gedefinieerde representatieve
marktcoersen worden gebruikt voor de omrekening van
het in de valuta van derde landen aangegeven bedrag en
dat deze coersen de grondslag zijn voor de bepaling van
de landbouwmrekeningscoersen van de valuta's van de
Lid-Staten; dat de nadere voorschriften voor de toepassing
en de vaststelling van deze omrekeningscoersen zijn vast-
gesteld bij Verordening (EEG) nr. 1068/93 van de
Commissie ⁽⁷⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG)
nr. 1482/96 ⁽⁸⁾;

Overwegende dat uit de bovengenoemde bepalingen volgt
dat het correctiebedrag moet worden vastgesteld overeen-
komstig de bijlage bij deze verordening;

Overwegende dat de in deze verordening vervatte maatre-
gelen in overeenstemming zijn met het advies van het
Comité van beheer voor granen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Het correctiebedrag op de vooraf vastgestelde restituties
bij uitvoer van de in artikel 1, lid 1, onder a), b) en c), van
Verordening (EEG) nr. 1766/92 bedoelde produkten, met
uitzondering van mout, wordt vastgesteld in de bijlage.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in
elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 181 van 1. 7. 1992, blz. 21.
⁽²⁾ PB nr. L 126 van 24. 5. 1996, blz. 37.
⁽³⁾ PB nr. L 147 van 30. 6. 1995, blz. 7.
⁽⁴⁾ PB nr. L 18 van 24. 1. 1996, blz. 10.

⁽⁵⁾ PB nr. L 387 van 31. 12. 1992, blz. 1.
⁽⁶⁾ PB nr. L 22 van 31. 1. 1995, blz. 1.
⁽⁷⁾ PB nr. L 108 van 1. 5. 1993, blz. 106.
⁽⁸⁾ PB nr. L 188 van 27. 7. 1996, blz. 22.

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van het op de
restitutie voor granen toe te passen correctiebedrag

(in ecu/ton)

Produktcode	Bestemming (¹)	Lopend	1e term.	2e term.	3e term.	4e term.	5e term.	6e term.
		10	11	12	1	2	3	4
0709 90 60 000	—	—	—	—	—	—	—	—
0712 90 19 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 400	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 91 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 99 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1002 00 00 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 10 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1003 00 90 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1004 00 00 200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 400	01	0	0	0	0	0	—	—
1005 10 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1007 00 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 11 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 15 100	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 130	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 150	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 170	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 180	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 500	01	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 700	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 200	01	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 10 400	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 200	01	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 90 800	—	—	—	—	—	—	—	—

(¹) De bestemmingen zijn de volgende:

01 alle derde landen.

NB: De zones zijn die welke worden omschreven door de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 2145/92 van de Commissie (PB nr. L 214 van 30. 7. 1992, blz. 20).

VERORDENING (EG) Nr. 2041/96 VAN DE COMMISSIE**van 24 oktober 1996****tot vaststelling van de restituties bij de productie in de sectoren granen en rijst**

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1766/92 van de Raad van
30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening
der markten in de sector granen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij
Verordening (EG) nr. 923/96 van de Commissie ⁽²⁾, en
met name op artikel 7, lid 3,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van
22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke
ordering van de rijstmarkt ⁽³⁾, en met name op artikel 7,
lid 2,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1722/93 van de
Commissie van 30 juni 1993 tot vaststelling van de bepa-
lingen ter uitvoering van de regelingen inzake de produk-
tierestituties in de sector granen en rijst ⁽⁴⁾, laatstelijk
gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1516/95 ⁽⁵⁾, en met
name op artikel 3,

Overwegende dat in Verordening (EEG) nr. 1722/93 de
voorwaarden voor de toekenning van de produktieresti-
tutie zijn vastgesteld; dat de berekeningsgrondslag van de
restitutie is aangegeven in artikel 3 van genoemde veror-
dening; dat de zo berekende restitutie eenmaal per maand
moet worden vastgesteld en slechts gewijzigd mag worden
wanneer de maïs- en/of tarwe- en/of gerstprijzen een
significante verandering te zien geven;

Overwegende dat de in deze verordening te bepalen resti-
tuties bij de productie moeten worden aangepast met de
in bijlage II van Verordening (EEG) nr. 1722/93 bepaalde
coëfficiënten, teneinde het juiste te betalen bedrag te
verkrijgen;

Overwegende dat het Comité van beheer voor granen
geen advies heeft uitgebracht binnen de door zijn voor-
zitter bepaalde termijn,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. De in artikel 3, lid 2, van Verordening (EEG)
nr. 1722/93 bedoelde restitutie wordt vastgesteld op 19,12
ecu per ton zetmeel van maïs, tarwe, aardappelen, rijst of
breukrijst.

2. De in artikel 3, lid 3, van Verordening (EEG)
nr. 1722/93 bedoelde restitutie wordt vastgesteld op 13,38
ecu per ton zetmeel van gerst of haver.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in
elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 181 van 1. 7. 1992, blz. 21.

⁽²⁾ PB nr. L 126 van 24. 5. 1996, blz. 37.

⁽³⁾ PB nr. L 329 van 30. 12. 1995, blz. 18.

⁽⁴⁾ PB nr. L 159 van 1. 7. 1993, blz. 112.

⁽⁵⁾ PB nr. L 147 van 30. 6. 1995, blz. 49.

VERORDENING (EG) Nr. 2042/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1766/92 van de Raad van
30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening
der markten in de sector granen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij
Verordening (EG) nr. 923/96 van de Commissie ⁽²⁾, en
met name op artikel 13, lid 3,

Overwegende dat volgens artikel 13 van Verordening
(EEG) nr. 1766/92 het verschil tussen de noteringen of de
prijzen op de wereldmarkt voor de in artikel 1 van die
verordening genoemde produkten en de prijzen van deze
produkten in de Gemeenschap kan worden overbrugd
door een restitutie bij de uitvoer;

Overwegende dat Verordening (EG) nr. 1517/95 van de
Commissie van 29 juni 1995 houdende bepalingen ter
uitvoering van Verordening (EEG) nr. 1766/92 van de
Raad ten aanzien van de invoer- en uitvoerregeling voor
mengvoeders op basis van granen en houdende wijziging
van Verordening (EG) nr. 1162/95 houdende bijzondere
uitvoeringsbepalingen inzake het stelsel van invoer- en
uitvoerlicenties in de sector granen en rijst ⁽³⁾ in arti-
kel 2 de specifieke criteria heeft vastgesteld waarmee reke-
ning moet worden gehouden voor de berekening van de
restitutie voor deze produkten;

Overwegende dat bij de berekening ook rekening moet
worden gehouden met het gehalte aan graanprodukten;
dat, gemakshalve, de restitutie zou moeten worden betaald
voor twee categorieën „graanprodukten”, namelijk voor
maïs, de meest gebruikte component van uitgevoerde
mengvoeders, en maïsprodukten, en voor „andere granen”,
dat wil zeggen voor restitutie in aanmerking komende
graanprodukten, andere dan maïs en maïsprodukten; dat
een restitutie zou moeten worden toegekend voor de
hoeveelheid graanprodukten in het mengvoeder;

Overwegende dat anderzijds het bedrag van de restitutie
eveneens rekening moet houden met de afzetmogelijk-
heden en verkoopvoorwaarden voor de betrokken

produkten op de wereldmarkt, het belang dat men erbij
heeft om verstoringen op de markt van de Gemeenschap
te voorkomen en het economisch aspect van de uitvoer;

Overwegende evenwel dat het momenteel dienstig lijkt
om bij de vaststelling van de restituties uit te gaan van het
op de markt van de Gemeenschap en op de wereldmarkt
geconstateerde verschil in de kosten van de grondstoffen
die in het algemeen voor het betrokken mengvoeder
worden gebruikt zodat de economische realiteit bij de
uitvoer van de bedoelde produkten nauwkeuriger in
aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat de restitutie eenmaal per maand moet
worden vastgesteld; dat zij tussentijds kan worden gewij-
zigd;

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 990/93 van
de Raad ⁽⁴⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1380/95 ⁽⁵⁾,
een verbod is vastgesteld voor handelsverkeer tussen de
Europese Gemeenschap en de Federatieve Republiek
Joegoslavië (Servië en Montenegro); dat dit verbod niet
geldt voor bepaalde omstandigheden die zijn opgesomd
in de artikelen 2, 4, 5 en 7 en voor Verordening (EG)
nr. 462/96 van de Raad ⁽⁶⁾; dat daarmee rekening moet
worden gehouden bij de vaststelling van de restituties;

Overwegende dat het Comité van beheer voor granen
geen advies heeft uitgebracht binnen de door zijn voor-
zitter bepaalde termijn,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De restituties bij uitvoer voor de in Verordening (EEG)
nr. 1766/92 bedoelde mengvoeders waarop Verordening
(EG) nr. 1517/95 van toepassing is, zijn aangegeven in de
bijlage bij deze verordening.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

⁽¹⁾ PB nr. L 181 van 1. 7. 1992, blz. 21.

⁽²⁾ PB nr. L 126 van 24. 5. 1996, blz. 37.

⁽³⁾ PB nr. L 147 van 30. 6. 1995, blz. 51.

⁽⁴⁾ PB nr. L 102 van 28. 4. 1993, blz. 14.

⁽⁵⁾ PB nr. L 138 van 21. 6. 1995, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB nr. L 65 van 15. 3. 1996, blz. 1.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie
 Franz FISCHLER
Lid van de Commissie

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen

Produktcodes van de produkten die in aanmerking komen voor een restitutie bij uitvoer⁽¹⁾:

2309 10 11 000, 2309 10 13 000, 2309 10 31 000,
 2309 10 33 000, 2309 10 51 000, 2309 10 53 000,
 2309 90 31 000, 2309 90 33 000, 2309 90 41 000,
 2309 90 43 000, 2309 90 51 000, 2309 90 53 000.

(in ecu/ton)

Graanprodukten ⁽²⁾	Bedrag van de restitutie ⁽³⁾
Maïs en maïsprodukten GN-codes 0709 90 60, 0712 90 19, 1005, 1102 20, 1103 13, 1103 29 40, 1104 19 50, 1104 23, 1904 10 10	36,65
Graanprodukten ⁽²⁾ , met uitzondering van maïs en maïsprodukten	17,84

⁽¹⁾ De produktcodes zijn omschreven in sector 5 van de bijlage bij de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 3846/87 van de Commissie (PB nr. L 366 van 24. 12. 1987, blz. 1).

⁽²⁾ Voor de restituties wordt slechts het zetmeel uit graanprodukten in aanmerking genomen.

Onder „graanprodukten” worden verstaan de produkten van de onderverdelingen 0709 90 60 en 0712 90 19, de produkten van hoofdstuk 10, de produkten van de posten 1101, 1102, 1103, 1104 (met uitzondering van onderverdeling 1104 30) en het graangehalte van produkten vallende onder de onderverdelingen 1904 10 10 en 1904 10 90 van de gecombineerde nomenclatuur. Het graangehalte van de produkten vallende onder de onderverdelingen 1904 10 10 en 1904 10 90 van de gecombineerde nomenclatuur wordt beschouwd als gelijk aan het gewicht van deze eindprodukten.

Er wordt alleen een restitutie voor graanprodukten toegekend als de oorsprong van het zetmeel door analyse duidelijk kan worden vastgesteld.

⁽³⁾ Restituties voor uitvoer naar de Federatieve Republiek Joegoslavië (Servië en Montenegro) mogen alleen worden toegekend indien de in de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 990/93 en Verordening (EG) nr. 462/96 vastgestelde bepalingen zijn nageleefd.

VERORDENING (EG) Nr. 2043/96 VAN DE COMMISSIE

van 24 oktober 1996

tot vaststelling van de restituties bij uitvoer van op basis van granen en rijst verwerkte produkten

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1766/92 van de Raad van 30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 923/96 van de Commissie ⁽²⁾, inzonderheid op artikel 13, lid 3,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3072/95 van de Raad van 22 december 1995 houdende een gemeenschappelijke ordening van de rijstmarkt ⁽³⁾, inzonderheid op artikel 13, lid 3,

Overwegende dat volgens artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 1766/92 en artikel 13 van Verordening (EG) nr. 3072/95 het verschil tussen de noteringen of de prijzen op de wereldmarkt voor de in artikel 1 van deze verordeningen genoemde produkten en de prijzen van deze produkten in de Gemeenschap kan worden overbrugd door een restitutie bij de uitvoer;

Overwegende dat krachtens artikel 13 van Verordening (EG) nr. 3072/95 de restituties moeten worden vastgesteld met inachtneming van de bestaande situatie en de vooruitzichten voor de ontwikkeling, enerzijds van de beschikbare hoeveelheden granen, rijst en breukrijst, evenals van hun prijzen op de markt van de Gemeenschap, en anderzijds van de prijzen van granen, rijst en breukrijst en de produkten in de sector granen op de wereldmarkt; dat krachtens deze artikelen ook waarborgen moeten worden geschapen dat op de graan- en rijstmarkten een evenwichtige toestand heerst en een natuurlijke ontwikkeling op het gebied van de prijzen en de handel plaatsvindt en dat bovendien rekening moet worden gehouden met het economische aspect van de bedoelde uitvoer en de noodzaak verstoringen op de markt van de Gemeenschap te vermijden;

Overwegende dat Verordening (EG) nr. 1518/93 van de Raad ⁽⁴⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2993/95 ⁽⁵⁾, betreffende de regeling voor de invoer en de uitvoer van op basis van granen en rijst verwerkte produkten in artikel 4 de specifieke criteria heeft vastgesteld waarmee rekening moet worden gehouden voor de berekening van de restitutie voor deze produkten;

Overwegende dat het wenselijk is de aan bepaalde verwerkte produkten toe te kennen restitutie, al naar gelang van het produkt, hoger of lager vast te stellen volgens het asgehalte, het gehalte aan ruwe celstof, het gehalte aan doppen, het eiwitgehalte, het vetgehalte of het

zetmeelgehalte, daar deze gehalten van bijzondere betekenis zijn voor de hoeveelheid basisprodukt die werkelijk voor de vervaardiging van het verwerkte produkt is gebruikt;

Overwegende dat ten aanzien van maniokwortel en andere tropische wortels en knollen en het daarvan vervaardigde meel, het economische aspect van de uitvoeren die, in het bijzonder gezien de aard en de herkomst van deze produkten, zouden kunnen worden overwogen op het ogenblik geen vaststelling van een restitutie bij uitvoer behoeft; dat het voor bepaalde verwerkte produkten, gezien het geringe aandeel van de Gemeenschap aan de wereldhandel, op het ogenblik niet noodzakelijk is een restitutie bij uitvoer vast te stellen;

Overwegende dat de situatie op de wereldmarkt of de specifieke eisen van bepaalde markten voor zekere produkten een differentiatie van de restitutie, naar gelang van de bestemming, nodig kunnen maken;

Overwegende dat de restitutie eenmaal per maand moet worden vastgesteld; dat zij in de tussentijd kan worden gewijzigd;

Overwegende dat bij Verordening (EEG) nr. 990/93 van de Raad ⁽⁶⁾, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1380/95 ⁽⁷⁾, een verbod is vastgesteld voor handelsverkeer tussen de Europese Gemeenschap en de Federatieve Republiek Joegoslavië (Servië en Montenegro); dat dit verbod niet geldt voor bepaalde omstandigheden die limitatief zijn opgesomd in de artikelen 2, 4, 5 en 7 en in Verordening (EG) nr. 462/96 van de Raad ⁽⁸⁾; dat daarmee rekening moet worden gehouden bij de vaststelling van de restituties;

Overwegende dat bepaalde verwerkte produkten op basis van mais een warmtebehandeling kunnen ondergaan, waardoor een restitutie zou kunnen worden uitgekeerd die niet overeenstemt met de kwaliteit van het produkt; dat duidelijk moet worden aangegeven dat deze produkten, die voorgegelatineerd zetmeel bevatten, niet in aanmerking komen voor uitvoerrestituties;

Overwegende dat het Comité van beheer voor granen geen advies heeft uitgebracht binnen de door zijn voorzitter bepaalde termijn,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De restituties bij uitvoer van de in artikel 1, lid 1, onder d), van Verordening (EEG) nr. 1766/92 en in artikel 1, lid 1, onder c), van Verordening (EG) nr. 3072/95 bedoelde produkten, waarop Verordening (EG) nr. 1518/95 van toepassing is, worden vastgesteld in overeenstemming met de bijlage bij deze verordening.

⁽¹⁾ PB nr. L 181 van 1. 7. 1992, blz. 21.

⁽²⁾ PB nr. L 126 van 24. 5. 1996, blz. 37.

⁽³⁾ PB nr. L 329 van 30. 12. 1995, blz. 18.

⁽⁴⁾ PB nr. L 147 van 30. 6. 1995, blz. 55.

⁽⁵⁾ PB nr. L 312 van 23. 12. 1995, blz. 25.

⁽⁶⁾ PB nr. L 102 van 28. 4. 1993, blz. 14.

⁽⁷⁾ PB nr. L 138 van 21. 6. 1995, blz. 1.

⁽⁸⁾ PB nr. L 65 van 15. 3. 1996, blz. 1.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 25 oktober 1996.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Brussel, 24 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie

BIJLAGE

bij de verordening van de Commissie van 24 oktober 1996 tot vaststelling van de restituties
bij uitvoer van op basis van granen en rijst verwerkte produkten

(in ecu/ton)		(in ecu/ton)	
Produktcode	Bedrag van de restitutie (¹)	Produktcode	Bedrag van de restitutie (¹)
1102 20 10 200 (²)	51,31	1104 23 10 100	54,98
1102 20 10 400 (²)	43,98	1104 23 10 300	42,15
1102 20 90 200 (²)	43,98	1104 29 11 000	6,51
1102 90 10 100	43,94	1104 29 51 000	6,38
1102 90 10 900	29,88	1104 29 55 000	6,38
1102 90 30 100	48,35	1104 30 10 000	1,60
1103 12 00 100	48,35	1104 30 90 000	9,16
1103 13 10 100 (²)	65,97	1107 10 11 000	11,36
1103 13 10 300 (²)	51,31	1107 10 91 000	52,14
1103 13 10 500 (²)	43,98	1108 11 00 200	12,76
1103 13 90 100 (²)	43,98	1108 11 00 300	12,76
1103 19 10 000	30,02	1108 12 00 200	58,64
1103 19 30 100	45,40	1108 12 00 300	58,64
1103 21 00 000	6,51	1108 13 00 200	58,64
1103 29 20 000	29,88	1108 13 00 300	58,64
1104 11 90 100	43,94	1108 19 10 200	70,22
1104 12 90 100	53,72	1108 19 10 300	70,22
1104 12 90 300	42,98	1109 00 00 100	0,00
1104 19 10 000	6,51	1702 30 51 000 (³)	60,80
1104 19 50 110	58,64	1702 30 59 000 (³)	46,54
1104 19 50 130	47,65	1702 30 91 000	60,80
1104 21 10 100	43,94	1702 30 99 000	46,54
1104 21 30 100	43,94	1702 40 90 000	46,54
1104 21 50 100	58,58	1702 90 50 100	60,80
1104 21 50 300	46,86	1702 90 50 900	46,54
1104 22 20 100	42,98	1702 90 75 000	63,71
1104 22 30 100	45,66	1702 90 79 000	44,22
		2106 90 55 000	46,54

(¹) De restituties voor uitvoer naar de Federatieve Republiek Joegoslavië (Servië en Montenegro) mogen slechts worden toegekend met inachtneming van het bepaalde in de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 990/93 en Verordening (EG) nr. 462/96.

(²) Er worden geen restituties toegekend voor produkten die een warmtebehandeling hebben ondergaan waardoor het zetmeel is voorgegelatineerd.

(³) De restituties worden toegekend overeenkomstig de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 2730/75 van de Raad (PB nr. L 281 van 1. 11. 1975, blz. 20).

NB: Produktcodes en voetnoten: zie de gewijzigde Verordening (EEG) nr. 3846/87 van de Commissie (PB nr. L 366 van 24. 12. 1987, blz. 1).

RICHTLIJN 96/66/EG VAN DE COMMISSIE

van 14 oktober 1996

tot wijziging van Richtlijn 70/524/EEG van de Raad betreffende
toevoegingsmiddelen in de diervoeding

(Voor de EER relevante tekst)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap,Gelet op Richtlijn 70/524/EEG van de Raad van 23
november 1970 betreffende toevoegingsmiddelen in de
diervoeding⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 96/51/
EG⁽²⁾, en met name op artikel 7,Overwegende dat in Richtlijn 70/524/EEG is bepaald dat
de inhoud van de bijlagen voortdurend aan de stand van
wetenschap en techniek moet worden aangepast; dat de
bijlagen zijn gecodificeerd bij Richtlijn 91/248/EEG van
de Commissie⁽³⁾;Overwegende dat in bepaalde Lid-Staten met succes is
geëxperimenteerd met nieuwe toepassingen van toevoe-
gingsmiddelen die tot de groep „Coccidiostatica en andere
geneeskrachtige stoffen” behoren; dat het bijgevolg dien-
stig is deze nieuwe toepassingen voorlopig op nationaal
niveau toe te staan in afwachting dat zij ook op commu-
nautair niveau kunnen worden toegestaan;Overwegende dat het kernongeval van Tsjernobyl een
neerslag van radioactief cesium heeft veroorzaakt die het
voeder in bepaalde regio's van Noord-Europa heeft
besmet; dat om de gezondheid van mens en dier te
beschermen en preventieve maatregelen tegen besmetting
met nucleïden van radioactief cesium vast te stellen, een
nieuwe groep toevoegingsmiddelen moet worden inge-
voerd, namelijk „stoffen die complexen vormen met
radionucleïden”; dat in bepaalde Lid-Staten met succes is
geëxperimenteerd met een nieuw toevoegingsmiddel van
deze produktgroep, waarmee de absorptie van cesiumnu-
cleïden door dieren aanzienlijk kan worden verminderd;
dat het dienstig is dit nieuwe toevoegingsmiddel voor-
lopig op nationaal niveau toe te staan in afwachting dat
het ook op communautair niveau kan worden toegestaan;Overwegende dat het onderzoek van verschillende toevoe-
gingsmiddelen die in bijlage II bij Richtlijn 70/524/EEG
zijn opgenomen en derhalve op nationaal niveau mogen
worden toegelaten, nog niet is voltooid; dat daarom de
periode gedurende welke deze stoffen mogen worden
toegelaten, dient te worden verlengd;Overwegende dat de in deze richtlijn vervatte maatregelen
in overeenstemming zijn met het advies van het Perma-
nent Comité voor diervoeders,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

*Artikel 1*De bijlagen bij Richtlijn 70/524/EEG worden gewijzigd
overeenkomstig de bijlage bij deze richtlijn.*Artikel 2*

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en
bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om
uiterlijk op 31 maart 1997 aan de bijlage bij deze richtlijn
te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld
in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt
in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen
of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking
van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing
worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de belangrijkste
bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze
richtlijn vallende gebied vaststellen.

*Artikel 3*Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag
volgende op die van haar bekendmaking in het *Publika-
tieblad van de Europese Gemeenschappen*.*Artikel 4*

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 14 oktober 1996.

Voor de Commissie

Franz FISCHLER

Lid van de Commissie⁽¹⁾ PB nr. L 270 van 14. 12. 1970, blz. 1.⁽²⁾ PB nr. L 235 van 17. 9. 1996, blz. 39.⁽³⁾ PB nr. L 124 van 18. 5. 1991, blz. 1.

BIJLAGE

1. Bijlage I wordt als volgt gewijzigd:

1.1. „Betreft alleen de Engelse versie”

2. Bijlage II wordt als volgt gewijzigd:

2.1. In deel A „Antibiotica” wordt:

2.1.1. bij post nr. 30 „Virginiamycine” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorie „Zeugen”;

2.1.2. bij post nr. 31 „Zinkbacitracine” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” telkens vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorieën „Mestkippen” en „Varkens”;

2.1.3. bij post nr. 32 „Ardacin” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorie „Mestkippen”.

2.2. Deel D „Coccidiostatica en andere geneeskrachtige stoffen” wordt als volgt gewijzigd:

2.2.1. bij post nr. 25 „Halofuginone” wordt de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „12. 7. 1997” voor de categorie „Opfokleghennen”;

2.2.2. a) bij post nr. 26 „Salinomycine-natrium” wordt de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorie „Mestkonijnen”;

b) post nr. 26 „Salinomycine-natrium” wordt aangevuld als volgt:

Nummer	Toevoegings- middel	Chemische formule, beschrijving	Diersoort of -categorie	Maximum- leeftijd	Maximum- gehalte		Andere bepalingen	Duur van de toelating
					Minimum- gehalte	mg/kg van het volledige diervoeder		
			„Leghennen	12 weken	30	50	In de gebruiksaanwijzing ver- melden: — „Gevaar voor paardachtigen” — „Dit voeder bevat een toe- voegingsmiddel van de groep der ionoforen; gelijk- tijdige toediening ervan met bepaalde geneesmiddelen (b.v. Tiamuline) kan gevaar- lijk zijn”	30. 11. 1997”

c) „deze wijziging heeft alleen betrekking op de Engelse versie”.

2.2.3. bij post nr. 27 „Diclazuril” wordt de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door de datum „30. 11. 1997” voor de categorie „Kalkoenen”;

2.2.4. de volgende post wordt toegevoegd:

Nummer	Toevoegings- middel	Chemische formule, beschrijving	Diersoort of -categorie	Maximum- leeftijd	Minimum- gehalte		Andere bepalingen	Duur van de toelating
					Minimum- gehalte mg/kg van het volledige diervoeder	Maximum- gehalte		
„28	Maduramycine ammonium	$C_{47}H_{83}O_{17}N$ (Ammoniumzout van het mono- carbonzuurpolyether, geprodu- ceerd door <i>Actinomadura yu-</i> <i>maensis</i>)	Kalkoenen	16 weken	5	5	Toediening verboden vanaf ten minste vijf dagen vóór het slachten. In de gebruiksaanwijzing ver- melden: — „Gevaar voor paardachtigen” — „Dit voeder bevat een toe- voegingsmiddel van de groep der ionoforen; gelijk- tijdige toediening ervan met bepaalde geneesmiddelen (b.v. Tiamuline) kan gevaar- lijk zijn”	30. 11. 1997”

3. In deel F „Kleurstoffen met inbegrip van pigmenten” wordt bij post nr. 11 „Phaffia rhodozyma, rijk aan astaxanthine” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervan-
gen door „30. 11. 1997” voor de categorie „Zalm en forel”.
4. In deel L „Bindmiddelen, verdunningsmiddelen en stollingsmiddelen” wordt:
 - 4.1. bij post nr. 1 „Calciumaluminaat, synthetisch” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” telkens vervangen door „12. 7. 1997” voor de categorieën „Melkkoeien” en
„Mestrunderen, kalveren, lammeren van schapen en geiten”;
 - 4.2. bij post nr. 2 „Natrioliet-fonoliet”, de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „30. 11. 1997”.
5. In deel N „Enzymen” wordt bij post nr. 1 „3-Fytase (EC 3.1.3.8.)” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” telkens vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorieën
„Varkens (alle categorieën dieren)” en „Kippen (alle categorieën dieren)”.
6. In deel O „Micro-organismen” wordt:
 - 6.1. bij post nr. 1 „*Bacillus cereus* var. *toyoi* (CNCM I-1012/NCIB 40112)” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” telkens vervangen door „30. 11. 1997” voor de catego-
rieën „Biggen”, „Varkens” en „Zeugen”;
 - 6.2. bij post nr. 2 „*Bacillus licheniformis* (DSM 5749)/*Bacillus subtilis* (DSM 5750) (in de verhouding 1/1)” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „30. 11.
1997” voor de categorie „Biggen”;
 - 6.3. bij post nr. 3 „*Saccharomyces cerevisiae* (NCYC Sc 47)” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorie „Mestrunderen”;
 - 6.4. bij post nr. 4 „*Bacillus cereus* (ATCC 14893/CIP 5832)” de datum „30. 11. 1996” in de kolom „Duur van de toelating” telkens vervangen door „30. 11. 1997” voor de categorieën „Mestkonij-
nen” en „Fokkonijnen”.

7. De volgende groep en post worden toegevoegd:

Nummer	Toevoegings- middel	Chemische formule, beschrijving	Diersoort of -categorie	Maximum- leeftijd	Minimum- gehalte mg/kg van het volledige diervoeder	Maximum- gehalte	Andere bepalingen	Duur van de toelating
1.	„P. Stoffen die com- plexen vormen met ra- donucliden							
	Stoffen die complexen vor- men met radioactief cesi- um(¹³⁷ Cs en ¹³⁴ Cs)							
1.1.	IJzer (III) ammoniumhexa- cyanoferraat (II)	NH ₄ Fe(III)Fe(II)(CN) ₆	Herkauwende (huisdieren en herkauwende wilde dieren) Kalveren voordat ze beginnen te herkauwen Lammeren voordat ze beginnen te herkauwen Geitellammeren voordat ze be- ginnen te herkauwen Varkens (huisdieren en herkau- wende wilde dieren)	— — — — —	50 500	In de gebruiksaanwijzing ver- melden: „De hoeveelheid ijzer (III) ammoniumhexacyanoferraat (II) in het dagrantsoen moet tussen 10 mg en 150 mg per 10 kg lichaamsge- wicht bedragen”	30. 11. 1997 30. 11. 1997 30. 11. 1997 30. 11. 1997 30. 11. 1997”	

RICHTLIJN 96/67/EG VAN DE RAAD

van 15 oktober 1996

betreffende de toegang tot de grondafhandelingsmarkt op de luchthavens van de Gemeenschap

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 84, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie ⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag ⁽³⁾,

- (1) Overwegende dat de Gemeenschap geleidelijk een gemeenschappelijk beleid voor het luchtvervoer tot stand heeft gebracht, teneinde de interne markt overeenkomstig artikel 7 A van het Verdrag gestalte te geven en aldus de economische en sociale vooruitgang duurzaam te bevorderen;
- (2) Overwegende dat het in artikel 59 van het Verdrag gestelde doel bestaat in opheffing van de beperkingen voor het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap; dat, overeenkomstig artikel 61 van het Verdrag, dit doel in het kader van het gemeenschappelijk vervoerbeleid moet worden verwezenlijkt;
- (3) Overwegende dat bij de Verordeningen (EEG) nr. 2407/92 ⁽⁴⁾, nr. 2408/92 ⁽⁵⁾ en nr. 2409/92 ⁽⁶⁾ deze doelstelling, wat de eigenlijke luchtvervoerdiensten betreft, is verwezenlijkt;
- (4) Overwegende dat grondafhandelingsdiensten onmisbaar zijn voor de goede werking van het luchtvervoer en een essentiële bijdrage leveren aan het doeltreffend gebruik van de luchtvervoerinfrastructuur;
- (5) Overwegende dat het toegankelijk maken van de grondafhandelingsmarkt zal bijdragen tot een verlaging van de exploitatiekosten van de luchtvaartmaatschappijen en de kwaliteit voor de gebruikers zal verbeteren;
- (6) Overwegende dat het in het licht van het subsidiariteitsbeginsel onontbeerlijk is dat de toegang tot de grondafhandelingsmarkt in communautair verband wordt bewerkstelligd en dat de Lid-Staten de mogelijkheid wordt gelaten om met het specifieke karakter van deze sector rekening te houden;

(7) Overwegende dat de Commissie in haar mededeling van juni 1994 „Een betere toekomst voor de burgerluchtvaart in Europa” heeft laten weten dat zij vóór eind 1994 een initiatief wenste te nemen om de toegang tot de grondafhandelingsmarkt op de luchthavens van de Gemeenschap te verwezenlijken; dat de Raad, in zijn resolutie van 24 oktober 1994 over de situatie van de Europese burgerluchtvaart ⁽⁷⁾, heeft bevestigd dat daarbij de door de situatie op de luchthavens gestelde eisen in aanmerking moeten worden genomen;

- (8) Overwegende dat het Europees Parlement in zijn resolutie van 14 februari 1995 over de burgerluchtvaart in Europa ⁽⁸⁾ heeft gesteld dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van het toegankelijk maken van de grondafhandelingsmarkt voor de arbeidsomstandigheden en de veiligheid op de luchthavens van de Gemeenschap;
- (9) Overwegende dat de vrije toegang tot de grondafhandelingsmarkt verenigbaar is met de goede werking van de luchthavens in de Gemeenschap;
- (10) Overwegende dat de vrije toegang tot de grondafhandelingsmarkt geleidelijk tot stand moet worden gebracht en moet voldoen aan de eisen van de sector;
- (11) Overwegende dat voor bepaalde categorieën diensten de toegang tot de markt, evenals zelfafhandeling kunnen stuiten op belemmeringen in verband met veiligheid, beveiliging, capaciteit en beschikbare ruimte; dat dus het aantal dienstverleners dat deze soorten diensten mag verrichten, beperkt moet kunnen worden; dat ook zelfafhandeling beperkt moet kunnen worden; dat in dat geval de criteria voor beperking relevant, objectief, transparant en niet-discriminerend moeten zijn;
- (12) Overwegende dat het voor een reële concurrentie noodzakelijk is dat — indien het aantal dienstverleners wordt beperkt — ten minste één van hen op termijn geen bindingen heeft met de luchthavenbeheerder, noch met de dominante luchtvaartmaatschappij;
- (13) Overwegende dat het voor het goed functioneren van de luchthavens nodig is dat deze zich het beheer kunnen voorbehouden van bepaalde infrastructuur die om technische redenen of vanwege de rentabiliteit of de invloed op het milieu moeilijk zijn op te splitsen of uit te breiden; dat echter het gecentraliseerde beheer ervan het gebruik van deze infrastructuur door de dienstverleners en de gebruikers die voor zelfafhandeling zorgen, niet in de weg mag staan;

⁽¹⁾ PB nr. C 142 van 8. 6. 1995, blz. 7, en PB nr. C 124 van 27. 4. 1996, blz. 19.

⁽²⁾ PB nr. C 301 van 13. 11. 1995, blz. 28.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 16 november 1995 (PB nr. C 323 van 4. 12. 1995, blz. 106), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 28 maart 1996 (PB nr. C 134 van 6. 5. 1996, blz. 30) en besluit van het Europees Parlement van 16 juli 1996 (PB nr. C 261 van 9. 9. 1996).

⁽⁴⁾ PB nr. L 240 van 24. 8. 1992, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 240 van 24. 8. 1992, blz. 8. Verordening gewijzigd bij de Toetredingsakte van 1994.

⁽⁶⁾ PB nr. L 240 van 24. 8. 1992, blz. 15.

⁽⁷⁾ PB nr. C 309 van 5. 11. 1994, blz. 2.

⁽⁸⁾ PB nr. C 56 van 6. 3. 1995, blz. 28.

- (14) Overwegende dat de genoemde belemmeringen in bepaalde gevallen zo groot kunnen zijn, dat zij een aantal beperkingen voor de toegang tot de markt of tot het verzorgen van zelfafhandeling kunnen rechtvaardigen, voor zover deze beperkingen relevant, objectief, transparant en niet-discriminerend zijn;
- (15) Overwegende dat dergelijke beperkingen tot doel moeten hebben de luchthavenautoriteiten in staat te stellen deze belemmeringen op te heffen of althans te verminderen; dat deze beperkingen door de Commissie, bijgestaan door een raadgevend comité, moeten worden goedgekeurd en voor een welbepaalde duur moeten worden toegestaan;
- (16) Overwegende dat de handhaving van daadwerkelijke, eerlijke concurrentie vereist dat, in geval van beperking van het aantal dienstverleners, deze worden gekozen via een transparante en onpartijdige procedure; dat de gebruikers bij die keuze moeten worden geraadpleegd, omdat zij als eersten belang hebben bij de kwaliteit en de prijs van de diensten waarvan zij gebruik maken;
- (17) Overwegende dat het dientengevolge van belang is de vertegenwoordiging en raadpleging van de gebruikers bij de keuze van de gemachtigde dienstverleners te organiseren via de oprichting van een uit hun vertegenwoordigers samengesteld comité;
- (18) Overwegende dat het in bepaalde omstandigheden en onder bijzondere voorwaarden mogelijk is om bij de keuze van de dienstverleners op een luchthaven de openbare-dienstverplichting uit te breiden tot andere luchthavens in dezelfde geografische regio van de betrokken Lid-Staat;
- (19) Overwegende dat de luchthavenbeheerder eveneens grondafhandelingsdiensten kan verlenen; dat deze door zijn besluiten aanzienlijke invloed op de concurrentie tussen de dienstverleners kan uitoefenen; dat het dus, teneinde de handhaving van eerlijke concurrentie te waarborgen, onontbeerlijk is de luchthavens te verplichten tot een boekhoudkundige scheiding van hun beheersactiviteiten en de regulering van infrastructuur enerzijds, en de levering van afhandelingsdiensten anderzijds;
- (20) Overwegende dat een luchthaven zijn grondafhandelingsactiviteiten niet mag subsidiëren met inkomsten uit zijn functie als luchthavenbeheerder;
- (21) Overwegende dat dezelfde transparantie-eisen moeten gelden voor alle dienstverleners die grondafhandelingsdiensten aan derden willen aanbieden;
- (22) Overwegende dat, om de luchthavens in staat te stellen de infrastructuur te beheren en te zorgen voor de veiligheid en beveiliging op het luchthaventerrein, alsmede met het oog op de bescherming van het milieu en de vigerende sociale regelgeving, de Lid-Staten de activiteiten van een verlener van grondafhandelingsdiensten afhankelijk moeten kunnen stellen van een goedkeuring; dat de criteria voor het verlenen van die goedkeuring objectief, doorzichtig en niet-discriminerend moeten zijn;
- (23) Overwegende dat de Lid-Staten daarom de bevoegdheid moeten behouden om de voor het goed functioneren van de luchthaveninfrastructuur benodigde regels uit te vaardigen en te doen toepassen; dat die regels in verhouding met het doel moeten zijn en niet mogen leiden tot een feitelijke beperking van de toegang tot de markt, of tot een verlaging van de zelfafhandeling tot beneden het in deze richtlijn vastgestelde niveau; dat in het kader van die regels de beginselen van objectiviteit, doorzichtigheid en niet-discriminatie moeten worden nageleefd;
- (24) Overwegende dat de Lid-Staten de bevoegdheid moeten behouden om voor het personeel van de bedrijven die grondafhandelingsdiensten verlenen, een adequate sociale bescherming te garanderen;
- (25) Overwegende dat men, voor zover dit voor de uitoefening van de rechten van de betrokkenen of voor een reële en eerlijke concurrentie nodig is, moet zorgen voor de toegang tot de luchthavenvoorzieningen ten behoeve van dienstverleners die gemachtigd zijn grondafhandelingsdiensten te verlenen, alsmede ten behoeve van gebruikers die aan zelfafhandeling mogen doen; dat die toegang evenwel aanleiding mag geven tot het innen van een vergoeding;
- (26) Overwegende dat het gewettigd is dat de bij deze richtlijn erkende rechten voor dienstverleners en gebruikers uit derde landen slechts gelden, wanneer strikte wederkerigheid in acht wordt genomen; dat de Lid-Staat, bij het ontbreken van deze wederkerigheid, deze rechten jegens die dienstverleners en gebruikers moet kunnen opschorten;
- (27) Overwegende dat het Koninkrijk Spanje en het Verenigd Koninkrijk op 2 december 1987 te Londen, in een gezamenlijke verklaring van hun ministers van Buitenlandse Zaken, regelingen zijn overeengekomen inzake meer samenwerking bij het gebruik van de luchthaven van Gibraltar, welke regelingen echter nog niet worden toegepast;
- (28) Overwegende dat deze richtlijn de toepassing van de Verdragsregels onverlet laat, met name dat de Commissie zal blijven toezien op de eerbiediging van deze regels, door zo nodig gebruik te maken van alle mogelijkheden die artikel 90 van het Verdrag haar daartoe biedt,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Toepassingsgebied

1. Deze richtlijn is van toepassing op elke luchthaven die zich op het grondgebied van een Lid-Staat bevindt, onder de bepalingen van het Verdrag valt en voor commercieel verkeer is opgesteld overeenkomstig de volgende voorschriften:

- a) De bepalingen met betrekking tot de in artikel 7, lid 1, bedoelde categorieën afhandelingsdiensten die niet onder artikel 7, lid 2, vallen, zijn met ingang van 1 januari 1998 van toepassing op iedere luchthaven, ongeacht de verkeersomvang.

b) De bepalingen met betrekking tot de in artikel 7, lid 2, bedoelde categorieën afhandelingsdiensten zijn met ingang van 1 januari 1998 van toepassing op luchthavens met een jaarlijkse verkeersomvang van ten minste 1 miljoen passagiersbewegingen of 25 000 ton vracht.

c) De bepalingen met betrekking tot de in artikel 6 bedoelde categorieën afhandelingsdiensten zijn met ingang van 1 januari 1999 van toepassing op luchthavens:

— met een jaarlijkse verkeersomvang van ten minste 3 miljoen passagiersbewegingen of 75 000 ton vracht, of

— die in de periode van zes maanden vóór 1 april of 1 oktober van het voorgaande jaar een verkeersomvang van ten minste 2 miljoen passagiersbewegingen of 50 000 ton vracht hebben geregistreerd.

2. Onverminderd lid 1 zijn de bepalingen van deze richtlijn met ingang van 1 januari 2001 van toepassing op elke luchthaven die zich op het grondgebied van een Lid-Staat bevindt, onder de bepalingen van het Verdrag valt, voor commercieel verkeer is opengesteld en een verkeersomvang heeft van het minste 2 miljoen passagiersbewegingen of 50 000 ton vracht.

3. Wanneer een luchthaven één van de in dit artikel genoemde minima voor het vrachtverkeer bereikt zonder evenwel het overeenkomstige minimum voor het passagiersverkeer te bereiken, zijn de bepalingen van deze richtlijn niet van toepassing voor wat betreft de categorieën afhandelingsdiensten die uitsluitend voor passagiers bestemd zijn.

4. De Commissie publiceert ter informatie in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* de lijst van de in dit artikel bedoelde luchthavens. Deze lijst zal voor het eerst binnen drie maanden na de inwerkingtreding van deze richtlijn en vervolgens jaarlijks worden gepubliceerd.

De Lid-Staten brengen jaarlijks vóór 1 juli de voor de opstelling van deze lijst benodigde gegevens ter kennis van de Commissie.

5. De toepassing van deze richtlijn op de luchthaven van Gibraltar laat de respectieve rechtsopvattingen van het Koninkrijk Spanje en het Verenigd Koninkrijk betreffende het geschil inzake de soevereiniteit over het grondgebied waarop de luchthaven is gelegen, onverlet.

6. De toepassing van het bepaalde in deze richtlijn op de luchthaven van Gibraltar wordt opgeschort totdat de regelingen van de gezamenlijke verklaring van de ministers van buitenlandse Zaken van het Koninkrijk Spanje en het Verenigd Koninkrijk van 2 december 1987 van toepassing worden. De Regeringen van het Koninkrijk Spanje en van het Verenigd Koninkrijk zullen de Raad van die datum in kennis stellen.

Artikel 2

Begripsomschrijvingen

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

a) **luchthaven**: elk terrein dat speciaal is ingericht om luchtvaartuigen de mogelijkheid te bieden om te landen, op te stijgen of manoeuvres uit te voeren, met inbegrip van de eventueel bijbehorende installaties ten behoeve van het verkeer van en de dienstverlening aan luchtvaartuigen en de nodige installaties ten behoeve van de commerciële luchtdiensten;

b) **luchthavensysteem**: twee of meer luchthavens die samen de luchtverbindingen van dezelfde stad of agglomeratie verzorgen, als vermeld in bijlage II bij Verordening (EEG) nr. 2408/92;

c) **luchthavenbeheerder**: de instantie die, eventueel in combinatie met andere activiteiten, aan de nationale wet- of regelgeving de taak ontleent om de luchthaveninfrastructuur te beheren en de activiteiten van de verschillende op de luchthaven of in het desbetreffende luchthavensysteem aanwezige ondernemingen te coördineren en te controleren;

d) **gebruiker van een luchthaven**: iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die vanaf of naar de desbetreffende luchthaven door de lucht passagiers, post en/of vracht vervoert;

e) **grondafhandeling**: de diensten die op een luchthaven aan een gebruiker worden verleend, zoals beschreven in de bijlage;

f) **zelfafhandeling**: situatie waarbij een gebruiker zichzelf rechtstreeks een of meer categorieën afhandelingsdiensten verleent en met derden geen enkel contract, hoe ook genaamd, dat de verlening van dergelijke diensten tot doel heeft, afsluit. Voor de toepassing van deze definitie worden gebruikers onderling niet als derden aangemerkt:

— als de één een meerderheidsbelang in de ander heeft, of

— als een zelfde entiteit in elk van beide een meerderheidsbelang heeft;

g) **verlener van grondafhandelingsdiensten**: iedere natuurlijke of rechtspersoon die aan derden een of meer categorieën grondafhandelingsdiensten verleent.

Artikel 3

De luchthavenbeheerder

1. Wanneer het beheer en de exploitatie van een luchthaven of van een luchthavensysteem niet bij één beheerder maar bij verschillende afzonderlijke beheerders berusten, wordt elk van dezen voor de toepassing van deze richtlijn geacht deel uit te maken van de luchthavenbeheerder.

2. Wanneer er voor verscheidene luchthavens of luchthavensystemen slechts één enkele luchthavenbeheerder bestaat, wordt elk van deze luchthavens of luchthavensystemen voor de toepassing van deze richtlijn afzonderlijk in aanmerking genomen.

3. Indien de luchthavenbeheerders onder toezicht of zeggenschap van een nationale overheidsinstantie staan, dient deze instantie, in het kader van de wettelijke verplichtingen die op haar rusten, toe te zien op de toepassing van deze richtlijn.

Artikel 4

Scheiding van activiteiten

1. De beheerder van een luchthaven, de gebruiker of de dienstverlener die grondafhandelingsdiensten verleent, dient een overeenkomstig de heersende handelspraktijk strikte boekhoudkundige scheiding aan te brengen tussen de aan de levering van deze diensten verbonden activiteiten en zijn overige activiteiten.

2. Op de naleving van deze boekhoudkundige scheiding moet worden toegezien door een door de Lid-Staat aan te wijzen onafhankelijke controleur.

Deze moet er met name op toezien dat er geen geldstroom vloeit tussen de activiteit van de luchthavenbeheerder als luchthavenautoriteit en zijn grondafhandelingsdiensten.

Artikel 5

Het gebruikerscomité

1. Uiterlijk twaalf maanden na de inwerkingtreding van deze richtlijn zien de Lid-Staten erop toe dat voor elk van de bedoelde luchthavens een uit vertegenwoordigers van de gebruikers of uit representatieve gebruikersorganisaties samengesteld comité wordt opgericht.

2. Elke gebruiker heeft het recht in het comité zitting te nemen of desgewenst zich daar te laten vertegenwoordigen door een organisatie die hij met deze taak belast.

Artikel 6

Afhandelingsdiensten ten behoeve van derden

1. De Lid-Staten nemen overeenkomstig de voorschriften van artikel 1 de noodzakelijke maatregelen om de verleners van grondafhandelingsdiensten vrije toegang tot de markt voor de verlening van grondafhandelingsdiensten aan derden te waarborgen.

De Lid-Staten kunnen eisen dat de verleners van grondafhandelingsdiensten in de Gemeenschap zijn gevestigd.

2. De Lid-Staten kunnen het aantal dienstverleners beperken waaraan wordt toegestaan de volgende grondafhandelingsdiensten te verlenen:

- bagageafhandeling,
- platformafhandeling,
- brandstof- en olielevering,
- vracht- en postafhandeling voor wat betreft de fysieke afhandeling van vracht en post tussen het luchthaven-

gebouw en het vliegtuig, zowel bij aankomst en vertrek als bij transitvluchten.

Zij kunnen dit aantal per categorie diensten echter niet tot minder dan twee beperken.

3. Bovendien mag vanaf 1 januari 2001 ten minste één van deze erkende dienstverleners niet rechtstreeks of onrechtstreeks onder de zeggenschap vallen van:

- de luchthavenbeheerder,
- een gebruiker die in de loop van het jaar voorafgaande aan dat waarin die dienstverleners worden geselecteerd, meer dan 25 % van de op de luchthaven geregistreerde passagiers of vracht heeft vervoerd,
- een entiteit die rechtstreeks of onrechtstreeks zeggenschap uitoefent over of onder de zeggenschap valt van deze luchthavenbeheerder of van een dergelijke gebruiker.

Uiterlijk op 1 juli 2000 kan een Lid-Staat echter verzoeken om de in dit lid vervatte verplichting met één extra termijn tot en met 31 december 2002 uit te stellen.

Bijgestaan door het comité van artikel 10 bestudeert de Commissie dit verzoek en besluit zij om het al dan niet in te willigen, rekening houdende met de ontwikkeling van de sector en in het bijzonder met de situatie op qua verkeersomvang en -kenmerken vergelijkbare luchthavens.

4. Wanneer zij het aantal toegestane dienstverleners met toepassing van lid 2 beperken, mogen de Lid-Staten niet verhinderen dat elke gebruiker van een luchthaven, ongeacht het deel van de luchthaven dat aan hem is toegewezen, voor elke categorie grondafhandelingsdiensten waarvoor een beperking geldt, de keuze heeft tussen ten minste twee verleners van grondafhandelingsdiensten, onder de in de leden 2 en 3 bepaalde voorwaarden.

Artikel 7

Zelfafhandeling

1. De Lid-Staten nemen overeenkomstig de voorschriften van artikel 1 de nodige maatregelen om het vrij verrichten van zelfafhandelingsdiensten te waarborgen.

2. Voor de volgende categorieën afhandelingsdiensten:

- bagageafhandeling,
- platformafhandeling,
- brandstof- en olielevering,
- vracht- en postafhandeling voor wat betreft de fysieke afhandeling van vracht en post tussen het luchthavengebouw en het vliegtuig, zowel bij aankomst en vertrek als bij transitvluchten,

kunnen de Lid-Staten evenwel zelfafhandeling voor ten minste twee gebruikers reserveren, mits deze op basis van relevante, objectieve, transparante en niet-discriminerende criteria worden geselecteerd.

*Artikel 8***Gecentraliseerde infrastructuurvoorzieningen**

1. Onverminderd de toepassing van de artikelen 6 en 7 kunnen de Lid-Staten hetzij aan de luchthavenbeheerder, hetzij aan een andere entiteit het beheer voorbehouden van de gecentraliseerde infrastructuurvoorzieningen die bestemd zijn voor het verlenen van grondafhandelingsdiensten en die wegens hun complexiteit, kosten of gevolgen voor het milieu niet kunnen worden verdeeld of opgesplitst, zoals de systemen voor het sorteren van bagage, ijsbestrijding, waterzuivering of brandstofdistributie. Zij kunnen het gebruik van deze infrastructuurvoorzieningen door de verleners van grondafhandelingsdiensten en door de gebruikers die voor zelfafhandelingen zorgen, verplicht stellen.

2. De Lid-Staten zien erop toe dat deze infrastructuurvoorzieningen op transparante, objectieve en niet-discriminerende wijze worden beheerd en met name dat dit beheer geen belemmering vormt voor de toegang, binnen de voor de toepassing van deze richtlijn gestelde grenzen, van de verleners van grondafhandelingsdiensten en de gebruikers die voor zelfafhandeling zorgen.

*Artikel 9***Afwijkingen**

1. Wanneer het op een luchthaven door specifieke belemmeringen wat de beschikbare ruimte of capaciteit betreft, met name wegens overconcentratie en de bezettingsgraad van de oppervlakte, onmogelijk is de markt en/of de uitoefening van zelfafhandeling open te stellen tot het door deze richtlijn voorgeschreven niveau, kan de betrokken Lid-Staat besluiten:

- a) het aantal dienstverleners voor een of meer andere categorieën grondafhandelingsdiensten dan die welke in artikel 6, lid 2, worden bedoeld, op een luchthaven in zijn totaliteit of een deel ervan te beperken; in dat geval gelden de bepalingen van artikel 6, leden 2 en 3;
- b) een of meer van de in artikel 6, lid 2, bedoelde categorieën grondafhandelingsdiensten voor één dienstverlener te reserveren;
- c) voor andere categorieën dan bedoeld in artikel 7, lid 2, zelfafhandeling voor een beperkt aantal gebruikers te reserveren, mits deze op basis van relevante, objectieve, transparante en niet-discriminerende criteria worden gekozen;
- d) zelfafhandeling voor de in artikel 7, lid 2, bedoelde categorieën grondafhandelingsdiensten te verbieden of tot één gebruiker te beperken.

2. Ieder uit hoofde van lid 1 genomen afwijkingsbesluit:

- a) vermeldt de categorie(ën) diensten waarvoor een afwijking wordt toegestaan en de specifieke belemmeringen wat de beschikbare ruimte of capaciteit betreft die de afwijking rechtvaardigen;

- b) gaat vergezeld van een plan van passende maatregelen dat erop gericht is deze belemmeringen weg te nemen.

Voorts mag de afwijking

- i) niet onnodig afbreuk doen aan de doelstellingen van deze richtlijn;
- ii) niet leiden tot concurrentievervalsingen tussen dienstverleners en/of gebruikers die zelfafhandeling verrichten;
- iii) geen grotere omvang hebben dan noodzakelijk.

3. De Lid-Staten stellen de Commissie ten minste drie maanden voordat een afwijking die zij op grond van lid 1 toekennen, van kracht wordt, van die afwijking en van de redenen die die afwijking rechtvaardigen, in kennis.

De Commissie publiceert in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* een samenvatting van de besluiten die haar ter kennis zijn gebracht en nodigt de belanghebbende partijen uit zich kenbaar te maken.

4. De Commissie onderwerpt het door de Lid-Staat voorgelegde afwijkingsbesluit aan een grondig onderzoek. Daartoe maken een uitvoerige analyse van de situatie en de bestudering van de door de Lid-Staat gepresenteerde passende maatregelen het haar mogelijk na te gaan of de belemmeringen waarop de Lid-Staat zich beroept, bestaan en of het onmogelijk is de markt en/of de uitoefening van zelfafhandeling open te stellen tot het door deze richtlijn voorgeschreven niveau.

5. Na dit onderzoek en na raadpleging van de betrokken Lid-Staat kan de Commissie het besluit van de Lid-Staat goedkeuren, of zich daartegen verzetten indien zij van oordeel is dat de belemmeringen waarop de Lid-Staat zich beroept niet zijn vastgesteld of niet van die aard zijn dat zij een afwijking rechtvaardigen. Na overleg met de betrokken Lid-Staat kan de Commissie ook van de Lid-Staat verlangen de omvang van de afwijking aan te passen of de afwijking te beperken tot uitsluitend die delen van een luchthaven of luchthavensysteem waar de belemmeringen waarop de Lid-Staat zich beroept, zijn vastgesteld.

Het besluit van de Commissie valt binnen drie maanden na de kennisgeving door de Lid-Staat en wordt bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

6. De door de Lid-Staten op grond van lid 1 toegekende afwijkingen mogen niet langer dan drie jaar gelden, behalve de afwijkingen die krachtens lid 1, onder b), zijn verleend. Uiterlijk drie maanden vóór het verstrijken van dat tijdvak moet de Lid-staat over elk verzoek om afwijking een nieuw besluit nemen waarvoor eveneens de in dit artikel vermelde procedure geldt.

De op grond van lid 1, onder b), toegekende afwijkingen mogen niet langer dan twee jaar gelden. Op basis van het bepaalde in lid 1 kan een Lid-Staat evenwel verzoeken om deze periode met nog eenmaal twee jaar te verlengen. Bijgestaan door het comité van artikel 10 neemt de Commissie een besluit over dit verzoek.

*Artikel 10***Raadgevend comité**

1. De Commissie wordt bijgestaan door een raadgevend comité dat is samengesteld uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en wordt voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.
2. Het comité adviseert de Commissie over de toepassing van artikel 9.
3. Bovendien kan het comité door de Commissie worden geraadpleegd over elk ander probleem met betrekking tot de toepassing van deze richtlijn.
4. Het comité stelt zijn reglement van orde vast.

*Artikel 11***Selectie van dienstverleners**

1. De Lid-Staten nemen de noodzakelijke maatregelen voor het organiseren van een selectieprocedure voor dienstverleners waaraan toestemming wordt verleend om op een luchthaven grondafhandelingsdiensten te verrichten, wanneer hun aantal in de in artikel 6, lid 2, of in artikel 9 bedoelde gevallen wordt beperkt. Bij deze procedure dienen de volgende beginselen te worden nageleefd:

- a) ingeval de Lid-Staten bepalen dat een taakomschrijving of technische specificaties moeten worden opgesteld waaraan deze dienstverleners moeten voldoen, worden deze taakomschrijving of deze specificaties na voorafgaande raadpleging van het gebruikerscomité opgesteld. De in deze taakomschrijving of in deze technische specificaties vastgestelde selectiecriteria dienen relevant, objectief, transparant en niet-discriminerend te zijn.

Nadat hij de Commissie op de hoogte heeft gebracht, kan de betrokken Lid-Staat onder de standaardvoorwaarden of technische specificaties waaraan de dienstverleners moeten voldoen, de openbare dienstverplichting opleggen voor de luchthavens die perifere gebieden of ontwikkelingsregio's bedienen die tot zijn grondgebied behoren en geen commercieel belang hebben, maar voor de betrokken Lid-Staat van kapitaal belang zijn;

- b) er moet worden aanbesteed, welke aanbesteding in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* wordt bekendgemaakt en waarop iedere geïnteresseerde dienstverlener mag inschrijven;

- c) de dienstverleners worden gekozen:

- i) na overleg met het gebruikerscomité door de luchthavenbeheerder, indien deze
 - geen soortgelijke grondafhandelingsdiensten verleent,
 - rechtstreeks noch onrechtstreeks zeggenschap heeft over een onderneming die dergelijke diensten verleent, en

— geen enkel belang in een dergelijke onderneming heeft,

- ii) in de andere gevallen, door de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten, die onafhankelijk zijn van de luchthavenbeheerder, na overleg met het gebruikerscomité, en met de luchthavenbeheerders,
- d) de dienstverleners worden geselecteerd voor maximaal zeven jaar;
- e) wanneer de dienstverlener zijn activiteit staakt vóór het verstrijken van het tijdvak waarvoor hij is geselecteerd, wordt volgens dezelfde procedure tot vervanging overgegaan.

2. Wanneer het aantal dienstverleners op grond van artikel 6, lid 2, of van artikel 9 wordt beperkt, kan de luchthavenbeheerder zelf grondafhandelingsdiensten verlenen, zonder dat hij aan de in lid 1 vastgestelde selectieprocedure wordt onderworpen. De beheerder mag een dienstverlenende onderneming, zonder deze aan die procedure te onderwerpen, toestemming geven om op de desbetreffende luchthaven grondafhandelingsdiensten te verlenen:

- indien hij rechtstreeks of indirect zeggenschap over deze onderneming heeft,
- indien deze onderneming rechtstreeks of indirect zeggenschap over de beheerder heeft.

3. De beheerder stelt het gebruikerscomité in kennis van de overeenkomstig dit artikel genomen besluiten.

*Artikel 12***Luchthavens op eilanden**

In de context van de selectie van dienstverleners op een luchthaven overeenkomstig artikel 11, kan een Lid-Staat de verplichting tot openbare dienstverlening uitbreiden tot andere luchthavens op zijn grondgebied, op voorwaarde dat

- deze luchthavens gelegen zijn op eilanden in dezelfde geografische regio,
- dergelijke luchthavens elk een verkeersvolume hebben van minstens 100 000 passagiersbewegingen per jaar, en
- een dergelijke uitbreiding wordt goedgekeurd door de Commissie, die wordt bijgestaan door het comité van artikel 10.

*Artikel 13***Overleg**

De Lid-Staten vergewissen zich ervan dat een procedure van verplicht overleg over de toepassing van deze richtlijn tussen de luchthavenbeheerder, het gebruikerscomité en de dienstverlenende ondernemingen wordt ingesteld. Dit overleg heeft met name betrekking op de prijzen van de diensten waarvoor ter toepassing van artikel 9, lid 1, onder b), een afwijking is toegekend, en op de organisatie van de levering hiervan. Dit overleg dient ten minste eenmaal per jaar plaats te vinden.

*Artikel 14***Goedkeuring**

1. De Lid-Staten dienen de activiteit van een verlener van grondafhandelingsdiensten of een zelfafhandelende gebruiker op een luchthaven afhankelijk te stellen van de goedkeuring door een overheidsinstantie die geen bindingen heeft met de luchthavenbeheerder.

De criteria voor het verlenen van deze goedkeuring dienen betrekking te hebben op een gezonde financiële situatie en op voldoende verzekeringsdekking, op de veiligheid of de beveiliging van de installaties, luchtvaartuigen, uitrusting of personen, alsmede op de bescherming van het milieu, en op de naleving van de relevante sociale wetgeving.

Ten aanzien van deze criteria dienen de volgende beginselen in acht te worden genomen:

- a) zij dienen op niet-discriminerende wijze op de verschillende dienstverleners en gebruikers te worden toegepast;
- b) zij dienen verband te houden met het nagestreefde doel;
- c) zij mogen niet leiden tot feitelijke vermindering van de toegang tot de markt of zelfafhandeling tot een lager niveau dan in deze richtlijn bepaald.

Deze criteria moeten openbaar worden gemaakt en de dienstverlener of zelfafhandelende gebruiker dient van tevoren van de procedure voor het verlenen van goedkeuring in kennis te worden gesteld.

2. De goedkeuring mag slechts worden onthouden of ingetrokken, indien de verlener van grondafhandelingsdiensten of de zelfafhandelende gebruiker om redenen die hem zijn aan te rekenen, niet voldoet aan de criteria van lid 1.

De redenen voor weigering of intrekking dienen aan de betrokken dienstverlener of de betrokken gebruiker en aan de beheerder ter kennis te worden gebracht.

*Artikel 15***Gedragregels**

De Lid-Staten kunnen, in voorkomend geval op voorstel van de luchthavenbeheerder,

- verbieden dat een dienstverlener zijn activiteiten uitoefent of dat een gebruiker voor zelfhandeling zorgt, indien de betrokken dienstverlener of gebruiker de regels die zij hem hebben opgelegd om het goed functioneren van de luchthaven te waarborgen, niet naleeft.

Ten aanzien van deze regels dienen de volgende beginselen in acht te worden genomen:

- a) zij dienen op niet-discriminerende wijze op de verschillende dienstverleners en gebruikers te worden toegepast;

b) zij dienen verband te houden met het nagestreefde doel;

c) zij mogen niet leiden tot feitelijke vermindering van de toegang tot de markt of zelfafhandeling tot een lager niveau dan in deze richtlijn bepaald;

- met name de dienstverleners die afhandelingsdiensten op de luchthaven verrichten, verplichten om op billijke en niet-discriminerende wijze deel te nemen aan de vervulling van de verplichtingen tot het verlenen van openbare diensten waarin de nationale wet- of regelgeving voorziet, met name wat de waarborging van de continuïteit van de diensten betreft.

*Artikel 16***Toegang tot voorzieningen**

1. De Lid-Staten nemen de noodzakelijke maatregelen om de dienstverleners en de gebruikers die voor zelfafhandeling wensen te zorgen, de toegang tot de luchthavenvoorzieningen te garanderen, voor zover deze toegang voor hen noodzakelijk is om hun activiteiten uit te oefenen. Indien de luchthavenbeheerder of, in voorkomend geval, de overheidsinstantie of een andere autoriteit waaronder hij ressorteert, ten aanzien van deze toegang voorwaarden stelt, dienen deze relevant, objectief, transparant en niet-discriminerend te zijn.

2. De voor grondafhandeling beschikbare ruimten op de luchthaven moeten worden verdeeld over de verschillende dienstverleners en de verschillende gebruikers die voor zelfafhandeling zorgen, met inbegrip van de nieuwkomers, voor zover dit nodig is voor het uitoefenen van hun rechten en teneinde een daadwerkelijke en eerlijke concurrentie te bewerkstelligen op basis van relevante, objectieve, transparante en niet-discriminerende regels en criteria.

3. Wanneer voor de toegang tot de luchthavenvoorzieningen een vergoeding moet worden betaald, wordt deze vastgesteld op basis van relevante, objectieve, transparante en niet-discriminerende criteria.

*Artikel 17***Veiligheid en beveiliging**

De bepalingen van deze richtlijn laten de rechten en verplichtingen van de Lid-Staten op het gebied van openbare orde, veiligheid en beveiliging van de luchthavens onverlet.

*Artikel 18***Sociale bescherming en milieubescherming**

Onverminderd de toepassing van de bepalingen van deze richtlijn en met inachtneming van de overige bepalingen van het Gemeenschapsrecht, kunnen de Lid-Staten de maatregelen nemen die noodzakelijk zijn voor de bescherming van de rechten van de werknemers en de bescherming van het milieu.

*Artikel 19***Naleving van nationale bepalingen**

De dienstverlener die op een luchthaven van een Lid-Staat een grondafhandelingsactiviteit uitoefent, moet de voorschriften van de nationale wetgeving naleven die met de communautaire wetgeving verenigbaar zijn.

*Artikel 20***Wederkerigheid**

1. Onverminderd de internationale verbintenissen van de Gemeenschap, kan een Lid-Staat, wanneer blijkt dat een derde land ter zake van de toegang tot de markt voor grondafhandelingsdiensten en zelfafhandeling:

- a) de dienstverleners en de zelfafhandelende gebruikers uit de Gemeenschap niet rechtens of in feite een vergelijkbare behandeling toekent als die welke door de Lid-Staten aan dienstverleners en zelfafhandelende gebruikers uit dat derde land wordt geboden of
- b) niet rechtens of in feite aan de dienstverleners en zelfafhandelende gebruikers uit een Lid-Staat de nationale behandeling toekent of
- c) rechtens of in feite aan de dienstverleners of zelfafhandelende gebruikers uit andere derde landen een gunstiger behandeling verleent dan die welke het aan dienstverleners en zelfafhandelende gebruikers van een Lid-staat biedt,

de verplichtingen, voortvloeiend uit deze richtlijn, ten aanzien van de uit dat derde land afkomstige dienstverleners en gebruikers geheel of gedeeltelijk schorsen overeenkomstig het communautaire recht.

2. De betrokken Lid-Staat brengt elke schorsing of intrekking van rechten of verplichtingen ter kennis van de Commissie.

*Artikel 21***Recht van beroep**

De Lid-Staten of, in voorkomend geval, de beheerders zien erop toe dat elke partij die een rechtmatig belang heeft, het recht heeft in beroep te gaan tegen de individuele maatregelen of besluiten die zij nemen op grond van artikel 7, lid 2, en de artikelen 11 tot en met 16.

Dit recht van beroep moet kunnen worden uitgeoefend bij een nationale rechterlijke instantie of een overheidsinstantie die niet de bedoelde luchthavenbeheerder is en in

voorkomend geval onafhankelijk is van de overheidsinstantie onder welke zeggenschap deze valt.

*Artikel 22***Informatierapport en herziening**

De Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van de informatie die zij nodig heeft om over de toepassing van deze richtlijn een rapport te kunnen opstellen.

Dit rapport, vergezeld van eventuele voorstellen tot herziening van de richtlijn, wordt uiterlijk op 31 december 2001 opgesteld.

*Artikel 23***Tenuitvoerlegging**

1. De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk een jaar na de bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van nationaal recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

*Artikel 24***Inwerkingtreding**

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 25

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Luxemburg, 15 oktober 1996.

Voor de Raad

De Voorzitter

B. HOWLIN

*BIJLAGE***LIJST VAN GRONDAFHANDELINGSDIENSTEN**

1. Administratieve grondafhandeling en supervisie omvat:
 - 1.1. vertegenwoordiging bij en contacten met de plaatselijke autoriteiten of enige andere persoon, het verrichten van betalingen voor rekening van de gebruiker en verstrekking van ruimten voor diens vertegenwoordigers,
 - 1.2. toezicht op de belading, berichten en telecommunicatie,
 - 1.3. verwerking, opslag, behandeling en administratie van de vracht,
 - 1.4. elke andere supervisedienst voor, gedurende of na de vlucht en elke andere door de gebruiker gevraagde administratieve dienst.
2. Passagiersafhandeling omvat elke vorm van assistentie van passagiers bij vertrek, bij aankomst, op doorreis, bij het overstappen binnen of buiten de luchthaven, met name bij de controle van de tickets en de reisdocumenten, de registratie van bagage en het vervoer hiervan tot aan de sorteersystemen.
3. De bagageafhandeling omvat de behandeling van bagage in de sorteerruimte, het sorteren hiervan, het voorbereiden voor vertrek, het laden op en uitladen uit de systemen die bestemd zijn om deze van het vliegtuig naar de sorteerruimte te brengen en omgekeerd en het vervoer van bagage van de sorteerruimte tot in de distributieruimte.
4. Vracht- en postafhandeling omvat:
 - 4.1. voor vracht, zowel bij uitvoer als bij invoer of bij transit, de fysieke behandeling van de vracht, de behandeling van de bijbehorende documenten, de douaneformaliteiten en elke tussen partijen overeengekomen of door de omstandigheden vereiste conservatoire maatregel,
 - 4.2. voor post, zowel bij aankomst als bij vertrek, de fysieke behandeling van de post, de behandeling van de bijbehorende documenten en alle tussen partijen overeengekomen of door de omstandigheden vereiste conservatoire maatregelen.
5. Platformafhandeling omvat:
 - 5.1. het geleiden op de grond van het vliegtuig bij aankomst en bij vertrek (*),
 - 5.2. assistentie bij het parkeren van het vliegtuig en het verstrekken van de benodigde middelen (*),
 - 5.3. de verbindingen tussen het vliegtuig en de dienstverlener op het platform (*),
 - 5.4. het beladen en lossen van het vliegtuig, met inbegrip van het verstrekken en inzetten van de benodigde middelen, alsmede het vervoer van bemanning en passagiers tussen het vliegtuig en het luchthavengebouw, alsmede het vervoer van bagage tussen het vliegtuig en het luchthavengebouw,
 - 5.5. assistentie bij het taxiën van het vliegtuig en verstrekking van de hiervoor benodigde middelen,
 - 5.6. verplaatsing van het vliegtuig zowel bij aankomst als bij vertrek, de levering en de toepassing van de benodigde middelen,
 - 5.7. het vervoer, het inladen in en het uitladen uit het vliegtuig van voedsel en dranken.
6. Vliegtuigservicing omvat:
 - 6.1. het schoonmaken van de buitenkant en de binnenkant van het vliegtuig, toilet- en waterservice,
 - 6.2. de klimaatregeling en de verwarming van de cabine, de verwijdering van sneeuw en ijs op het vliegtuig, het ijsvrij maken van het vliegtuig,
 - 6.3. de inrichting van de cabine met behulp van cabine-uitrusting en de opslag van die uitrusting.
7. Brandstof- en olielevering omvat:
 - 7.1. het organiseren en uitvoeren van het vol- en bijtanken van brandstof, met inbegrip van de opslag hiervan, het toezicht op de kwaliteit en kwantiteit van de leveringen,
 - 7.2. het voltanken met olie en andere vloeistoffen.
8. Lijnonderhoud omvat:
 - 8.1. regelmatige handelingen vóór de vlucht,
 - 8.2. specifieke door de gebruiker verlangde handelingen,
 - 8.3. de levering en het beheer van het benodigde onderhoudsmaterieel en de reserveonderdelen,
 - 8.4. het aanvragen of reserveren van een plaats waar het vliegtuig kan worden geparkeerd en/of een hangar om het onderhoud te verrichten.

(*) Voor zover deze diensten niet door de luchtverkeersdienst worden verzorgd.

-
9. Vluchtafhandeling en administratie van cabinepersoneel omvat:
 - 9.1. de voorbereiding van de vlucht op de luchthaven waarvan het vliegtuig vertrekt of op enige andere plaats,
 - 9.2. vluchtafhandeling, indien nodig met inbegrip van verandering van de vluchtroute,
 - 9.3. afhandeling na de vlucht,
 - 9.4. administratie van de bemanning.
 10. Grondtransportafhandeling omvat:
 - 10.1. het organiseren en uitvoeren van het vervoer van passagiers, bemanning, bagage, vracht en post tussen verschillende stationsgebouwen op dezelfde luchthaven, maar met uitzondering van enig transport tussen het vliegtuig en enig ander punt binnen dezelfde luchthaven,
 - 10.2. elk speciaal vervoer waarom door de gebruiker wordt verzocht.
 11. Catering omvat:
 - 11.1. de contacten met de leveranciers en de administratieve verwerking,
 - 11.2. het opslaan van voedsel, dranken en de voor het bereiden hiervan benodigde hulpmiddelen,
 - 11.3. het schoonmaken van het toebehoren,
 - 11.4. het voorbereiden en leveren van het materieel en de voedingsmiddelen.
-

II

(Besluiten waarvan de publikatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 29 mei 1996

betreffende overheidsmaatregelen van Italië ten gunste van Breda Fucine Meridionale SpA

(Slechts de tekst in de Italiaanse taal is authentiek)

(Voor de EER relevante tekst)

(96/614/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap inzonderheid op de artikelen 92 en 93,

Gelet op de Overeenkomst betreffende de Europese
Economische Ruimte, inzonderheid op de artikelen 61 en
62,

Na de belanghebbenden overeenkomstig genoemde arti-
kelen te hebben aangemaand hun opmerkingen te
maken,

Overwegende hetgeen volgt:

I

Bij schrijven van 10 maart 1995 heeft de Commissie de
Italiaanse Regering in kennis gesteld van haar besluit de
procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag in te
leiden met betrekking tot aan Breda Fucine Meridionali
(hierna „BFM” genoemd) verleende steun.

Na een formele klacht van een concurrente van BFM had
de Commissie de Italiaanse autoriteiten bij schrijven van
17 oktober 1994 verzocht om inlichtingen over de over-
heidsmaatregelen die BFM ten goede zouden zijn geko-
men.

Op grond van de verstrekte inlichtingen kwam de
Commissie tot de volgende conclusies:

- de zeggenschap over BFM berustte bij Finanziaria Ernesto Breda, die deel uitmaakte van de sedert juli 1992 in liquidatie verkerende overheidsholding EFIM;
- Finanziaria Ernesto Breda werd bij decreet van de Italiaanse minister van de Schatkist van 11 maart 1994 in verplichte liquidatie verklaard. Volgens dit decreet bedroeg het passief van de vennootschap 803 miljard lire, waardoor zij in een staat van onherroepelijke insolventie verkeerde;
- BFM was onder meer gespecialiseerd in de levering van spoorwegmateriaal, met name van stalen puntstukken voor kruisingen, dezelfde markt waarop de onderneming werkt die de klacht heeft ingediend. Hierbij zij aangetekend dat de productie van puntstukken voor kruisingen meer dan 40 % van de totale productie van BFM uitmaakte;
- BFM verkeerde in een uiterst slechte financiële situatie. Op grond van de gegevens waarover zij beschikte mocht de Commissie aannemen dat:
 - BFM in 1992 verliezen van 27,6 miljard lire had geleden over een omzet van 18,5 miljard lire;
 - deze verliezen in 1993 waren toegenomen tot 36 miljard lire, terwijl de omzet gedaald was tot 13,5 miljard lire;
 - de schulden van BFM in 1993, 88,7 miljard lire bedroegen tegenover een maatschappelijk kapitaal van 17 miljard, dat ten gevolge van de verliezen van de onderneming was uitgeput;
- in de periode 1985 — 1994 verleenden Finanziaria Ernesto Breda en EFIM BFM herhaaldelijk steun in de vorm van herkapitalisering van de onderneming, dekking van verliezen en verstrekking van leningen;

- BFM kon zich op de markt handhaven en ontbinding vermijden dankzij onder meer een ad hoc-bepaling die vervat is in artikel 7, tweede alinea, van wetsdecreet nr. 487 van 19 december 1992, omgezet in wet nr. 33 van 17 februari 1993 (hierna „wet 33/1993” genoemd) betreffende de opheffing van de EFIM-groep, die uitsluitend van toepassing was op onder zeggenschap van EFIM staande ondernemingen.

Het voorgaande verklaart de ernstige moeilijkheden van de Commissie bij haar onderzoek of de betrokken steunmaatregelen — in het bijzonder de herkapitalisering van de onderneming, de dekking van verliezen en de verstrekking van leningen aan BFM door EFIM en Finanziaria Ernesto Breda alsmede de niet-toepassing op BFM van de algemene bepalingen van het Italiaanse Burgerlijk Wetboek inzake liquidatie en ontbinding van vennootschappen — met de gemeenschappelijke markt verenigbaar waren. Derhalve was het naar het oordeel van de Commissie noodzakelijk en dienstig ten aanzien van genoemde steun de procedure van artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag in te leiden.

II

In het kader van deze procedure heeft de Commissie de Italiaanse Regering aangemaand haar opmerkingen te maken, terwijl een mededeling aan de overige Lid-Staten en andere belanghebbende is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*⁽¹⁾.

Naar aanleiding van het besluit tot inleiding van de procedure hebben Manoir Industries SA (Manoir), bij brief van 21 november 1995, en de Duitse Regering, bij brief van 6 december 1995, hun opmerkingen aan de Commissie meegedeeld. De Commissie heeft de Italiaanse autoriteiten bij brief van 31 januari 1996 van deze opmerkingen in kennis gesteld met het verzoek hierop, zo zij zulks zouden wensen, binnen een termijn van 15 dagen te reageren. Tot nog toe is geen antwoord van de Italiaanse autoriteiten ontvangen.

In haar opmerkingen betoogde Manoir, een Franse concurrente van BFM op de markt voor puntstukken van kruisingen, het volgende:

- BFM heeft zich alleen op de markt kunnen handhaven dankzij de haar ten goede komende overheidsmaatregelen, en met name dankzij een bij wet 33/1993 ingevoerde afwijking van het Italiaanse faillissements- en liquidatierecht;
- vanaf juli 1992 heeft BFM alle betalingen aan haar leveranciers kunnen opschorten;
- BFM heeft haar kapitaal meermalen verloren en haar eigen vermogen is negatief;
- sedert verscheidene jaren zijn de marges van BFM op haar produkten negatief;
- de mededinging op de Gemeenschapsmarkt voor puntstukken voor kruisingen is bijgevolg ernstig vervalst, wat zwaarwegende gevolgen heeft voor

Manoir, die als particuliere ondernemer met eigen en dus beperkte middelen het hoofd moest bieden aan de concurrentie van BFM.

Tenslotte voerde Manoir aan, dat de betrokken steunmaatregelen niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 92, lid 3, van het EG-Verdrag vallen om welke reden zij de Commissie verzocht de Italiaanse autoriteiten onverwijld aan te manen tot terugvordering van de steun.

In haar opmerkingen betoogde de Duitse Regering, die zich achter het besluit van de Commissie in het onderhavige geval een procedure in te leiden, stelde, dat een particuliere investeerder onder normale voorwaarden van een markteconomie nooit zou zijn opgetreden als de Italiaanse Regering via EFIM en de Finanziaria Ernesto Breda, gezien de omvang van de schulden van BFM — die met verloop van tijd steeds meer zijn toegenomen — alsmede haar financiële situatie, en dat deze maatregelen derhalve staatssteun vormen.

In haar brief van 24 mei 1995 antwoordde de Italiaanse Regering op het besluit van de Commissie tot inleiding van de procedure het volgende:

- in de periode vóór de inleiding van de liquidatie van de EFIM-holding (juli 1992) heeft BFM van geen enkele garantieregeling of -maatregel geprofiteerd;
- tijdens de liquidatie van EFIM heeft de bewindvoerder BFM enkel een aantal voorschotten ter beschikking gesteld voor de betaling van de lonen aan de werknemers; afgezien van deze voorschotten heeft BFM sedert 1992 noch van haar moedervennootschap Finanziaria Ernesto Breda noch van anderen enige financiering ontvangen; verder heeft de door de Italiaanse Regering voor de vervulling van de taken in verband met de liquidatie van de EFIM-groep aange-stelde bewindvoerder steeds gehandeld volgens het beginsel van de particuliere investeerder in een markteconomie en heeft hij zich in alle omstandigheden als zodanig gedragen, met dit verschil dat op de liquidatie van EFIM de Italiaanse wetgeving betreffende de overheidsholding EFIM van toepassing was;
- de schulden van BFM zijn de laatste jaren toegenomen, niet ten gevolge van de nieuwe leningen doch alleen wegens de financiële verplichtingen in verband met de in het verleden opgebouwde schulden, temeer daar die alle tegen markttrente werden verleend;
- alle financieringen van de moedermaatschappijen aan BFM waren hoofdzakelijk bestemd voor produktieve investeringen, waarvan destijds redelijkerwijze kon worden aangenomen dat zij rendabel zouden zijn;
- zelfs al zou de steun als staatssteun worden aangemerkt, zou zij onder het bepaalde in artikel 92, lid 3, van het EG-Verdrag kunnen vallen, met name gelet op: i) de situatie en de vooruitzichten van de onderneming, ii) de overdracht ervan aan derden, iii) de ligging van de onderneming in de Mezzogiorno, een gebied dat voldoet aan de vereisten van artikel 92, lid 3, onder a), van het EG-Verdrag;

⁽¹⁾ PB nr. C 293 van 8. 11. 1995, blz. 8.

- de onderneming is weer winstgevend geworden; afgezien van de in het verleden opgebouwde schulden en de daarmee samenhangende financiële verplichtingen zou BFM in 1995 een — zij het geringe — winst hebben geboekt. Voor 1996 wordt aanzienlijke winst verwacht;
- bijgevolg lijkt een ongunstige beslissing niet juist, omdat dit zou leiden tot liquidatie van de onderneming zonder rekening te houden met de inspanningen om de vennootschap te herstructureren;
- artikel 7, tweede alinea, van wet 33/1993, krachtens hetwelk de artikelen 2446 en 2447 van het Burgerlijk Wetboek voor EFIM buiten werking worden gesteld, heeft enkel tot doel de ondernemingen van de EFIM-holding in de gelegenheid te stellen hun bedrijfsactiviteiten voort te zetten tijdens de periode die voor de volledige liquidatie van de groep strikt noodzakelijk is.

III

Om te beginnen moet worden bepaald welke bepalingen van het Gemeenschapsrecht op het onderhavige geval van toepassing zijn. Daartoe dient de markt te worden beschouwd waarop de betrokken maatregelen een ongunstige invloed kunnen hebben, dat wil zeggen die van manganstalen puntstukken van kruisingen voor spoorwegen.

Hoewel spoorstaven onder het EGKS-Verdrag vallen, vallen puntstukken voor kruisingen en wissels onder de artikelen 92 en 93 van het EG-Verdrag, zoals blijkt uit het onderscheid dat in hoofdstuk 73 van de gecombineerde nomenclatur betreffende werken van gietijzer, van ijzer en van staal onder onderverdeling 7302 30 00 wordt gemaakt (wisseltongen, puntstukken, wisselstangen en andere bestanddelen van kruisingen en wissels). Ook alle overige produktiesectoren van BFM vallen onder het EG-Verdrag.

Artikel 92 van het EG-Verdrag bepaalt dat, behoudens de afwijkingen waarin het Verdrag voorziet, steunmaatregelen van de Staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde produkties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloedt.

Derhalve moet worden nagegaan: i) of de overheidsmaatregelen die aan BFM ten goede zouden zijn gekomen staatssteun vormen, ii) of zij het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloeden, iii) en tenslotte, of zij onder artikel 92, leden 2 en 3, van het EG-Verdrag vallen en derhalve zelfs wanneer het om onwettige steunmaatregelen gaat omdat zij niet bij de Commissie zijn aangemeld, als met de gemeenschappelijke markt verenigbaar kunnen worden beschouwd.

IV

Uit het dossier blijkt dat BFM — die midden jaren zestig is opgericht en nooit winst heeft gemaakt — gedurende

de laatste tien jaar waarvoor de Commissie jaarrekeningen ter beschikking staan, aanzienlijke verliezen heeft geleden. De schulden, die einde 1994 tot meer dan 85 miljard lire zijn opgelopen, bedragen thans het vijfvoudige van het oorspronkelijke maatschappelijke kapitaal van 17 miljard lire. In de perioden 1990-1994 alleen al verloor BMF:

- in 1990: 18 miljard over een omzet van 14,6 miljard;
- in 1991: 14 miljard over een omzet van 18,4 miljard;
- in 1992: 27,6 miljard over een omzet van 19,9 miljard;
- in 1993: 36,1 miljard over een omzet van 14,7 miljard;
- in 1994: 13,8 miljard over een omzet van 20,6 miljard.

In de periode 1985-1994 namen EFIM en de onder haar zeggenschap staande Finanziaria Ernesto Breda ten aanzien van BFM de volgende maatregelen:

- a) kapitaalbreng: 7 miljard lire in 1986, 5 miljard in 1987;
- b) dekking van de verliezen: 7,1 miljard in 1985, 11,2 miljard in 1987, 3,9 miljard in 1988, 11,6 miljard in 1990, 17 miljard in 1991;
- c) financieringen door de moedermaatschappijen; thans bedraagt de schuld van BFM aan de Finanziaria Ernesto Breda 57 miljard lire en aan EFIM 6 miljard lire. In dit verband zij erop gewezen dat EFIM zelf in haar brief van 20 februari 1996, waarin zij de Commissie verzoekt bedoelde schulden in kapitaal te mogen omzetten, erkent dat BFM schulden aan de moedermaatschappijen heeft van ongeveer 63 miljard lire.

In het licht van het bovenstaande lijkt het aannemelijk dat BFM zich vóór de inwerkingtreding in juli 1992 van de in deel V te bespreken ad hoc-bepalingen op de betrokken markt heeft kunnen handhaven dankzij de overheidsmaatregelen waarvan zij heeft geprofiteerd, dat wil zeggen enerzijds de financieringen en anderzijds de kapitaalbreng en de dekking van de verliezen door de beide moedermaatschappijen.

Om uit te maken of de onderhavige maatregelen staatssteun inhouden, zij erop gewezen dat openbare bedrijven volgens de Commissie (zie mededeling aan de Lid-Staten van 13 november 1993) ⁽¹⁾ voordeel kunnen trekken uit het feit dat de zeggenschap erover bij de Staat berust; dit is het geval wanneer overheden bij de verlening van middelen hun rol als eigenaar van de onderneming te buiten gaan. Wanneer de overheidsmiddelen aan het openbare bedrijf ter beschikking worden gesteld tegen gunstiger voorwaarden dan die waaronder een particuliere eigenaar middelen zou verstrekken aan een particulier bedrijf dat zich in een soortgelijke financiële en concurrentiële situatie zou bevinden, of wanneer overheidsmiddelen ter beschikking van een openbaar bedrijf worden gesteld terwijl zij door een particulier investeerder niet ter beschikking zouden zijn gesteld aan een soortgelijke

⁽¹⁾ PB nr. C 307 van 13. 11. 1993, blz. 3.

particuliere onderneming die zich in dezelfde financiële situatie zou bevinden, geniet het openbare bedrijf een voordeel dat de particuliere eigenaren niet aan het eigen bedrijf kunnen verstrekken, zodat de mededinging op de gemeenschappelijke markt wordt vervalst. In dit verband is het van weinig betekenis of de maatregelen ten gunste van de openbare bedrijven rechtstreeks afkomstig zijn van de Staat of indirect van houdsterondernemingen of andere openbare bedrijven.

Zo ook is het sedert de arresten van 21 maart 1991, zaak C-303/88, Italië/Commissie⁽¹⁾, en zaak C-305/89, Italië/Commissie⁽²⁾, van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen vaste rechtspraak, dat om na te gaan of een door de overheid verleende steun staatssteun vormt, deze moet worden beoordeeld op grond van het verschil tussen de voorwaarden waaronder de Staat middelen verleent aan de betrokken overheidsonderneming en die waaronder een particuliere investeerder het aanvaardbaar zou achten middelen te verstrekken aan een soortgelijke particuliere onderneming onder de normale voorwaarden van een markteconomie. Bovendien heeft het Hof in het arrest van 3 oktober 1991, zaak C-261/89, Italië/Commissie⁽³⁾, overwogen dat „de omstandigheid dat een financiële deelneming bestemd is voor investeringen in de produktie, op zich nog niet [betekent], dat een dergelijke deelneming geen steunmaatregel kan zijn wanneer het, gelet op de toestand van de onderneming, onwaarschijnlijk is dat een particuliere investeerder tot een dergelijke financiële inbreng bereid zou zijn”.

In het onderhavige geval kunnen de betwiste maatregelen, — het herhaaldelijk verstrekken van leningen, kapitaalbreng en de vereffening van verliezen — ten gunste van een onderneming zoals BMF die nooit winst heeft gemaakt en die onder normale economische en juridische omstandigheden reeds had moeten zijn ontbonden ten gevolge van de verliezen die tot de uitputting van haar maatschappelijk kapitaal hebben geleid, niet worden aangemerkt als maatregelen die een particuliere investeerder onder de normale voorwaarden van een markteconomie bij zijn normale bedrijfsvoering zou hebben genomen.

Met andere woorden, de betrokken overheidsmaatregelen zijn staatssteun omdat onder gelijke omstandigheden en volgens het id quod plerumque accidit-beginsel een particuliere investeerder, zelfs van de omvang van EFIM of Finanziaria Ernesto Breda, van dermate belangrijke kapitaalbreng en financieringen zou hebben afgezien indien hij voor de onderneming niet eerst een herstructureringsplan had uitgewerkt dat haar rendement zou kunnen herstellen. Uit het dossier kan evenwel niet worden afgeleid dat ooit een echte herstructurering van BFM werd overwogen of dat zulks het doel van de aangevochten overheidsmaatregelen is geweest.

In werkelijkheid zou de eigenaar van BFM onder normale omstandigheden, dit wil zeggen indien het om een particuliere onderneming zou zijn gegaan, waarschijnlijk reeds

lang erin hebben berust dat het bedrijf failliet zou zijn verklaard; het valt immers moeilijk in te zien waarom een particuliere ondernemer, zonder enig precies herstructureringsplan, een onderneming zou laten voortbestaan die hogere verliezen boekt dan de omzet en hem dus geen enkel economisch voordeel brengt.

Al behoeft het gedrag van een particuliere investeerder, waaraan de maatregelen van de publieke investeerder moeten worden getoetst, niet noodzakelijkerwijze hetzelfde te zijn als dat van de gewone investeerder die kapitaal investeert met het oog op rendement op min of meer korte termijn, het moet toch tenminste vergelijkbaar zijn met dat van een investeerder die optreedt om het voortbestaan te verzekeren van een onderneming in voorbijgaande moeilijkheden die echter na een herstructurering weer rendabel zou moeten worden. Dit kan niet worden gezegd van BFM, wier schuldenlast zo hoog is dat ook op lange termijn elke rendabiliteit uitgesloten is. Geen enkele particuliere investeerder in normale omstandigheden van een markteconomie zou het zich kunnen veroorloven — ook niet met het oog op doelstellingen op lange termijn of in het vooruitzicht van een voorgenomen overdracht van de onderneming — zo lang een zo verlieslijdende onderneming te financieren.

In het licht van het bovenstaande is de Commissie van oordeel dat de voornoemde overheidsmaatregelen staatssteun vormen in de zin van artikel 92 van het EG-Verdrag.

V

Artikel 7, tweede alinea, van wet 33/1993 bepaalt dat de dwingende regels van de artikelen 2446 en 2447 van het Italiaanse Burgerlijk Wetboek niet van toepassing zijn op de EFIM-holding, waarvan BFM deel uitmaakt. Volgens deze artikelen is één van de gronden voor ontbinding van een vennootschap de daling van het maatschappelijk kapitaal ten gevolge van verliezen tot onder het wettelijk minimum (200 miljoen lire). BFM heeft zich op de markt kunnen handhaven door ontwijking van de ontbinding, die bij elke andere particuliere onderneming zou hebben plaatsgevonden, dankzij deze van het algemene recht afwijkende ad hoc-bepaling, van wet 33/1993. De toepassing van de genoemde artikelen van het Burgerlijk Wetboek op BFM zou tot het faillissement van BFM hebben geleid en haar verdwijning van de markt.

Deze bepaling — die geen algemene, maar een specifieke maatregel ten gunste van een bepaalde onderneming is — vormt een steunmaatregel van de Staat, omdat zij BFM in staat heeft gesteld aan de terugbetaling van haar schulden aan de overheid en aan openbare bedrijven, met inbegrip van leningen bij openbare financieringsinstellingen, te ontkomen. Ook zou BFM door deze bepaling in bedrijf kunnen blijven, zonder onverenigbaar verklaarde staatssteun terug te betalen, zonder te worden ontbonden. Aldus zou ook de onderhavige beschikking van elke praktische werking worden beroofd.

⁽¹⁾ Jurisprudentie 1991, blz. I-1433.

⁽²⁾ Jurisprudentie 1991, blz. I-1603.

⁽³⁾ Jurisprudentie 1991, blz. I-4437, rechtsoverweging 9.

Deze bijzondere regeling, die dateert van juli 1992, had eind 1994 moeten aflopen. Desondanks heeft Italië, zoals in 1995 al was gebeurd, bij ministerieel besluit van 24 januari 1996 de bijzondere liquidatieregeling voor EFIM ook voor 1996 verlengd voor een aantal nog niet overgedragen of in liquidatie verklaarde vennootschappen van de holding, zoals BFM. Op die manier behoedt de Italiaanse Regering BFM sedert juli 1992 voor een eventueel faillissement of liquidatie, door de oorspronkelijke betekenis van de liquidatieregeling voor EFIM, — een regeling waarvan gebruik kan worden gemaakt gedurende de periode die voor de overdracht aan derden of voor de liquidatie van de ondernemingen van de groep strikt noodzakelijk is —, volledig te wijzigen.

Het is duidelijk dat iedere verlenging van deze regeling ten gunste van BFM, daar zij de mededinging op de gemeenschappelijke markt ernstig verstoort, alleen gerechtvaardigd kan zijn om objectief geldige redenen. De Italiaanse autoriteiten hebben evenwel voor de noodzaak van verlenging van de bijzondere regeling nooit een andere reden aangevoerd dan dat zij tijd nodig hadden om een overnemer te vinden. Het is duidelijk dat deze rechtvaardiging onaannemelijk is, daar de Italiaanse autoriteiten zolang geen overnemer wordt gevonden, de betrokken regeling sine die en naar believen zouden kunnen verlengen.

Het feit dat al die tijd geen overnemer voor BFM kon worden gevonden, is bovendien een bewijs van de deploerbare financiële situatie waarin BFM thans verkeert. Die situatie is dermate precair, dat zij de verkoop van de onderneming binnen een redelijke termijn onmogelijk maakt.

Hieruit volgt, dat zelfs de verlenging ten gunste van BFM van de werking van de betrokken wet — dat wil zeggen van artikel 7, tweede alinea, van wet 33/1993, zoals verlengd bij besluit van 24 januari 1996 — als staatssteun moet worden aangemerkt, omdat zij door BFM kunstmatig in staat te hebben gesteld op de markt actief te blijven en haar aldus ten opzichte van haar concurrenten te hebben bevoordeeld, de mededinging op de betrokken markt heeft vervalst.

Voorts beklemtoont de Commissie dat de afwijking van wet 33/1993, zoals verlengd bij het besluit van januari 1996, BFM in de gelegenheid heeft gesteld:

- een subsidie van 2 710 miljoen lire te verkrijgen van de bewindvoerder van EFIM voor de betaling van de lonen van het overtoollige personeel;
- de vorderingen van de leveranciers ten bedrage van 9 941 miljoen lire te bevriezen;
- de terugbetaling van de door de financiële instellingen Isveimer en IMI verstrekte leningen ten bedrage van 6 609 miljoen lire op te schorten;
- de aan de banken verschuldigde rentebetalingen over leningen met ingang van 17 juli 1992 voor een bedrag van 4 478 miljoen lire op te schorten.

Het is duidelijk dat al deze specifieke maatregelen, die Italië in afwijking van het gemene recht heeft vastgesteld, er enkel en alleen op waren gericht BFM vanaf juli 1992 kunstmatig op de markt te handhaven door haar in staat te stellen te functioneren zonder haar financiële verplichtingen tegenover de openbare bedrijven na te komen.

VI

Volgens artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag zijn steunmaatregelen van de Lid-Staten onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig beïnvloedt.

Wat de definitie van de geografische markt voor puntstukken voor spoorwegen betreft, moet worden vastgesteld dat het hier om een Gemeenschapsmarkt gaat. Alle grotere producenten van de Gemeenschap van puntstukken voor spoorwegen zijn namelijk in de gehele Gemeenschap op significante wijze aanwezig en nemen, in onderlinge concurrentie, deel aan de aanbestedingen van de overheidsdiensten van de verschillende Lid-Staten — in casu de spoorwegmaatschappijen — en voeren aldus een aanzienlijk deel van hun productie uit naar de andere Lid-Staten.

Bovendien lijken de beschikbare inlichtingen van de Commissie erop te wijzen dat deze mededinging door een grote overcapaciteit van deze markt wordt verscherpt⁽¹⁾.

De Italiaanse autoriteiten hebben gewezen op het marginale karakter van de uitvoer van BFM. In dit verband moet eraan worden herinnerd, dat volgens het reeds aangehaalde arrest van het Hof in zaak C-305/89 „wanneer een onderneming werkzaam is in een sector die gekenmerkt wordt door een overtoollige productiecapaciteit en waarin de producenten van de verschillende Lid-Staten effectief met elkaar concurreren, elke steun die deze onderneming van de overheid ontvangt het handelsverkeer tussen de Lid-Staten ongunstig kan beïnvloeden en de mededinging kan vervalsen, voor zover de instandhouding van deze onderneming op de markt de concurrenten belet hun marktaandeel te vergroten en de mogelijkheid om hun export naar deze Lid-Staat te vergroten verkleint”⁽²⁾.

VII

Nu is vastgesteld dat de overheidsmaatregelen ten gunste van BFM staatssteun omvatten en als zodanig het handelsverkeer binnen de Gemeenschap ongunstig beïnvloeden, moet worden uitgemaakt of die steun — ook al is hij onwettig omdat de Commissie daarvan nooit op de hoogte werd gebracht — verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kan worden geacht.

⁽¹⁾ De markt voor uit een stuk vervaardigde puntstukken voor kruisingen op het Europese net wordt nog steeds gekenmerkt door overcapaciteit. De totale capaciteit in de Gemeenschap (Manoir, BFM, Jadot, Jez Amurrio) wordt voor 1996 op 8 400 stuks geraamd, terwijl de behoefte naar verwachting niet meer dan 5 615 stuks zal bedragen.

⁽²⁾ Rechtsoverweging 26.

Artikel 92, behelst in de leden 2 en 3, enkele vormen van steun die met de gemeenschappelijke markt verenigbaar zijn of kunnen zijn. Volgens artikel 92, lid 2, zijn met de gemeenschappelijke markt verenigbaar, steunmaatregelen van sociale aard aan individuele verbruikers en steunmaatregelen tot herstel van de schade veroorzaakt door natuurrampen of andere buitengewone gebeurtenissen.

In dit verband moet worden opgemerkt dat artikel 92, lid 2, niet op de hier aan de orde zijnde steunmaatregelen van toepassing kan zijn, omdat het niet gaat om steunmaatregelen van sociale aard aan individuele verbruikers en, blijkens het dossier, evenmin om steunmaatregelen tot herstel van door rampen veroorzaakte schade.

De bepalingen van artikel 92, lid 3, die hier relevant zouden kunnen zijn en waarop de Italiaanse autoriteiten zich beroepen, betreffen: a) steunmaatregelen ter bevordering van de economische ontwikkeling van streken waarin de levensstandaard abnormaal laag is of waar een ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst, en c) steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid of van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad.

Ter zake van het bepaalde in artikel 92, lid 3, onder a), moet worden vastgesteld dat de onderhavige steunmaatregelen geen deel uitmaken van een regionaal steunprogramma. Uit het dossier blijkt evenmin dat zij gericht waren op het scheppen van arbeidsplaatsen in een steunontvangend gebied. Integendeel, het onderzoek van de zaak wijst uit dat het gaat om gerichte maatregelen die BFM koste wat het kost in staat moesten stellen in bedrijf te blijven.

Aangaande het bepaalde in artikel 92, lid 3, onder c), betogen de Italiaanse autoriteiten, dat de betrokken maatregelen de herstructurering en nu ook het herstel van het rendement van BFM mogelijk hebben gemaakt. In dit verband merkt de Commissie op, dat de Italiaanse autoriteiten geen enkel element hebben aangevoerd tot staving van de stelling, dat de aangevochten steunmaatregelen zijn getroffen in het kader van een herstructureringsplan voor de onderneming. Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat de overheidsaandeelhouders de herstructurering als een mogelijkheid hadden overwogen, dan nog hebben de feiten zelf aangetoond dat ieder plan tot herstructurering van BFM een verkeerde en ongegronde oplossing zou zijn geweest. Uit de stukken blijkt immers dat het er nooit om te doen is geweest BFM te herstructureren en dat nooit een eventuele herstructurering ten grondslag heeft gelegen aan de bestreden overheidssteun, die uit een aantal gerichte maatregelen bestond waardoor de onderneming, los van elke economische logica en van elke herstructureringscontext, moest kunnen overleven.

In tegenstelling tot de beweringen van de Italiaanse autoriteiten dat BFM thans winstgevend zou zijn, heeft deze in 1995 nog een verlies van 15 miljard over een omzet van 28,1 miljard geboekt. De verliezen bedroegen 27,6 miljard

in 1992, 36,1 miljard in 1993 en 13,8 miljard in 1994. Dienovereenkomstig bedroeg het resultaat over het boekjaar, waarin de financiële baten en lasten niet verwerkt zijn, -1 994 miljoen lire in 1995, -4 217 miljoen in 1992, -5 103 miljoen in 1993, +87 miljoen in 1994. In het licht van het bovenstaande heeft de Commissie redenen om aan te nemen dat de beweringen van Italië betreffende het herstel van BFM ongegrond zijn.

Tenslotte valt moeilijk in te zien hoe, zoals de Italiaanse autoriteiten doen, het beweerde rendement van de onderneming, op strikt operationeel gebied, kan worden aangevoerd om de verenigbaarheid van de steun met de gemeenschappelijke markt te staven, wanneer geen rekening wordt gehouden met de financiële lasten die de onderneming normaal moet dragen.

Verder lijkt het evenmin verenigbaar te zijn met het Gemeenschapsrecht dat een onderneming die zonder de subsidies en afwijkingen van het gemene recht tot verdwijning veroordeeld was geweest, voor een voorkeursbehandeling in aanmerking komt zogenaamd wegens een herstel van het rendement wat de bedrijfsresultaten betreft, terwijl zij zich op de markt alleen maar dankzij de onwettige steun heeft kunnen handhaven. Bovendien zou een dergelijke redenering een ongeoorloofd voordeel inhouden voor Lid-Staten die met de opheffing van de steunmaatregelen zo lang mogelijk wachten.

Bijgevolg is de Commissie van oordeel dat in het onderhavige geval van afwijkingen krachtens artikel 92, leden 2 en 3, van het EG-Verdrag geen sprake kan zijn.

Tenslotte moet het feit dat een besluit van de Commissie om onwettige steun te verbieden en de terugvordering ervan te verlangen de liquidatie van BFM zou kunnen meebrengen, zoals de Italiaanse autoriteiten beweren, worden gezien in de context van het onderhavige geval. De zaak BFM maakt deel uit van het aan de Commissie voorgelegde liquidatieplan voor de EFIM-holding. Dit plan voorziet in de liquidatie, na een overgangsperiode, van de ondernemingen waarvoor geen koper is gevonden. Italië heeft deze bijzondere liquidatieregeling tweemaal, zonder de toestemming van de Commissie hernieuwd; de tweede keer bij besluit van 24 januari 1996.

Daar het niet mogelijk was een koper te vinden, had de liquidatie van BFM reeds einde 1994 moeten beginnen, zoals in de wet betreffende de liquidatie van EFIM oorspronkelijk was voorzien. De liquidatie van BFM zou dan enkel het door de Italiaanse wetgever voorziene, logische gevolg van het EFIM-liquidatieplan zijn geweest, in plaats van een uiterst strenge toepassing van de Gemeenschapsbepalingen.

VIII

Gelet op het bovenstaande moet worden geconcludeerd dat de overheidsmaatregelen die aan BFM ten goede zijn gekomen, te weten:

- a) de kapitaalinjectie ten bedrage van 12 miljard lire, namelijk 7 miljard in 1986 en 5 miljard in 1987;

- b) de dekking van verliezen ten bedrage van 50,8 miljard lire, namelijk 7,1 miljard in 1985, 11,2 miljard in 1987, 3,9 miljard in 1988, 11,6 miljard in 1990 en 17 miljard in 1991;
 - c) de financieringen door Finanziaria Ernesto Breda en EFIM aan BFM, waardoor een schuld van 63 miljard lire van BFM ten aanzien van beide moedervennootschappen ontstond;
 - d) artikel 7, tweede alinea, van wet 33/1993, verlengd bij besluit van 24 januari 1996, voorzover het BFM in staat heeft gesteld aan de terugbetaling van haar openbare schulden aan de overheid en aan overheidsbedrijven, met inbegrip van bij openbare financieringsinstellingen aangegane leningen te ontkomen, en in bedrijf te blijven zonder onverenigbaar te verklaren steun terug te betalen en zonder te worden ontbonden;
 - e) de bepalingen van wet 33/1993, voor zover zij BFM in staat hebben gesteld de terugbetaling van leningen van de openbare financieringsinstellingen Isveimer en IMI voor een bedrag van 6 609 miljoen lire op te schorten;
- onwettige steunmaatregelen van de Staat zijn, voor zover de Commissie daarvan nooit op de hoogte is gebracht en bovendien met de gemeenschappelijke markt onverenigbaar zijn, omdat zij niet in aanmerking kunnen komen voor de toepassing van één der bepalingen van artikel 92, leden 2 en 3, van het EG-Verdrag.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, inzonderheid het arrest van 2 februari 1987, zaak C-94/87, Commissie/Duitsland, moeten de nationale procedures en bepalingen aldus worden toegepast, dat de door het Gemeenschapsrecht verlangde terugvordering van de steun niet praktisch onmogelijk wordt gemaakt⁽¹⁾,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De steunmaatregelen van de Staat die aan BFM ten goede zijn gekomen, te weten:

- a) de kapitaalbreng ten bedrage van 12 miljard lire, namelijk 7 miljard in 1986 en 5 miljard in 1987;
- b) de dekking van verliezen ten bedrage van 50,8 miljard lire, namelijk 7,1 miljard in 1985, 11,2 miljard in 1987, 3,9 miljard in 1988, 11,6 miljard in 1990 en 17 miljard in 91;
- c) de financieringen door Finanziaria Ernesto Breda en EFIM aan BFM, waardoor een schuld van 63 miljard lire van BFM ten aanzien van beide moedervennootschappen ontstond;
- d) artikel 7, tweede alinea, van wet 33/1993, verlengd bij besluit van 24 januari 1996, voorzover het BFM in staat heeft gesteld aan de terugbetaling van haar schulden aan de overheid en aan overheidsbedrijven, met inbegrip van bij openbare financieringsinstellingen aangegane leningen te ontkomen, en in bedrijf te blijven

zonder de onverenigbaar te verklaren steun terug te betalen en zonder te worden ontbonden;

- e) de bepalingen van wet 33/1993, voor zover zij BFM in staat hebben gesteld de terugbetaling van leningen van de openbare financieringsinstellingen Isveimer en IMI voor een bedrag van 6 609 miljoen lire op te schorten;
- zijn onwettig, omdat de Commissie daarvan niet, overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EG-Verdrag, voorafgaand op de hoogte is gebracht.

Bovendien zijn deze steunmaatregelen onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 92 van het EG-Verdrag.

Artikel 2

Italië vordert de aan BFM verleende steun terug overeenkomstig de bepalingen van de Italiaanse wetgeving inzake de terugvordering van vorderingen van de Staat.

Teneinde de gevolgen van genoemde staatssteun op te heffen, wordt het bedrag vermeerderd met rente vanaf de datum waarop de steun werd verleend tot die van terugbetaling. De toepasselijke rentevoet is het door de Commissie bij de berekening van het nettosubsidie-equivalent in het kader van regionale steunmaatregelen in de betrokken periode gehanteerde percentage.

Artikel 3

Italië schort de bepalingen betreffende de verlenging van de van het gemene recht afwijkende regeling inzake de schulden aan de overheid en aan overheidsbedrijven uitsluitend ten aanzien van BFM onverwijld op en stelt ze buiten werking. Voorts schort Italië uitsluitend ten aanzien van BFM de bepalingen betreffende de opschorting van de terugbetaling van de door openbare financieringsinstellingen verstrekte leningen onverwijld op en stelt ze buiten werking.

Artikel 4

Italië stelt de Commissie binnen twee maanden na de kennisgeving van deze beschikking in kennis van de maatregelen die het heeft getroffen om aan deze beschikking te voldoen.

Artikel 5

Deze beschikking is gericht tot de Italiaanse Republiek.

Gedaan te Brussel, 29 mei 1996.

Voor de Commissie

Karel VAN MIERT

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ Jurisprudentie 1989, blz. 175.

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 29 mei 1996

inzake de verlenging van de heffing op sommige olieprodukten ten behoeve van het Institut Français du Pétrole voor de periode 1993-1997

(Slechts de tekst in de Franse taal is authentiek)

(Voor de EER relevante tekst)

(96/615/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 93, lid 2, eerste alinea,

Gelet op de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, inzonderheid op artikel 61, lid 1, eerste alinea,

Na de belanghebbenden overeenkomstig voornoemde artikelen te hebben aangemaand hun opmerkingen te maken,

Overwegende hetgeen volgt:

I

Bij schrijven van 23 november 1994 (SG (94) D/16532) heeft de Commissie Frankrijk in kennis gesteld van haar besluit de procedure van artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag in te leiden ten aanzien van de steunregeling welke wordt gefinancierd uit de opbrengst van een parafiscale heffing op sommige olieprodukten ten behoeve van het Institut Français du Pétrole (IFP).

Het IFP is een wetenschappelijk en technisch instituut zonder winstoogmerk, dat in 1944 is opgericht, onder zeggenschap staat van de Franse Staat en zich vooral toelegt op het uitvoeren van onderzoek- en ontwikkelingsprojecten op het gebied van prospectie, raffinage en petrochemische technologieën. Daarnaast voert het instituut studies uit en zorgt het voor de verspreiding van technische informatie en de scholing van technici op deze gebieden. Tevens heeft het IFP financiële belangen in ondernemingen in de sector koolwaterstoffen.

Het IFP wordt grotendeels gefinancierd (68 % van de operationele begroting in 1991, 63,7 % in 1993 en 65,2 % in 1994) uit de opbrengst van een parafiscale heffing op sommige olieprodukten die ten behoeve van het instituut werd ingesteld. Hoewel deze heffing al sedert 1944 bestaat, heeft Frankrijk pas in 1992 de verlenging ervan voor de periode 1993-1997 aangemeld.

De opbrengst van deze heffing zou voor de periode 1993-1997 ongeveer 1 miljard Ffr. (155 miljoen ecu) per jaar kunnen bedragen (1,15 miljard Ffr. in 1994).

Het voornemen tot herfinanciering voor de genoemde periode was in augustus 1992 bij de Commissie aange meld. Toen de Commissie werd medegedeeld dat het IFP voorschotten op de opbrengst uit de heffing zou ontvangen, werd de steun in januari 1993 ingeschreven in het register van niet-aangemelde steunmaatregelen.

De Commissie heeft wegens de volgende bezwaren besloten de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag ten aanzien van deze steunregeling in te leiden:

- een heffing op ingevoerde produkten zou een inbreuk betekenen op het algemene beginsel (dat door de Commissie ten aanzien van parafiscale heffingen regelmatig is bekrachtigd) van volledige vrijstelling van heffing over de invoer uit andere Lid-Statens;
- bedrijven die de resultaten van de studies van het IFP aankopen, zouden indirecte steun genieten omdat de prijzen kennelijk niet aan de hand van de werkelijke kosten worden berekend, ook wanneer het de marktprijzen zijn;
- niet valt uit te sluiten dat de programma's van het IFP rechtstreekse steun zijn aan sommige bedrijven onder zeggenschap van het instituut en/of indirecte steun zoals bedoeld in het vorige streepje;
- de opbrengst van de heffing zou rechtstreekse steun vormen die de werkzaamheden van het instituut bevoordeelt ten opzichte van die van soortgelijke centra in de rest van de Gemeenschap;
- bij het feit dat het IFP niet voldoende rendement uit zijn financiële deelnemingen ontvangt, zou het eveneens om steun kunnen gaan;

Aangezien de heffingsplichtige fabrikanten van olieprodukten die hun produkten uitvoeren de heffing terugbetaald konden krijgen, oordeelde de Commissie dat deze vrijstelling uitvoersteun was. Daar de Franse autoriteiten haar echter in kennis stelden van een ontwerp-decreet waarbij de uitvoer van de betrokken produkten aan de heffing wordt onderworpen, overeenkomstig de algemene beginselen ter zake, heeft de Commissie bij de inleiding van de procedure deze kwestie buiten beschouwing gelaten.

Terzelfder tijd stelden de Franse autoriteiten voor de bepalingen inzake de heffing over de invoer zodanig te wijzigen dat de bedrijven die de IFP-heffing verschuldigd zijn, deze niet betalen over het gedeelte van hun leveranties in Frankrijk dat gelijk is aan het nationale gemid-

delde verbruik dat door uit andere Lid-Staten ingevoerde produkten wordt gedekt. In haar besluit om de procedure in te leiden stelde de Commissie dat deze regeling „de heffing over uit andere Lid-Staten ingevoerde produkten niet volledig neutraliseert. Het verbruik van bepaalde produkten in Frankrijk door bedrijven waarvan de eigen voorziening in een hogere mate dan het nationale gemiddelde op invoer is gebaseerd, zou immers worden belast met een restheffing die een inbreuk vormt op het algemene beginsel van volledige vrijstelling van de invoer uit andere Lid-Staten”.

Nadat de procedure was ingeleid, heeft Frankrijk noch het correctiemechanisme voor de invoerheffingen noch een uitvoerheffing ingevoerd.

De Commissie ontving de opmerkingen van Frankrijk op 5 januari 1995. De twijfel van de Commissie ten aanzien van de verenigbaarheid van deze regeling met het Gemeenschapsrecht werd ten dele weggenomen. De Commissie heeft op 10 november 1995, 6 december 1995 en 15 januari 1996 aanvullende inlichtingen ontvangen. Op 14 november 1995 vond in Brussel een bijeenkomst tussen vertegenwoordigers van de Franse Regering en vertegenwoordigers van de Commissie plaats om een aantal punten toe te lichten.

De mededeling van de Commissie waarin de overige Lid-Staten en andere belanghebbenden werden aangemaand hun opmerkingen ter zake te maken werd op 27 juni 1995 in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*⁽¹⁾ bekendgemaakt.

In het kader van de procedure heeft de Commissie geen enkele opmerking ontvangen, noch van andere Lid-Staten, noch van andere belanghebbenden.

II

In zijn opmerkingen over de inleiding van de procedure heeft Frankrijk het volgende verklaard:

- allereerst werd de procedure ingeleid in het kader van de voortdurende toetsing van de bestaande regelingen (artikel 93, lid 1, van het Verdrag), omdat de regeling sedert 1944 bestaat en sedertdien vrijwel ongewijzigd is gebleven. De Commissie kan Frankrijk daarom niet het ontbreken van een kennisgeving verwijten. Bovendien zou wanneer de Commissie in 1992 in deze vorm van de verlenging van de regeling in kennis was gesteld, dit de aard van de bestaande regeling niet wijzigen;
- de activiteiten van het IFP leiden niet tot vervalsing van de mededeling, omdat de resultaten van zijn werkzaamheden zonder discriminatie voor eenieder toegankelijk zijn. De openheid wordt door de volgende elementen aangetoond:

1. niet-Franse vooraanstaande personen nemen deel in de bestuursorganen van het IFP (vier van de dertien in het wetenschappelijk comité en drie van de achttien in de raad van bestuur). Dit geeft aan dat de internationale marktpartijen via deze weg steeds op de hoogte zijn gehouden van de werkzaamheden van het IFP en actief aan de strategische richtsnoeren hebben meegewerkt;
2. het IFP neemt deel aan initiatieven van de Commissie in het kader van het Europese beleid inzake energie en onderzoek alsook aan verscheidene op initiatief van de Commissie in gang gezette programma's;
3. het IFP heeft bijgedragen aan de totstandbrenging van verscheidene Europese netten: European Institute on Geo-energies en European Network for Research and Geo-energies. Thans wordt een soortgelijk net voor motoren opgezet;
4. wat de opleidingsactiviteiten betreft, bestaat meer dan een derde van het aantal leerlingen aan de École Nationale Supérieure des Pétroles et Moteurs uit niet-Fransen (37 % in 1993/1994);
5. de toegang tot de onderzoekresultaten staat voor alle geïnteresseerde bedrijven open, ongeacht hun nationaliteit en hun vestigingsplaats (binnen of buiten de Gemeenschap). Iedere geïnteresseerde onderneming (binnen of buiten de Gemeenschap) kan aan programma's van het onderzoek in samenwerkingsverband deelnemen, mits zij aan de verwezenlijking ervan bijdragen. Deelneming leidt tot mede-eigendom van de onderzoekresultaten;
6. een andere mogelijkheid voor het bedrijfsleven om toegang tot de onderzoekresultaten te krijgen bestaat erin, licenties voor de door het IFP alleen of in samenwerkingsverband ontwikkelde procédés te verwerven. Ieder bedrijf binnen of buiten de Gemeenschap kan deze licenties tegen marktprijs verkrijgen. Van het totale aantal op 1 januari 1995 verleende licenties (1 042) waren slechts 74 (7,1 %) in Frankrijk verleend;

— in Europa bestaat geen overheid of onafhankelijk onderzoekcentrum dat met het IFP te vergelijken is. De grote centra, die in omvang met het IFP vergelijkbaar zijn, zijn niet gespecialiseerd in de sectoren koolwaterstoffen, motoren en milieu. De op dit gebied gespecialiseerde centra zijn juist klein van omvang en volgen een op nichemarkten gericht beleid. Bovendien staat bijna alle onderzoekcentra omvangrijke financiering door de overheid in grotere of gelijke omvang als het IFP ter beschikking. Voorts verlenen de onderzoekcentra van de grote aardolie-, chemie-, gas- en autobielconcerns geen vrije toegang tot de resultaten van hun werkzaamheden. Men kan dus niet beweren dat de gedeeltelijke financiering van het IFP met overheidsmiddelen de activiteiten van het instituut ten opzichte van de andere onderzoekcentra in de Gemeenschap begunstigt, terwijl het aandeel in de financiering door de overheid bij laatstgenoemde dikwijls vergelijkbaar of zelfs hoger is;

⁽¹⁾ PB nr. C 161 van 27. 6. 1995, blz. 5.

- het IFP verleent geen indirecte steun, daar de licenties ongeacht de licentienemer tegen de marktprijs worden verleend. Dit is een door de concurrentie bepaalde prijs en niet een lagere, kunstmatige prijs. Men kan niet beweren dat deze prijs permanent onder de kostprijs ligt;
- onjuist is de stelling dat het IFP geen enkel rendement ontvangt uit zijn in de holdingmaatschappij ISIS gebundelde financiële deelnemingen. Tussen 1986 en 1994 ontving het IFP 98,4 miljoen Ffr. als normaal aandeelhoudersrendement. Daarnaast profiteren de onder zijn zeggenschap staande bedrijven weliswaar van de door het IFP verleende diensten, maar zij hebben noch wat de voorwaarden voor de toegang tot de onderzoeksprogramma's betreft noch wat de toegang tot de onderzoeksresultaten betreft enig voordeel. Voor het gebruik van de IFP-technologieën beschikken zij over niet-exclusieve, tegen marktvoorwaarden verleende licenties of over mede-eigendom van de resultaten, die evenredig is aan hun financiële bijdrage aan de werkzaamheden;
- de heffing ter financiering van het IFP is een bijkomende verbruiksbelasting, die zoals accijnzen door de eindverbruikers wordt gedragen. Deze bijkomende verbruiksbelasting wordt volkomen los van de oorsprong van het produkt geheven. Voorts ontbreekt tussen de heffingsplichtigen en de begunstigden van de werkzaamheden van het IFP elke betrekking die de toepassing rechtvaardigt van de beginselen van de rechtspraak van het Hof van Justitie over parafiscale heffingen.

Deze argumenten zijn in de briefwisseling alsook tijdens de bijeenkomst met de Commissie naar voren gebracht.

III

De Commissie wijst allereerst het aanmerken van de steunregeling als bestaande regeling van de hand en herinnert Frankrijk eraan dat het de verlenging van de parafiscale heffing ten behoeve van het IFP op 17 augustus 1992 overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EG-Verdrag heeft aangemeld.

Wat de parafiscale heffingen ter financiering van steunregelingen betreft, moet de Commissie zowel de verenigbaarheid van de wijze van de belastingheffing als de verenigbaarheid van de uit de opbrengst van de heffing gefinancierde eigenlijke steun in het licht van de artikelen 92 en 93 onderzoeken.

De verenigbaarheid van de wijze waarop de heffing plaatsvindt wordt aan de hand van twee algemene beginselen beoordeeld, die door de Commissie herhaaldelijk zijn geformuleerd en door het Hof van Justitie in zijn arrest van 25 juni 1970 in zaak 47/69 Frankrijk tegen Commissie (parafiscale heffing ten behoeve van het Institut textile de France)⁽²⁾ zijn bevestigd, te weten het beginsel van vrijstelling van heffing voor ingevoerde

produkten en het beginsel van heffing over uitvoer naar andere Lid-Staten en, in ruimere zin, naar EER-landen.

Met het eerste beginsel wordt beoogd te voorkomen dat positieve maatregelen (in dit geval de O&O-programma's), die hoofdzakelijk ten goede komen aan de bedrijven van de Lid-Staat die de heffing int, niet in evenredigheid met de winst, worden gefinancierd door bedrijven uit andere Lid-Staten.

Met het tweede beginsel wil men ervoor zorgen dat exporteren niet gunstiger is dan productie voor de nationale markt, aangezien hierdoor een grotere uitvoerstroom en derhalve ook een verandering van het intracommunautaire handelsverkeer op gang zou kunnen komen. Anderzijds dient te worden vermeden dat nationale bedrijven die uitvoeren, van met de opbrengst van de heffing gefinancierde positieve maatregelen profiteren, zonder dat zij aan de financiering daarvan hebben bijgedragen.

Het onderzoek van deze beide aspecten is overigens onlosmakelijk verbonden met het derde beginsel dat de Commissie op het gebied van parafiscale heffingen hanteert, namelijk dat de belastingopbrengst niet voor rechtstreekse steun aan afzonderlijke bedrijven mag worden aangewend.

De Commissie heeft sedert het arrest in zaak 47/69⁽³⁾ herhaaldelijk verklaard dat het feit dat: „de middelen ten dienste van een dergelijk instituut zonder discriminatie van alle ondernemingen ter beschikking zijn gesteld niet noodzakelijkerwijze betekent dat de hieraan verbonden voordelen gelijkelijk aan allen ten goede komen; al zou een gelijke behandeling op papier zijn verzekerd, dan nog zouden de Franse of algemener, de nationale ondernemingen de facto — uit de aard der zaak — in een gunstiger positie verkeren”.

Bijgevolg kan men stellen dat over het algemeen een parafiscale heffing die door een Lid-Staat voor de financiering van een onderzoekcentrum wordt ingevoerd „natuurlijk” grotere voordelen aan de bedrijven van die Lid-Staat verschaft.

Indien, zoals Frankrijk betoogt, de resultaten van de werkzaamheden van het IFP zonder onderscheid voor alle bedrijven toegankelijk zijn, moet de Commissie nagaan of zulks niet alleen in juridisch, maar ook in praktisch opzicht aan de werkelijkheid beantwoordt. Om aan te tonen dat dit wel degelijk het geval is, heeft Frankrijk aangevoerd dat de onderzoekactiviteit van het IFP in een open Europese en internationale context plaatsvindt.

Naar het oordeel van de Commissie volstaan deze argumenten, die in deel II worden weergegeven, niet om aan te tonen dat de Franse bedrijven niet de belangrijkste begunstigden zijn van de verscheidene door het IFP verrichte onderzoekswerkzaamheden. De veronderstelling dat de activiteiten van het instituut natuurlijk vooral aan de Franse bedrijven ten goede komen, wordt hierdoor niet in afdoende mate weerlegd.

⁽²⁾ Jurisprudentie 1970, blz. 487.

⁽³⁾ Zie voetnoot 2.

Om deze reden heeft de Commissie Frankrijk verzocht haar gedetailleerde inlichtingen over de aard van de onderzoek- en ontwikkelingswerkzaamheden van het instituut mede te delen alsmede over de industriële partners die aan deze werkzaamheden deelnemen (*).

Frankrijk heeft daarop de volgende aanvullende inlichtingen verschaft: indeling van de begroting van het IFP naar activiteit, opsplitsing van de uitgaven aan fundamenteel onderzoek en ontwikkeling, basisonderzoek en toegepast onderzoek, uitsplitsing van de uitgaven aan eigen onderzoek en gemeenschappelijk onderzoek, uitsplitsing van de betrekkingen in het onderzoek in samenwerkingsverband naar land en naar bedrijf.

Uit al deze gegevens kan de operationele begroting van het IFP voor de laatste vier beschikbare begrotingsjaren als volgt worden opgesteld:

	(in %)			
	1992	1993	1994	1995
Werking	91	92	85	87
waarvan:				
Opleiding	10	10	9	9
Informatie-documentatie	3	4	4	4
Onderzoek en ontwikkeling	78	79	72	75
Netto-investeringen	2	1	3	-1
Terugbetaling leningen	5	5	5	5
Niet-terugbetaalbare BTW	—	—	7	7
Diversen	2	2	0	2
Totaal-generaal uitgaven	100	100	100	100

Wat de orde van grootte betreft zij, bij wijze van indicatie, aangegeven dat in 1994 en 1995 de uitgaven aan onderzoek en ontwikkeling bijna 1,3 miljard Ffr. en de totale uitgaven ongeveer 1,8 miljard Ffr. bedroegen.

Voor beheersdoeleinden maakt het IFP een onderscheid tussen uitgaven voor de verkennende fasen van een onderzoeksproject en de uitgaven voor het toegepaste onderzoek. Met de verkennende fase van het onderzoek wordt beoogd een beter inzicht te krijgen in wetenschappelijke verschijnselen en technologische processen als basis voor de meer praktijkgerichte werkzaamheden en nieuwe wegen voor de technische vooruitgang te openen. Het toegepaste onderzoek omvat de werkzaamheden op het gebied van onderzoek en experimenten waarmee de verbetering of de ontwikkeling wordt beoogd van nieuwe methoden, nieuwe produkten, apparaten of processen. Het toegepaste onderzoek leidt niet stelselmatig tot het scheppen van een nieuw prototype.

(*) Aangezien Frankrijk de Commissie om de grootst mogelijke vertrouwelijkheid ten aanzien van de ondernemingen tussen het IFP en de ondernemingen heeft verzocht, worden de namen van deze ondernemingen in deze beschikking niet genoemd. Daarenboven zullen de gegevens betreffende deze bedrijven in totale cijfers worden samengevat.

In de laatste boekjaren was 20 % van de onderzoekuitgaven van het IFP bestemd voor de verkennende fase van het onderzoek en 80 % voor toegepast onderzoek (†).

De uitgaven aan onderzoek zijn op de volgende wijze verdeeld over eigen onderzoek en onderzoek in samenwerkingsverband:

	(in %)			
	1992	1993	1994	1995
Eigen onderzoek	38,74	40,30	40,92	41,11
Overig onderzoek	13,74	13,71	14,35	12,91
Onderzoek met externe partners	47,51	46,00	44,73	45,98
Totaal	100,00	100,00	100,00	100,00

Het voor eigen onderzoek van het IFP bestemde gedeelte van de onderzoekbegroting bedraagt ongeveer 40 %, het aandeel van de programma's van algemeen belang (bij voorbeeld milieu, programma's van de Commissie enz.) 14 % en het aandeel van het onderzoek met externe partners 46 %. Bijgevolg bedraagt het aandeel van de door het IFP met financiële deelneming van externe partners uitgevoerde onderzoekprogramma's 60 % van zijn onderzoek- en ontwikkelingsbegroting.

Vergelijking van de gegevens over de aard van het onderzoek met die over de partners waarmee dit onderzoek wordt verricht geeft, zoals te verwachten, een relatief belangrijk, doch gering aandeel van de verkennende fase van het wetenschappelijk onderzoek in het eigen onderzoek van het instituut (38 %) en een zeer aanzienlijk aandeel van het toegepaste onderzoek in het onderzoek in samenwerkingsverband (93 %) te zien.

Om te kunnen beoordelen welke voordelen de bedrijven bij de onderzoekresultaten hebben, moeten de verschillende door het IFP gebruikte middelen voor technologie-overdracht worden bestudeerd.

De contacten tussen het instituut en potentiële klanten worden meestal op wetenschappelijke congressen gelegd. Door de bekendheid van het instituut en zijn octrooien (die openbaar zijn) weten de klanten tot welke werkzaamheden van het IFP zij toegang hebben. Het IFP maakt nooit gebruik van commerciële acquisitie om samenwerkingsovereenkomsten te sluiten of licenties te verlenen, maar beschikt wel over bureaus en bemiddelaars die voor de onderzoekswerkzaamheden reclame maken.

De overdracht van de onderzoekresultaten aan de bedrijven kan op vier verschillende manieren plaatsvin-

(†) Volgens de door de Franse autoriteiten verstrekte gegevens zijn deze percentages al sedert verscheidene jaren niet noemenswaardig veranderd.

den: a) openbare verspreiding, b) individuele prestaties, c) exploitatie van in samenwerkingsverband verricht onderzoek en d) verlening van licenties.

a) De openbare verspreiding betreft het fundamentele onderzoek of het industriële basisonderzoek waarvan de resultaten worden gepubliceerd, zodat iedereen er toegang toe heeft, te meer daar een gedeelte van deze publikaties in het Engels plaatsvindt.

b) Bij de individuele prestaties betreft het werkzaamheden waarvoor de totale resultaten aan de koper worden meegedeeld. Het betreft hier de overdracht van resultaten in volledige en exclusieve eigendom. Het IFP kan daarbij zelfs het verbod opgelegd krijgen de aldus verworven kennis gedurende een overeengekomen periode te gebruiken. De prestaties worden gefactureerd tegen de kostprijs zoals die uit de boekhouding blijkt. Iedere belangstellende onderneming kan er toegang toe hebben.

c) Het onderzoek in samenwerkingsverband is de meest voorkomende wijze van technologieoverdracht. Daarbij worden de door elke partner gedane uitgaven na overlegging van de rekeningen voor externe uitgaven en met inachtneming van de hiervoor benodigde tijd geboekt met behulp van tabellen, waarin het totaal aan personeelskosten en algemene kosten worden meegeteld. Dit alles wordt overeenkomstig de geldende voorschriften door een accountant gecontroleerd en van een goedkeuring voorzien. Hierbij zij opgemerkt dat afschrijvingen bij de berekening van de uitgaven van het IFP buiten beschouwing blijven.

De mede-eigendom van de resultaten is evenredig aan het respectieve financieringsaandeel en de gemeenschappelijke exploitatierechten omvatten de mogelijkheid, tegen een vergoeding licenties aan derden te verlenen.

d) De verlening van licenties heeft zowel betrekking op de eigen onderzoekactiviteiten van het IFP als op het onderzoek in samenwerkingsverband. Er vindt geen volledige overdracht van de onderzoekresultaten plaats, dit wil zeggen geen overdracht van de octrooiligenties, maar alleen verlening van gebruikslicenties. Het gebruiksrecht is overigens in tijd en in ruimte beperkt.

Het staat het IFP en zijn partners vrij licenties aan andere bedrijven te verlenen.

Onder deze omstandigheden is het onmogelijk iedere licentienemer de totale onderzoekskosten in rekening te brengen, zo deze al kunnen worden aangeduid en geïndividualiseerd (zo is het bij voorbeeld zeer moeilijk de voor een onderzoekprogramma voorhanden kennis, meervoudige resultaten, resultaten die in een later stadium naar voren komen of indirecte gevolgen te evalueren). Bovendien kan bij de verkoop van de eerste licentie onmogelijk worden overzien over hoeveel licentienemers de totale kosten uiteindelijk zullen worden omgeslagen.

Gelet op deze objectieve moeilijkheid om de factuur tegen de kostprijs te berekenen, kan het IFP slechts gebruik maken van de marktprijs zoals die voortvloeit uit het samenspel van vraag en aanbod, dat meestal door de ontvangst van aanbiedingen door potentiële klanten (bedrijven) of, in mindere mate, door het op gang brengen van aanbestedingsprocedures door de potentiële kopers (Staten) ontstaat.

Al kan men zich terecht afvragen wat „marktprijs” betekent in een situatie waarin de operationele begroting van de meeste aanbieders in meerdere of mindere mate wordt gesubsidieerd, in ieder geval staat vast dat de koper bereid zal zijn een prijs te bieden die gelijk is aan of lager ligt dan de meerwinst welke voortvloeit uit de vervanging van het oude procédé door het nieuwe, door het onderzoekcentrum ontwikkelde procédé.

Potentiële klanten die belangstelling hebben voor een bepaalde technologie, wenden zich overigens ook tot de concurrenten van het IFP, zonder het instituut daarover in te lichten, met verzoeken om voorstellen van prijzen en diensten, waarbij zij zich het recht voorbehouden de meest interessante aanbieding te kiezen.

De activiteiten van het IFP worden uit twee bronnen gefinancierd: enerzijds uit de opbrengst van de naast de heffing op olieprodukten ingevoerde extra heffing en anderzijds uit externe middelen die door het bedrijfsleven, door de overheid of door de Commissie ter beschikking worden gesteld.

De financiering van de activiteiten van het IFP uit deze verschillende bronnen kan als volgt worden opgesplitst:

(in %)

	1992		1993		1994		1995	
	Heffing IFP	Industrie	Heffing IFP	Industrie	Heffing IFP	Industrie	Heffing IFP	Industrie
<i>Activiteit</i>								
Opleiding	93,90	6,10	93,90	6,10	95,40	4,60	94,50	5,50
Informatie-Documentatie	98,80	1,20	98,80	1,20	99,10	0,90	99,60	0,40
Eigen onderzoek	100	0	100	0	100	0	100	0
Programma's van algemeen belang	70,50	0	69,40	0	72,60	0	69,40	0
Programma's met externe partners	27	73	26,40	73,60	27,80	72,20	29,40	70,60

Waar het totaal geen 100 % oplevert, d.w.z. bij de programma's van algemeen belang, wordt het verschil door de overheid (verscheidene ministeries) en de Commissie gefinancierd.

Hierbij zij opgemerkt dat met de opbrengst van de heffing het eigen onderzoek van het instituut in zijn geheel, maar slechts een gering gedeelte van het onderzoek met externe partners (Franse en buitenlandse industriepartners) wordt gefinancierd. Daarenboven komen de met de opbrengst van de heffing gefinancierde uitgaven niet volledig aan de medefinancierende bedrijven ten goede, daar het IFP eigenaar van zijn aandeel van de resultaten blijft.

Een deel van de operationele begroting van het IFP (tussen 32 % en 37 %, naargelang van het jaar) wordt gefinancierd uit de financiële bijdrage die de externe partners voor de technologieoverdracht betalen (inkomsten uit opdrachten en licentierechten). Dit is het meest gevoelige gebied van het IFP. Deze financiële bijdragen kunnen als volgt worden onderverdeeld:

(% van de externe financiering van het onderzoek)

	1994	1995
Steun door nationale organisaties	15,20	14,00
Financiering door Franse partners	21,90	24,00
Licentierechten Frankrijk	12,30	12,00
Subtotaal Frankrijk	49,40	50,00
Steun door de Gemeenschap	5,90	4,00
Financiering door buitenlandse partners	24,70	22,00
Licentierechten buitenland	20,00	24,00
Subtotaal buitenland	50,60	50,00
Totaal	100,00	100,00

De post „Licentierechten” wordt niet verder toegelicht, daar bij de beschrijving van het mechanisme voor de vaststelling van de prijzen voor licenties al een toelichting is gegeven.

Op de post „Financiering door partners” (Franse en buitenlandse) moet daarentegen nader worden ingegaan. Hieronder vallen zowel betalingen voor individuele prestaties (waarvoor de kostprijs wordt berekend zoals die uit de boekhouding blijkt) en het factureringssaldo van het in samenwerkingsverband verrichte onderzoek.

Wat de laatstgenoemde technologieoverdracht betreft, is voor het onderzoek in samenwerkingsverband bepaald dat dit door de verschillende partners met gelijke delen wordt gefinancierd. Wanneer het aandeel van de door het IFP in het kader van dit project verrichte werkzaamheden groter is dan zijn financieringsaandeel, ontstaat er een verschil waarvan het bedrag door het IFP aan de desbetreffende partners in rekening wordt gebracht.

In de bovenstaande tabel omvat het subtotaal voor Frankrijk de betalingen afkomstig van Franse ondernemingen of hun in het buitenland gevestigde dochterondernemingen, terwijl het subtotaal voor het buitenland de omzet omvat die in het buitenland is gerealiseerd met buiten-

landse ondernemingen en met in Frankrijk gevestigde dochterondernemingen van buitenlandse ondernemingen.

Zoals uit de tabel blijkt, is het aandeel van de buitenlandse financiering bijna even hoog als de binnenlandse financiering. Een geheel ander beeld krijgt men echter wanneer alleen de betrekkingen tussen het IFP en het bedrijfsleven in aanmerking worden genomen. De omzet die in 1994 met Franse ondernemingen werd behaald, bereikte 34,2 % van het totaal, terwijl de omzet die met buitenlandse ondernemingen werd behaald, 44,7 % beliep. In 1995 bedroegen deze percentages 36 % respectievelijk 46 %.

Ook wanneer men aan de met Franse ondernemingen gerealiseerde omzet de met buitenlandse bedrijven of hun in Frankrijk gevestigde dochterondernemingen verkregen omzet toevoegt, blijft de verhouding vrijwel ongewijzigd: in 1994 werd 36,8 % in Frankrijk of met Franse dochterondernemingen in het buitenland gerealiseerd, terwijl de omzet met buitenlandse bedrijven 42,1 % bedroeg.

Een meer diepgaande analyse van de verschillende inkomstencategorieën toont aan, dat de grote Franse bedrijven van de aardolie- en automobielsector belangrijke partners van het IFP zijn. Zo werd in 1994 24,7 % van de omzet behaald met de grote oliemaatschappijen, de grote Franse automobiefabrikanten en de vennootschappen van de ISIS-groep (de holdingmaatschappij die de participaties van het IFP in de petrochemische sector, de automobielsector en verwante sectoren beheert).

Over het algemeen wil een Staat die een parafiscale heffing oplegt om positieve maatregelen te financieren, zijn eigen industrie en niet de buitenlandse concurrenten ondersteunen. In het geval van het IFP behoren de beide grootste Franse bedrijven van de aardoliesector en de automobielsector tot de grootste klanten van het IFP; niettemin komt het grootste deel van de omzet van het IFP uit buitenlandse bedrijven.

Deze omzet kan voor 1994 als volgt naar geografisch gebied worden opgesplitst:

(in %)

Buitenlandse industrieën	Inkomsten buitenlandse partners 1994	Licentierechten buitenland 1994	Licentierechten buitenland 1995 ⁽¹⁾
Dochterondernemingen in Frankrijk	2,60	—	—
Europese Unie	5,00	3,20	2,15
Andere Europese landen	0,60	0,70	0,72
Amerika	6,20	4,80	12,18
Azië	10,10	11,30	8,95
Afrika	0,20	—	—
Australië ⁽²⁾	—	—	—
Totaal ⁽³⁾	24,70	20,00	24,00

⁽¹⁾ Gegevens over de inkomsten van buitenlandse partners zijn beschikbaar.

⁽²⁾ Het IFP werkt ook met een aantal Australische partners samen, maar de ontvangsten daaruit zijn niet hoog genoeg om in deze tabel te worden opgenomen.

⁽³⁾ Deze gegevens zijn uit de vorige tabel afkomstig.

Uit het voorgaande kan men concluderen dat Franse ondernemingen niet de hoofdbegunstigden zijn van de onderzoeksresultaten van het IFP, maar dat deze resultaten veeleer voor alle bedrijven zonder enigerlei onderscheid toegankelijk zijn. Deze gang van zaken komt overeen met de huidige situatie op de markt, waar de meeste ondernemingen op dezelfde gebieden actief zijn en zich dus voor dezelfde technologieën interesseren. Het is dus niet bevreemdend dat ook de onderzoeksresultaten van het IFP wereldwijd verspreid worden.

Deze conclusie wordt bevestigd, wanneer men het aantal aan Franse ondernemingen verleende licenties (op 1 januari 1995 74 van de 1 042) en de ontwikkeling van het aantal in de afgelopen jaren ondertekende exploitatieovereenkomsten nader bekijkt:

	1989	1990	1991	1992	1993	1994
Frankrijk	24	17	27	n.b.	40	28
Europa-GOS	31	34	28	n.b.	48	26
Amerika	28	23	31	n.b.	32	42
Azië-Australië	43	73	58	n.b.	50	51
Afrika	0	2	13	n.b.	7	5
Totaal	126	149	157	n.b.	177	152

n.b.: niet beschikbaar.

IV

Ten aanzien van de overige bezwaren die zijn in de inleiding van de procedure van artikel 93, lid 2, van het Verdrag had geuit, kon de Commissie op grond van de gegevens waarover zij beschikte, het volgende vaststellen:

1. Wat de rechtstreekse en/of indirecte steun betreft in de programma's van het IFP ten behoeve van bepaalde bedrijven waarin het instituut deelnemingen heeft, is gebleken dat de bedrijven van de ISIS-groep (Holding Internationale de Services Industriels et Scientifiques), waarover de zeggenschap voor 57,3 % bij het IFP, voor 39,1 % bij Sogerap (ELF-groep) en voor 3,6 % bij de Banque Nationale de Paris berust, precies dezelfde behandeling krijgen als de andere bedrijven waarmee het IFP betrekkingen onderhoudt.

Weliswaar zijn de bedrijven van de ISIS-groep (13 vennootschappen in 1994) belangrijke klanten van het IFP, waarbij de inkomsten uit opdrachten en licenties 10,3 % uitmaakten van de totale externe inkomsten van het instituut (2 % voor de inkomsten uit opdrachten en 8,3 % voor licentierechten).

Niettemin leiden de aanwezigheid van andere aandeelhouders en het feit dat de deelnemingen van ISIS in bedrijven van de sectoren aardolie, chemie en de automobiellindustrie, op drie uitzonderingen na, minderheidsdeelnemingen zijn, alsook het feit dat het IFP onder dezelfde voorwaarden als ten aanzien van andere ondernemingen met de bedrijven van de groep

onderzoek in samenwerkingsverband verricht of aan hen individuele prestaties of licenties levert, tot de conclusie dat de ondernemingen van de ISIS-groep niet meer steun van het IFP ontvangen dan andere ondernemingen (waarbij rekening wordt gehouden met het feit dat het IFP bij bepaalde soorten technologie-overdracht — onderzoek in samenwerkingsverband en de verlening van licenties — niet de totale kosten in rekening brengt). Overigens gaat het bij de drie bedrijven waarin ISIS een meerderheidsdeelneming bezit om een adviesbureau (100 %), een onroerend-goedvennootschap (70,39 %) en een onderneming die meetapparatuur vervaardigt en op de markt brengt (81 %).

2. Wat het rendement betreft dat het IFP uit zijn deelnemingen ontvangt, is de Commissie van oordeel dat dit onder normale marktvoorwaarden aanvaardbaar is.

Op basis van de waarde van het ISIS-aandeel op 1 januari 1986 en op 31 december 1994 alsook op basis van de waarde van de dividenden die tussen 1986 en 1994 (inbegrepen) jaarlijks door ISIS aan het IFP zijn uitgekeerd, bedraagt het gemiddelde jaarlijkse rendement van de investeringen, berekend aan de hand van het interne rentabiliteitspercentage (waarmee de contante waarde van een reeks cash-flows wordt gemeten en dat gelijk is aan de rentevoet welke zou zijn verkregen voor de aanvankelijke investering indien er regelmatige inkomsten waren geweest) 15 %. Dit betekent dat de investering van het IFP in de betrokken periode gemiddeld een jaarlijks rendement van 15 % heeft opgebracht, wanneer zowel met de dividenduitkeringen als met de waardevermeerdering van de aandelen rekening wordt gehouden. Ook wanneer men rekening houdt met een gemiddeld inflatiepercentage van 3 % voor de desbetreffende periode, blijft het rendement van de participatie aanvaardbaar.

3. Wat de veronderstelling betreft, dat de opbrengst van de heffing rechtstreekse steun zou zijn, waarmee de werkzaamheden van het instituut tegenover die van soortgelijke onderzoekcentra in de rest van de Gemeenschap worden bevoordeeld, zij opgemerkt dat het IFP niet het enige onderzoekcentrum in de Gemeenschap is dat ten dele of geheel uit overheidsinkomsten wordt gefinancierd.

Zoals in punt 2.4 van de nieuwe communautaire kaderregeling inzake staatssteun voor onderzoek en ontwikkeling^(*) wordt bepaald, „financiering door de overheid van O & O-activiteiten van openbare hoger-onderwijsinstellingen of openbare onderzoekcentra zonder winst oogmerk valt normaal gesproken niet onder artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag”. In dit verband zij eraan herinnerd dat het IFP een onderzoeksinstituut zonder winst oogmerk is (luidens de statuten „van niet-commerciële aard”).

^(*) Door de Commissie op 20 december 1995 aangenomen en aan de Lid-Staten bij schrijven van 19 januari 1996 medegedeeld (PB nr. C 45 van 17. 2. 1996, blz. 5).

Men kan moeilijk beweren dat het IFP activiteiten uitoefent die in strijd met zijn statuten zijn, al zou men kunnen aanvoeren dat het IFP in strijd met zijn statuten handelt wanneer het onderzoekresultaten tegen de marktprijs doorgeeft.

Ook zou kunnen worden betoogd, dat het IFP zijn resultaten kosteloos ter beschikking kan stellen, aangezien het geen winstoogmerk heeft. De reden dat het dit niet doet, maar voor de onderzoekresultaten een marktprijs in rekening brengt (ook al heeft dit begrip op dit gebied geen enkele betekenis daar de meeste soortgelijke instituten worden gesubsidieerd en dus niet kostendekkend behoeven te werken), is dat de opbrengst van de heffing niet volstaat om alle werkzaamheden van het IFP te financieren en het instituut dientengevolge op een aanvullend inkomen is aangewezen, dat het uit de verkoop van onderzoekresultaten verwerft.

Aangezien, volgens de nieuwe kaderregeling inzake staatssteun voor O & O, financiering door de overheid van onderzoekcentra zonder winstoogmerk niet onder artikel 92, lid 1, van het Verdrag valt, zou ten aanzien van de overdracht van de onderzoekresultaten aan ondernemingen moeten worden nagegaan of hierbij eventueel steunelementen kunnen worden aangewezen. Op dit aspect is al in deel III ingegaan.

V

Op basis van het voorgaande moet worden vastgesteld dat het IFP hoewel het niet altijd de werkelijke kosten van het onderzoek in rekening brengt, geen enkel onderscheid maakt tussen de ondernemingen waaraan het de resultaten van het onderzoek doorgeeft, dat het alleen of in samenwerkingsverband heeft verricht. Derhalve kan niet worden aangetoond dat Franse ondernemingen de voornaamste begunstigen van de werkzaamheden van het IFP zijn.

Bovendien is gebleken dat het IFP geen rechtstreekse of indirecte steun aan ondernemingen verleent en dat de bedrijven die onder zeggenschap van de holdingmaatschappij ISIS staan geen voorkeursbehandeling ten opzichte van andere bedrijven krijgen. Overigens krijgt het IFP een aanvaardbaar rendement uit de deelnemingen die het in deze holdingmaatschappij heeft.

Daarom is er in de gevallen van onderzoek in samenwerkingsverband, waarbij de factuur niet op basis van de kostprijs wordt opgesteld, een steunelement, omdat overdracht van overheidsmiddelen plaatsvindt aan ondernemingen die er meer belang bij hebben de werkzaamheden van het IFP te benutten dan zelf onderzoek te verrichten. De andere gevallen van technologieoverdracht, dit wil zeggen individuele prestaties of de verlening van licenties, bevatten geen steunelementen, omdat hetzij de kostprijs, hetzij de marktprijs in rekening wordt gebracht, die wordt bepaald door de concurrentie tussen de verschillende onderzoekcentra welke door de potentiële klant op gang is gebracht.

In punt 2.4 van de nieuwe communautaire kaderregeling inzake staatssteun voor onderzoek en ontwikkeling⁽⁷⁾ wordt het volgende bepaald: „Wanneer de resultaten van O & O-projecten die met overheidsfinanciering door dit soort instellingen zijn uitgevoerd, op niet-discriminerende basis aan de communautaire ondernemingen ter beschikking worden gesteld, gaat de Commissie ervan uit dat van staatssteun in de zin van artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag over het algemeen geen sprake is.”.

Daar zelfs in de gevallen waarin er een steunelement is (onderzoek in samenwerkingsverband), de overdracht van de onderzoekresultaten zonder onderscheid voor alle ondernemingen, ongeacht hun nationaliteit openstaat, valt deze derhalve niet binnen het toepassingsgebied van artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag.

De Commissie zou haar beoordeling echter moeten wijzigen, wanneer in de toekomst zou blijken dat, hoewel de resultaten van de activiteiten van het IFP in theorie voor alle bedrijven openstaan, deze de facto vooral aan de Franse bedrijven ten goede komen.

Nu, om de zo juist genoemde redenen, is vastgesteld dat de activiteiten van het IFP geen steun in de zin van artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag behelzen, moet worden nagegaan of de wijze van financiering van het instituut door middel van een parafiscale heffing op bepaalde olieprodukten met de gemeenschappelijke markt verenigbaar is.

In zijn arrest in zaak nr. 47/69⁽⁸⁾ verklaarde het Hof van Justitie dat: „het mogelijk is dat een steunmaatregel stricto sensu ... kan worden toegelaten, doch dat zijn storende werking wordt versterkt door een wijze van financiering welke de regeling als geheel met de ene markt en met het gemeenschappelijk belang onverenigbaar maakt”.

Daar er in het onderhavige geval geen steun is in de zin van artikel 92, lid 1, is de wijze van financiering — ten minste voor zover het de invoerheffing betreft — niet aanvechtbaar. Bovendien is het, aangezien alle geïnteresseerde bedrijven kunnen profiteren van de door de opbrengst van de heffing gefinancierde positieve maatregelen, niet onverenigbaar met het Verdrag, dat niet-Franse bedrijven deelnemen aan de financiering van deze maatregelen.

Wat de vrijstelling van uitgevoerde produkten betreft, zij eraan herinnerd dat dit aspect bij de inleiding van de procedure buiten beschouwing was gelaten, daar Frankrijk zich ertoe had verbonden de heffing op uitvoer naar andere Lid-Statens en EER-landen niet terug te betalen.

Een dergelijke vrijstelling kan namelijk voor fabrikanten, althans theoretisch, een aanmoediging zijn om hun produkten in het buitenland in plaats van op de binnenlandse markt te verkopen, wat een wijziging van het handelsverkeer binnen de Gemeenschap tot gevolg zou kunnen hebben.

⁽⁷⁾ Zie voetnoot 6.

⁽⁸⁾ Zie voetnoot 2.

Omdat Frankrijk in het kader van deze procedure zijn instemming^(*) heeft betuigd met het beginsel dat over naar Lid-Staten en landen van de EER uitgevoerde produkten een heffing ten gunste van het IFP moet worden geheven, waarbij de terugbetaling van de heffing bij uitvoer naar deze landen wordt afgeschaft, ziet de Commissie geen reden ten aanzien van dit aspect een onderzoek in te stellen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De verlenging voor de periode 1993-1997 van de parafiscale heffing op sommige olieprodukten ten gunste van het IFP valt niet binnen het toepassingsgebied van artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag, en wel om de volgende redenen:

1. De financiering van de onderzoek- en ontwikkelingsactiviteiten van het Institut Français du Pétrole is geen steun in de zin van artikel 92, lid 1, van het Verdrag.
2. De overdracht aan ondernemingen van de resultaten van de door het IFP alleen of in samenwerkingsverband verrichte onderzoek- en ontwikkelingsactiviteiten is geen steun in de zin van artikel 92, lid 1, daar deze overdracht zonder enige discriminatie jegens de geïnteresseerde bedrijven in de Gemeenschap plaatsvindt.

Artikel 2

Overeenkomstig de bij schrijven van zijn Permanente Vertegenwoordiging bij de Europese Unie gedane

toezegging, dat voor de uitvoer bestemde olieprodukten met de heffing ter financiering van het IFP worden belast, stelt Frankrijk binnen twee maanden na de kennisgeving van deze beschikking de Commissie in kennis van de maatregelen die het voor de tenuitvoerlegging van het ontwerp-decreet tot wijziging van decreet 93-28 van 8 januari 1993 heeft getroffen.

Artikel 3

Frankrijk stelt de Commissie in de vorm van jaarlijkse rapporten in kennis van de jaarlijks vastgestelde hoogte van de heffing en van de wijze waarop de opbrengst van de heffing door het IFP wordt gebruikt; daarbij dienen de verschillende categorieën activiteiten te worden aangeduid en de werkzaamheden uitvoerig te worden beschreven en moeten de partners worden genoemd waarmee deze werkzaamheden werden verricht.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot de Franse Republiek.

Gedaan te Brussel, 29 mei 1996.

Voor de Commissie

Karel VAN MIERT

Lid van de Commissie

^(*) Brief TD/dm nr. 0016 van 5 januari 1996 van de Permanente Vertegenwoordiging van Frankrijk bij de Europese Unie.